

Love'swept



EDITURA MIRON

Leanne
Danks

Mai Mult
decît *Amantă*

Loveswept

Leanne Banks

*Mai mult
decît amantă*



More than a Mistress

by Leanne Banks

Loveswept

Leanne Banks

*Mai mult
decît amantă*

Traducere de Cornelia Columbeanu



ISBN 973-95059-1-7

Prolog

Purta un furou roșu, de mătase.

Militarii ar fi numit acest furou „armă inteligentă”, pentru că acestui vibrant dessous nu-i scapă nici una din rotunjimile femeii fatale, de la sîinii ațîțatori, pînă la talia subțire și șoldurile ispititoare.

Pe Daniel îl mînceau mîinile să urmărească aceste forme, să se strecoare în părul castaniu, lung și ondulat, s-o tragă spre el pentru a-i gusta gura.

Ochii ei căprui scînteiau auriu în lumina unduitoare a lumînării, mesajul din privirea Sarei Kingston fiind clar. Îl dorea. În sfîrșit.

Cînd întinse mîinile spre ea, inima începu să-i bată nebunește. Era moale și fierbinte, era tot ce-și dorise vreodată. Îi trase furoul în josul umerilor, apropiînd-o de el, cu răsufierea tăiată, la sen-

zația sînilor ei cuibăriți în pieptul lui.

O sărută, smulgîndu-i un suspin. Daniel nu era prea sigur cine pe cine conducea în acel voiaj al plăcerii, dar, pe moment, se simțea prea bine ca să-i pese.

Îi ridică o mînă spre buze, observînd, în același timp, ce mică era în mîna lui mare.

– Plăpîndă.

Buzele Sarei se ridicară pofticioase, într-o invitație hipnotizatoare. Se retrase puțin și-și coborî degetele alunecînd de pe pieptul lui spre abdomen.

– Priceput.

Lui Daniel i se crispă pîntecul. Știa ce avea să urmeze.

Sara, cu zîmbetul ei dulce și senzual, îl cuprinse în mîna ei gingașă, dar atît de pricepută, și începu să-l mîngîie.

Daniel gemu, simțînd cum respirația îi revenea în piept. Se umfla în mîna ei, cunoscutul val de excitație inundîndu-i sîngele. Sara îi producea așa de multă plăcere, dar simțea și un infim fior de panică. Îl mai atinsese și înainte, aducîndu-l în repetate rînduri la limită, numai pentru a-l lăsa nesatisfăcut.

Simțea că Sara nu se putea împotrivi rezistenței față de el. Se afla acolo, umbrîndu-i ochii, melancolia și dorința. Dorea mai mult, dar ceva o oprea.

Mai mult decît amantă

Se aplecă peste umerii ei, cînd Sara începu să se îndepărteze.

– Stail! Nu pleca. Pentru numele lui Dumnezeu, de data asta nu mă mai părăsi.

Privirea ei deveni chinuită.

– Nu știu. Nu sînt tocmai sigură.

Daniel o sărută.

– Fii sigură. Te doresc atît de mult.

Văzu temutul cuvînt formîndu-se pe buzele ei și o sărută din nou.

– De data asta, nu mai spune nu.

O auzise spunînd-o de prea multe ori. Era ca o șfichiuire de bici peste sufletul lui. Avea nevoie de ea. Nu înțelegea de ce, știa doar că avea nevoie.

– Spune da. Voi avea grijă de tine.

Fulgere de neîncredere se aprinseră în ochii ei, stingîndu-se imediat.

– Ești sigur? întrebă ea cu o voce mică, aproape copilărească.

Inima i se răzvrăti, și o prinse pe Sara strîns, mîngîindu-i coapsele cu mîinile și căutîndu-i comora excitației.

– Da, dar am nevoie să te-aud spunînd cuvîntul. Un singur cuvîntel, Sara. Nesigură, trecu deasupra lui, cu părul legănîndu-i-se ca o perdea mătăsoasă și parfumată peste umerii lui. Își linse buzele, părăind că-și făcea curaj.

– Atît de aproape, Sara, se linguși el, înghițind

în sec. Spune cuvîntul, și gata.

– Te doresc.

– Spune-o, mormăi cu voce aspră.

Sara ezită numai un moment, apoi ochii i se luminau.

– Da, șopti, potrivindu-se deasupra lui. Daaa.

O strînsoare dureroasă se eliberă exploziv în pieptul lui. Trupul îi fu cuprins de o excitație fără seamăn. Răspunsul ei afirmativ însemna că îl accepta și i se încredința. Însemna că sentimentele ei pentru el erau mai puternice decît ceea ce pîndea din umbră. Se uitau unul la altul, iar Daniel rîdea de cît de invincibil se simțea. În viața lui nu mai fusese atît de emoționat.

Daniel nu știa ce anume îl pusese pe fugă, azvîrlindu-l în prăpastie: modul în care Sara îl prinsese în ea sau faptul că îi spusese în sfîrșit da.

Gonea pe o cale ferată a senzațiilor, un adevărat tren de marfă vîndu-i prin cap, chinuindu-se să se agațe de Sara. Dar imaginea ei se risipea. Inima îi bătea cu furie și plămîinii țipau după oxigen. Eliberarea sa era puternică, zdrobitoare, propulsată de prea multe nopți de a dori și a nu avea.

Trupul îi era zguduit de fiori, mîinile i se strîngeau și i se desfăceau. Dar ceea ce atinse nu era pielea dulce a Sarei. Era cearceaful de bumbac de pe patul său.

Ochii lui Daniel se deschiseră brusc.

Era atît de dezorientat, încît i-au trebuit cîteva minute bune pînă să-și recunoască propria cameră. Mobila familiară părea, într-un mod ciudat, ne-la-locul ei. Unde erau lumînările? Unde era Sara?

Aerul nopții îl răcori repede.

– La naiba, bombăni, împingînd la o parte cearceaful și așezîndu-se pe marginea patului. Rezemîndu-și coatele pe genunchi, își trecu mîinile prin păr, absolut buimăcit. Alt vis, ferească Dumnezeu.

Lăsă să-i scape un oftat prelung și greu, clătinînd din cap. O, sigur, de data asta fusese altfel. Acum ea spusese da, dăruindu-i o uriașă descărcare fizică.

Corpul îi era oarecum liniștit, dar sufletul nu.

Slăbit, se ridică de pe pat și începu activitățile obișnuite. Se tîrî pînă la baie, intră sub duș și smuci cu forță robinetul de apă rece. Corpul îi tremură, răzvrătindu-se șocat. Ceva trebuia făcut. Nu putea continua așa.

La treizeci și cinci de ani, Daniel Pendleton se cunoștea foarte bine. Știa cum îl vedeau ceilalți cînd îl priveau: muncitor, voinic, cetățean demn de încredere. Cel mai mare dintre șapte frați și o soră, el condusese ferma familiei de la moartea tatălui său, cu ani în urmă. Aceasta îi răpise posibilitatea de a merge la colegiu, dezamăgire care

Încă îi mai provoca durere și regret. Totuși, Daniel nu era persoana care să se complacă în nefericire. Își pusese ceva în minte și își luase o slujbă.

Se încurcase cu câteva femei, dar lăsînd întotdeauna să se înțeleagă că nu-l interesa o legătură definitivă. Obligațiile de familie îl dezbăraseră de dorința oricăror relații mai permanente.

Daniel închise robinetul și întinse mîna după prosop, gîndindu-se că fusese destul de mulțumit de viața sa pînă în ultima vreme. Pînă ce Sara Kingston se instalase în visele lui. Se încruntă, masîndu-și cu prosopul trupul înfrigurat.

Nu era fericit cu situația sa prezentă. Nemulțumirea îi ghiorăia prin măruntaie, făcîndu-l iritabil, ceea ce nu-l caracteriza. Familia sa ar fi spus că Daniel nu era greu de mulțumit. Sora lui ar fi pretins că era cel mai comod frate. Prietenii lui ar fi spus că era cel mai binevoitor om pe care te poți bizui.

Totuși, existau lucruri pe care familia nu le știa despre el. Lucruri pe care nu le știa nimeni. Cînd îi stătea ceva în cale, Daniel putea fi neîndurător. Nimeni n-o știa, pentru că nimeni n-a fost atît de prost, încît să i se opună.

Acum apăruse Sara. Ea era cea care îl sîcîia și îl ațîța noapte după noapte. Îi intrase în sînge ca o febră care nu putea fi tratată cu nici un antibiotic. *O dorea.*

Mai mult decât amantă

Daniel făcu ghem prosopul și-l vîrî în coșul de haine. Își acordase timp să depășească această nebunie, dar timpul nu-l ajutase.

Privind numerele fluorescente ale ceasului deșteptător, simți cum hotărîrea se întărea în el ca oțelul. Era timpul, odată pentru totdeauna, să și-o scoată pe Sara Kingston din sînge.

Pentru asta, exista o singură cale. Să se culce cu ea.



Capitolul 1

– Nu, spuse Sara, îmblinzind refuzul cu ajutorul celui mai politicos surîs al ei. E drăguț din partea dumatăle că mă inviți, dar trebuie totuși să mă ocup de aperitive.

Se retrase, sperînd că nu-l ofensase pe client, dar ceva anume la modul acelui om de-a o privi o neliniște. N-ar fi trebuit să-și pună furoul roșu astă-seară.

Sara își dădu ochii peste cap. Paranoică! Țsta nu era Superman. Nu se punea problema că vedea ce lenjerie purta.

Verifică mesele bine garnisite, cu fețe de masă din in. Șefa ei, Carly Bradford, abandonase orice rețineri și organizase o faimoasă petrecere de Crăciun la bordul vasului său fluvial *Matilda's Dream*, pe care-l închiria pentru festivități. Agenții de voiaj, reprezentanții firmelor locale și cei șapte frați ai lui Carly dansau, cinau, rîdeau și flirtau pe

cele trei punți decorate. Neținînd la aventurile mondene, Sara încercase să se eschiveze, dar Carly era mai mult decît o șefă. Îi era prietenă, și părea hotărîtă s-o includă pe Sara în toate evenimentele de familie.

– Îți faci carieră din verificarea aperitivelor? răsună un glas bărbătesc gros, în spatele ei.

Sara deveni rigidă. Daniel Pendleton. De cînd îi vărsase, accidental, supa în poală, cu șase luni în urmă, o făcea să se simtă cam la fel de dezirabilă ca zăturile de cafea. Daniel își arsese mîinile într-un hambar incendiat, iar Carly o rugase pe Sara să ajute la îngrijirea lui. Daniel nu se arătase cîtuși de puțin recunoscător. Relația lor era cel mult civilizată.

Sara trase aer în piept să se calmeze și inhală mireasma slabă de santal și săpun. Se întoarse spre Daniel.

– Carly e ocupată să distreze pe toată lumea. Încerc doar s-o ajut.

– Carly a spus, am impresia, că vrea ca personalul să-și ia liber în seara asta și să se comporte ca niște invitați.

Arătă spre un chelner în costum negru.

– A solicita chiar o agenție pentru a-i pune la dispoziție ospătari, se arcui gura lui, într-un rînjit pieziș. Ar trebui să te distrezi.

Șirul alb al dinților lui o deconcerta.

– Păi...

– Vrei să dansăm?

Surprinsă de invitație, Sara clipi din ochi, apoi clătină automat capul.

– Nu, reuși ea să îngaime. Eu...

– De ce?

Privi în ochii lui violeti, patent Pendleton, și se fistici complet.

Dacă în dicționar, după termenul „masculin”, ar fi trebuit să fie scris un nume, numai cel al lui Daniel Pendleton putea fi. Avea umeri lați, abdomen plat și șolduri înguste, toate avantajate la perfecție de costumul bleumarin bine croit pe care-l purta. Părul șaten-închis îi era vag ondulat, iar cele câteva riduri de pe frunte și din jurul ochilor îi maturizau și mai mult chipul atrăgător.

Recunoscu totuși că era vorba de mai mult decît simpla lui înfățișare. Emană o încredere calmă. Totul, la modul lui de a se mișca și vorbi, părea să spună: „Nici o grijă. Mă ocup eu.” Sara trebui să facă doar un pas infim, în gînd, pentru a se întreba cum se ocupa un bărbat ca Daniel Pendleton de o femeie.

Nu.

Daniel Pendleton era în floarea vieții, un om cumsecade, își reaminti, iar ea avea convingerea că blestemul ei era acela de a distruge oamenii cumsecade.

Ridică din umeri.

– Atîta numai că nu cred...

Mai mult decît amantă

– 'aide, o apucă el de mînă, înlănțuindu-și degetele printre ale ei și trăgînd-o după el. E doar un dans. N-am să te mușc.

Pînă să se dezmeticească, una din mîinile lui mari îi cuprinsese talia, pe cînd cealaltă o ținea ferm de mînă, iar Sara înfrunta o senzație de amețeală în timp ce privea nodul papionului maro al lui Daniel. Dintr-o dată, deveni acut conștientă de propria-i feminitate, într-un mod cum nu mai fusese de ani de zile.

Și se simțea întru totul mult prea bine.

Textura mîinilor lui îi momea atenția. Mîini de lucrător. Întotdeauna fusese cuprinsă de bărbați cu mîini fine, de funcționar. Palmele lui Daniel erau bătătorite, cu degete boante, Sara avînd impresia distinctă că era foarte selectiv cu privire la modul de a-și folosi mîinile pentru a transmite forță și delicatețe.

– Ce-i cu mîna mea?

Sara ridică brusc ochii spre ai lui.

– Nimic.

Observîndu-i neîncrederea din privire, căută ceva de spus:

– Pare să se fi vindecat bine.

– Mda, își flexă el degetele împrejurul alor ei. Totuși, în focul ăla mi-am pierdut amprente. Acum aș putea începe o viață de nelegiuiri, și nimeni nu m-ar putea prinde.

Sara clătină din cap.

– Ți-ar ține minte ochii. În plus, dumneata ești un om de treabă, căpetenia unui clan, un stîlp al societății. Simțul de integritate nu ți-ar permite să comiți fapte prea rele.

Privirea lui o susținu pe a ei.

– Chiar și oamenii de treabă au slăbiciunile lor, Sara.

Simți un gol în stomac. Nu se așteptase la așa ceva, nu din partea lui Daniel.

O îndepărtă de o pereche care se tot ciocnea de ei.

– Unde-ai petrecut de sărbătoarea Recunoștinței Carly a spus că încerca să te aducă la petrecerea noastră.

În pofida invitațiilor repetate ale lui Carly, Sara trăsesese linie la întâlnirile de sărbători. Deși jinduia tainic să facă parte dintr-o adevărată familie, s-ar fi simțit deplasată.

– În Chattanooga.

Daniel dădu din cap.

– Ai locuit acolo?

– Da.

Părea să aștepte continuarea, așa că dezvoltă, fără tragere de inimă:

– Am ajutat să se servească masa în azilul celor fără casă, de trei ani încoace. Cred că a devenit o tradiție.

Dumnezeu i-era martor că alte tradiții de sărbători nu prea avea.

Mai mult decît amantă

– Aha.

Din acest singur cuvînt răzbătea o infimă undă de scepticism. Nedumerită de tonul lui, Sara îi cercetă trăsăturile... pînă-și aminti ceea ce-i spusese Daniel în momentul acela încins, chiar înainte ca supa să-i ajungă în poală. Un fior de minie îi străpunse pulsul.

– Nu pari să mă crezi.

Daniel ezită, cu fruntea încrețindu-i-se.

– Păi, nu...

Sarei îi venea să-și tragă o palmă pentru că-și îngăduise să ajungă într-o asemenea situație. Întotdeauna îl evitase cu strășnicie pe Daniel. Omul credea că avea nevoie să primească lecții de comportament în societate. Zdrobitor era faptul că existase o vreme cînd n-ar fi greșit prea mult.

Nu mai e cazul, fir-ar să fie!

Înfruntîndu-și un neașteptat potop de emoții, Sara se crispă, strîngînd mîna pe care i-o ținea pe umăr.

– La ce te-ai fi așteptat? Să distrez cîteva cluburi ale Universității din Tennessee?

Daniel clătină din cap.

– Niciodată n-am...

– Puteai foarte bine să. Știu ce crezi despre mine, Daniel. Ai dat foarte clar de înțeles. Ai spus că, după părerea dumitale, îți conduceam neprețuita surioară pe calea pierzaniei.

Își desprinsese mâinile de el.

– Dacă te-a silit Carly să dansezi cu mine, să ne înțelegem. Nu e nevoie. Aș prefera să păstrezi distanța.

Răsucindu-se, porni spre cambuză. Tocmai ajunsese în hol, când mâna îi fu înșfăcată, oprind-o smucit. Încă dinainte de a se întoarce, știu în posesia cui intrase mâna ei.

Daniel o răsuci spre el.

– Întotdeauna te repezi la concluzii pe baza unui singur cuvânt?

Sara încercă zadarnic să se smulgă, privindu-l furioasă.

– Știu ce-ai spus despre așa-zisa mea influență proastă.

– Asta s-a întâmplat de mult, și am fost luat pe nepregătite când Carly te-a trimis să mă ajuți cu micul dejun, după ce-mi arsesem mâinile.

Deloc convinsă, Sara țuguie buzele.

– Nu era nevoie să mă insulti.

– Nici tu n-ar fi trebuit să-mi verși supa în poală.

În sfârșit, reuși să-și elibereze mâna.

– Nu ți-am vărsat-o în poală. Dădeai din mâini ca un nebun.

Ochii lui Daniel se întunecară, gura tresărindu-i într-o părere de zîmbet.

– Cred că nebunia ar trebui să mă descalifice din poziția de stîlp al societății. Deci, cum te-ai

Mai mult decît amantă

simți să iei cina cu un om decăzut?

Sara clipi din ochi, simțind din nou un freamăt al curenților dintre ei.

– Nu, spuse ea instinctiv; cuvîntul îi ieșise cu ușurință din gură. Faci asta fiindcă te-a îndemnat Carly și...

Daniel îi apăsă peste buze degetul arătător, tăindu-i respirația numai cu această mică atingere.

– Carly nu are nici o legătură.

Tăcu doar o secundă, cu o expresie cumplit de serioasă.

– În numele meu te rog.

Stomacul i se strînse ghem, iar Sara se rugă să-i ia degetul de pe buze.

Daniel o și făcu, retrăgîndu-și mîna, în timp ce o studia.

– Ce zici?

Abia reuși să-și stăpînească un oftat de ușurare.

– Zic că ești nebun.

Daniel se încruntă. Nu era răspunsul pe care îl sperase, dar prefera întotdeauna abordarea directă. Astfel aborda majoritatea lucrurilor din viața lui. Calculul prelungit, urmat de acțiune rapidă.

– Sara...

– Sara, răsună și vocea lui Carly.

Sara începu să se retragă.

– Mă cheamă Carly. Tre' să mă duc.

Și, adresîndu-i un surîs peste măsură de ve-

sel, îi spuse:

– La revedere.

Dispăru, într-o volbură de păr castaniu, catifea neagră și picioare frumoase mișcându-se rapid. Într-un ritm mult mai lent, Daniel reveni pe puntea principală, dându-și seama că existau destule pe care nu le știa despre Sara.

Fratele său, Troy, se apropie agale.

– Ești gata să mergem?

Daniel privi prin sală, cu ochii oprindu-i-se asupra femeii care în ultima vreme îi ocupa mult prea mult gândurile. Îl cuprinse o îndîrjire reînnoită.

– Încă nu. Poate vrei să mergi acasă cu Jarod.

Desprinsese un singur trandafir roșu dintr-unul dintre numeroasele buchete care împodobeau încăperea, fără s-o scape din ochi.

– În noaptea asta am să-ntîrzii.



Nu trebuia să port roșu.

Sara se dojeni de-o duzină de ori, în timp ce intra pe ușa casei sale. În drum spre dormitor, își aruncă eleganta haină de lînă neagră și poșeta de piele pe canapeaua tapisată cu creton înflorat, aruncă din picioare pantofii din imitație de piele cu toc plat și începu să moșmondească la fermoarul rochiei de catifea neagră.

Mai mult decît amantă

Se strecură afară din rochie, o azvîrli pe pat și-și scoase ciorapii și portjartierul. Rămase în picioare, numai cu păcătosul de furou de mătase roșie, în dormitorul întunecos.

N-ar fi trebuit să poarte roșu.

Bărbații păreau să-l simtă. Era convinsă că aveau un soi de detector, cînd sosea momentul să-i depisteze trecutul. Indiferent cît de decent era învelișul exterior, păreau s-o simtă pe Sara cea senzuală de dedesubt, pe Sara care degusta plăcerile de tot felul, de la senzația catifelei, a mătăsii, a soarelui și a apei pe pielea goală, pînă la aromele succulente ale fripturilor; a pîinii proaspete, cu multă drojdie; și a fragilor înmuiate în ciocolată. Sara care ascundea peste o duzină de sticlute de parfum sub chiuvetă și-i era greu să se hotărască pe care să-l folosească, pentru că îi plăceau toate.

Își dădu la o parte părul de pe față, enervată. Chiar și acum, la vîrsta de douăzeci și șapte de ani, purta o continuă luptă cu ea însăși, sfîșiată undeva între a fi femeia liniștită și rezervată care cîștiga respectul societății și cea senzuală pe care o ascundea în intimitatea căminului. Cea senzuală, care se știa că-i adusesese necazuri.

Un junghi de durere o străpunse, amintindu-și de senator. Fusesse un bărbat între două vîrste, atît de decent și drăguț, dar atît de singuratic, de cînd se îmbolnăvisese soția lui. Sara îi fusesse se-

cretară. Prima ei slujbă, la vârsta de optsprezece ani, făcînd-o să fie captivată și speriată. Totul începuse absolut inocent, cu seri de ore suplimentare, apoi cîte o cafea cu senatorul și alți membri ai personalului, la cîte o cină prelungită pînă-n zori. Reprezentase pentru ea o figură paternă, și numai Dumnezeu știa că în viața ei nu avusese un tată.

Cînd blocul de apartamente unde locuia fusese distrus de un incendiu, senatorul îi găsise o nouă locuință. Îi fusese mai ușor să spună da decît nu, mai ușor să accepte afecțiunea după care jinduia. În ziua mutării, senatorul îi dăruise un trandafir roșu, iar primul da dusese la un altul, și un altul, și...

Peste un an, aflate presa, iar blîndul senator își zburase creierii.

În seara asta, mintea Sarei părea înclinată spre a o pedepsi. Gîndul la răposatul ei soț plutea deasupra ei ca o umbră întunecată, năpădind-o cu și mai multă vinovăție. Cînd aflate despre trecutul ei, începuse s-o urască. O ura și cînd murise, într-un accident de mașină.

Amintirile o făceau să se cutremure. Lăsîndu-se obosită pe pat, își cuprinse trupul cu brațele. Nu voia să aprindă lumina. Nu voia să se vadă în oglindă. Avea nevoie să lase vinovăția și rușinea să treacă.

Ar fi fost o consolare să aibă un bărbat care

s-o țină în brațe de-a lungul acelor momente dureroase. O imagine a lui Daniel Pendleton, cu mâinile lui puternice și tandre, i se infiltră prin minte ca o ceață.

Sara izgoni nervoasă gîndul și se ridică de pe pat să aprindă lumina. Tocmai luase în mîini tivul furoului pentru a și-l scoate, cînd se auzi soneria. Privi deșteptătorul de alamă, încruntîndu-se. Douăsprezece și jumătate. Cine Dumnezeu putea fi la ora asta?

Înhățînd din cîrligul de pe dosul ușii debaralei kimonoul lung pînă la glezne, se înfășură cu el, merse pînă la ușa din față și privi prin vizor.

Daniel Pendleton. Inima-i palpită mărunt, involuntar.

Deschise ușa, spunînd primul lucru care-i trece prin minte:

- S-a-ntîmplat ceva cu Carly?
- Nu.

Daniel îi privi ochii neliniștiți și știu imediat că trebuia să-și tempereze pornirile de Romeo. Arăta mică, vulnerabilă și răvășită, într-un chip absolut ademenitor, dar mai arăta și neîncrezătoare. Îndesă bobocul de trandafir în buzunar și intră pe ușă.

- Pot să intru?
- Păi...
- Voiam să mă asigur că ai ajuns acasă cu bine.

Se opri, cuprinzînd *living-room*-ul într-o privire curioasă. Primele sale impresii fură de feminitate, confort și discreție. Draperii pufoase și minijaluzele pastelate acopereau ferestrele. Pe consolă, observă multe lumînări și un ursuleț de pluș cu pălărie pleoștită și rochiță de dantelă. Pe un gheridon stătea un roman best-seller, cîteva reviste pentru femei și o sticlută cu lac de unghii. Prin minte îi fulgeră o imagine a Sarei în furoul de mătase roșie, lăcuindu-și unghiile și suflînd peste ele să le usuce. Aproape că-i putea simți căldura respirației, și simplul gînd îl făcu să-i vină să-și deschieie gulerul apretat.

Haina și poșeta ei zăceau aruncate neglijent pe canapeaua înflorată, care, după părerea lui Daniel, conținea prea multe pernîțe și era prea mică pentru dormit. Își putea însă imagina că dădea la o parte pernîțele, o lua pe Sara în poală și o săruta pînă erau amîndoi gata pentru culcare.

Și-ar fi dat primii patruzeci de ani din viață pentru o privire în dormitor.

– Am ajuns cu bine, răspunse Sara.

Ochii lui Daniel se întoarseră automat spre ea.

– Și nu ne-am terminat conversația.

Sara îl privi fără expresie.

Gura lui se arcui încet într-un rînjat.

– Cina.

Stingherită, Sara își luă haina și o agăță în debara, simțind cum privirile lui Daniel îi urmăreau

fiecare mișcare. Părea să ocupe un spațiu enorm în casa ei.

– Cred c-ar fi mai bine să nu.

– De ce?

Mai bine n-ar fi întrebat-o.

– Fiindcă ești fratele lui Carly, iar ea e șefa mea.

Rezemîndu-se de sofa, Daniel își încrucișă brațele pe piept.

– Și?

– Și ar putea fi penibil.

Încercă, pe furiș, să-și împingă pantofii cu piciorul, sub un gheridon. Când privirea lui Daniel lunecă spre picioarele ei, pârînd să se oprească asupra unghiilor roșii, Sara se simți cumplit de stînjinită. Era una dintre micile ei excentricități. Își vopsea unghiile degetelor de la picioare în culori vii, stridente, cîtă vreme pe cele de la mîini le lăcuia cu culori neutre. Își dresе glasul, dorind să fi purtat niște pantofi cu căpute de oțel.

Daniel se ridică și veni spre ea, declanșîndu-i toate clopotele și sirenele de alarmă.

– Înseamnă că nu vrei?

Sara înghiți în sec.

– Eu...

Căuta un răspuns sincer dar politicos, și nu găsea nici unul.

Ochii lui Daniel se îngustară îngîndurați, ca și cum ar fi dorit cu adevărat să înțeleagă.

– Nu. Nu asta...

O măsură cu privirea din cap pînă-n picioare.

– Nu te atrag?

Sara își simți obraji roșind.

– N-am spus asta.

– Încă mai ți-e dor de soțul său?

În glasul lui se simțea compătimire, dar nici un pic de milă.

Îi oferise scuza perfectă, iar Sara aproape că alegea calea cea mai simplă de scăpare.

– Mi-este.

Faptul de a lăsa această declarație să se interpună între ei o făcea să se simtă nesinceră. Oftînd, ridică mîna, atingîndu-l un moment pe braț.

– Dar nu de-asta nu ies în oraș.

Mîna lui Daniel lunecă spre a ei, capturîndu-i-o.

– Atunci, nu înțeleg.

Pulsul Sarei tresări. Avea mîna prinsă într-o mîna bărbătească, puternică, iar acest simplu fapt îi scurtcircuita creierul. Cum să-i explice că avea o capacitate unică de a distruge oamenii cumsecade? Degetul lui mare îi mîngîia nodurile pumnului, gest ce părea mult mai intim decît s-ar fi cuvenit să fie. Oare din pricina orei tîrzii, sau dintr-a bărbatului?

Trase adînc aer în piept.

– Nu mă prea pricep la relațiile dintre bărbați și femei, recunosc eu.

Mai mult decît amantă

– Poate îți lipsește doar practica, replică Daniel, petrecîndu-și degetele unul cîte unul printre ale ei. Privirea lui stăruia asupra gurii. Sara aproape că-i putea simți gura, moale și mobilă, peste a sa. Își va fi strecurat încet limba pînă dincolo de dinții ei, explorîndu-i vulnerabila moliciune, apoi sîcîind-o spre a-i dărui ceea ce dorea. O, da, era gata să parieze că Daniel Pendleton știa cum să pună pe jar o femeie.

Clătină din cap, simțind neașteptata fierbințeală întetîindu-i-se în trup. Își linse buzele încinse și-i auzi inhalația rapidă.

Daniel îi strînse degetele, dojenind-o tăcut pentru gestul involuntar provocator. Privirea lui se aținti în ochii ei.

– Practica duce oamenii la perfecțiune, Sara, și cred, spuse el cu glas scăzut, aspru, privind-o pe sub pleoapele lăsate ale ochilor săi violeți, că ar trebui să practici cu mine.



Capitolul 2

Un licăr conștient întunecă ochii Sarei, după care genele îi coborîră ca o perdea de mătase. Daniel o simți retrăgîndu-se încă dinainte de a se fi mișcat din loc.

Sara șopti ceva printre dinți. Nu-i putu distinge cuvintele, dar tonul era cel al unei reamintiri mustătoare. Strîngîndu-și piepții capotului, Sara clătină din cap.

– E foarte tîrziu. Îți sînt recunoscătoare...

Ezită, sugerîndu-i că *nu* era recunoscătoare.

– ...că te-ai interesat de mine. A fost drăguț din partea ta. Mîine dimineață mă scol devreme.

Porni spre ușă.

– Sînt convinsă că și tu.

Pusese mîna pe clanță, iar Daniel simți nevoia s-o împingă spre a renunța la pavăza politeții. Manifesta demnitatea unei regine, iar voința-i era mult mai puternică decît prevăzuse. Fără tragere

Mai mult decît amantă

de inimă, atitudinea ei îi trezea admirație și în același timp frustrare.

Îndesînd mîna în buzunar, nervos, simți o înțepătură dureroasă în deget. Tresări, strîmbîndu-se. Un spin al trandafirului aceuiaia afurisit, își dădu Daniel seama, cu întîrziere.

În seara asta, toate calcule privitoare la Sara îi fuseseră zădărnice. Suficient de țințos pentru a folosi împotriva Sarei propria ei politețe, porni spre dînsa.

– Cred că va trebui să stabilim altă dată aranjamentele acelea pentru cină, spuse, venind tot mai aproape, gata să jure că acele încheștări și descleștări ale mîinii însemnau că vecinătatea lui o tulbura. Perfect. O prefera tulburată, decît indiferentă.

Sara deschise gura să refuze, n-avea nici o îndoială, și-i acoperi mîna pe clăță, oprind-o locului.

Simțindu-se atît prădalnic cît și neputincios, zîmbi.

– Vei veni la nunta lui Erin și Garth, nu-i așa? Ezită o clipă.

– Da.

– Carly a spus că mașina ta își cam face de cap, așa că am să te duc eu.

Înclină spre ea capul, pentru a vedea încă un protest pierindu-i pe buze.

– Ne vedem sîmbăta viitoare, spuse, deschi-

zînd uşa. Îi mai aruncă o ultimă privire înainte de a pleca, iar ceea ce văzu îi expedie tensiunea singelui tocmai în stratul de ozon al atmosferei. Capotul cel lung i se desfăcuse puţin, iar pe dedesubt, dulcea Sara Kingston purta lascivul furou roşu din visul lui.



– Sara e liberă azi? o întrebă Daniel pe sora lui, cu nonşalanţă forţată.

Carly clătină din cap.

– Nu. S-a dus la poştă. Probabil revine în câteva minute.

Răsfoi hîrtille de pe birou, căutînd vizibil ceva.

– De ce vrei să ştii?

Daniel ridică din umeri.

– Din nici un motiv. Cînd am fost să mă asigur că ajunsese acasă de la petrecere, alaltăieri seară, era cam nervoasă.

– Nervoasă? se încruntă Carly. Mă-ntrebam şi eu. În ultima vreme, tot scapă lucruri.

Interesul lui Daniel făcu un salt.

– Scapă lucruri?

– Mhm. Pe jos.

Scoase din teanc o scrisoare şi zîmbi.

– Uite-o.

Apoi reveni cu atenţia spre Daniel.

Mai mult decît amantă

– Am observat că ai dansat cu ea la petrecere. Scumpei de surioară nu-i scăpa nimic.

– Ai spus că voiai să mă port frumos cu ea.

– Nu i-ai făcut nici un apropo desfrînat, sper? întrebă Carly, cu o scînteiere bănuitoare în ochi.

Daniel nu le considera desfrînate. Ridică mâinile cu nevinovăție.

– Eu?

Nu era tocmai convinsă.

– Aș vrea să reții că, dacă-și dă demisia, n-aș putea s-o înlocuiesc. Este destul de competentă ca să conducă firma asta fără mine. Ți-am spus cum a murit soțul ei și, întrucît știi ce bună prietenă îmi este, continuă ea cu subînțeleas, sper să ai grijă cu ea. Are sufletul mai sensibil decît pare.

– Am întotdeauna grijă, murmură Daniel, simțind un junghi ascuțit de iritare. Fiind cel mai vîrstnic dintre frați, întotdeauna trebuia să aibă grijă. Din cînd în cînd, i-ar fi plăcut să-și îngăduie hatîrul cîte unei fapte iresponsabile, rușinoase și plăcute, dar reușise întotdeauna să se abțină. În ultima vreme, aceste abțineri începeau să-l obosească.

Cît despre sufletul Sarei, n-avea nici o dorință să-l revendice. Îi dorea trupul. Și nu voia să i-l ia decît cu împrumut, pînă și-o scotea din minte. Devenise o chestiune de supraviețuire și ar fi fost cea mai mare plăcere pentru el să se asigure că și Sara se alegea cu un cîștig la fel de mare din aventura lor.

– N-ai nici un motiv de îngrijorare.

Se auzi o bătaie în ușa.

– Carly?

– Intră, răspunse ea.

Sara deschise ușa, ținând un vraf de hîrtii.

– Trebuie să clarific ceva la contractul ăsta cu...

Îl văzu pe Daniel și scăpă prompt hîrțiile.

– O, Doamne.

Deznădăduită, se lăsă în genunchi. Nu era o împiedică. Își impunea clar să nu se împiedice, să nu bîjbîie sau să se foiască. Totul făcea parte din imaginea rece și competentă pe care se truse din greu s-o inspire. Imaginea aceea rece și competentă acoperea un vagon de vulnerabilitate și îndoieli de sine însăși. Senatorul o ajutase să dobîndească o atitudine care-o ridica mai presus de trecutul ei nedemn. Însă în ultimele zile, spre marea ei amărăciune, fusese o neghioabă desăvîrșită, și numai datorită lui Daniel Pendleton.

Deodată, Daniel apăru lîngă ea pe pardoseală, adunînd hîrțiile.

– Stai, lasă-mă să te ajut.

– Nu. Nu face nimic.

Fără să-i mai pese de dezordine, strînse toate hîrțiile în mîini, cît de rapid posibil.

– Cred că le-am luat pe toate.

Se ridică; Daniel o urmă. Îi simțea privirea ațîntită asupra sa, între ei domnind o tăcere stin-

gheră.

Cu coada ochiului, îl văzu înfundîndu-și mîinile în buzunare. Se întrebă ce însemna acest gest. Citise odată un articol despre modul cum limbajul corporal trădează adeseori adevărul mai mult decît cuvintele unei persoane.

– Cum tot am venit azi în oraș, îndrăzni Daniel, m-am întrebat dacă v-ar face plăcere, domnișoarelor, să luați masa cu mine. Mă gîndeam să încercăm unul dintre localurile acelea de pe cheu.

Carly oftă, clătîinînd din cap.

– Pe mine nu mă pune la socoteală, arătă ea spre birou. Tot ce ai de făcut e să arunci o privire la biroul meu.

Ușurată că șefa și prietena ei îi netezise atît de perfect drumul, Sara ridică din umeri.

– Eu mi-am adus un sandviș să-l mănînc la serviciu, așa că...

Carly păru contrariată.

– Sara, nu te simți datoră să sari peste prînz numai fiindcă eu am de lucru. Săptămîna asta, ai stat în fiecare seară peste program.

Sara clătîină din cap.

– Dar...

– Încep să mă simt ca Simon Legree și Scrooge la un loc. Te rog. Alină-mi vinovăția și du-te.

Simțindu-se încolțită, Sara aruncă o privire spre Daniel, apoi din nou la Carly.

– Ești sigură? Sînt atît de preocupată de con-

tractele astea, încît precis voi fi o comeseană nesuferită.

– Da, sînt sigură, răspunse Carly.

Daniel înălță amuzat o sprînceană stufoasă. Își dăduse seama, Sara era sigură, că încerca să se eschiveze.

– Și eu, spuse el cu glas scăzut.

Și nu mințea, își zise Sara. Daniel Pendleton era întotdeauna nesuferit de sigur pe sine însuși. Un motiv mai mult să nu-l simpatizeze.

– Merg să-mi iau haina, spuse ea fără tragere de inimă, hotărîtă să comande ceva ce se putea consuma cît mai repede.

Spre descumpănirea ei, ajunseră la *Cimarron Rose*, unde la ordinea zilei erau cotletele de purcel la grătar, chiflele cu ceapă și o ruladă succulentă cu scorțișoară.

– O salată, spuse ea categorică.

– Și altceva? întrebă ospătărița.

– Nimic. Doar o salată.

Daniel se încruntă un moment, apoi comandă și el – un șir întreg de cotlete din-alea de purcel, cu picioare de crab și un cartof copt.

Sara se gîndi mai bine. N-avea nici un rost să se lipsească de mîncărurile ei favorite, numai fiindcă lua masa cu Daniel. Nu era aceeași situație ca și cum ar fi împărtășit o cină în doi, la lumina lumînărilor, în intimitatea casei sale. Acest gînd îi stîrni un șoc.

Mai mult decît amantă

Chelnerița îi adresă lui Daniel un zîmbet larg și dădu să piece.

– M-am răzgîndit, interveni grăbită Sara, evitînd privirea lui Daniel. Aș vrea o chiflă cu ceapă, o jumătate de cotlet, cu sos western, și un cartof copt.

Închise menu-ul.

– Vă rog.

– Sigur nu vrei și picioare de crab? Întrebă Daniel, după ce ospătărița plecă. Avea pe buze un surîs subtil, ironic.

– Nu.

Își mușcă buza, pentru a nu-i zîmbi la rîndu-i, dar nu reuși.

– Dacă mănînc mai mult, va trebui să mă duci de aici cu căruciorul.

Privirea lui Daniel o măsură ung.

– N-aș avea nevoie de cărucior ca să te duc nici dacă ai comanda triplu. La greutatea ta...

– Habar n-ai ce greutate am, replică Sara, abătînd discuția dinspre ideea de a o „duce” el.

– Pariem că ghicesc?

Modul cum o spusese îi provocă o senzație de furnicăături în stomac. De obicei, descuraja acest gen de flirt din conversație. Era prea personal, și avea nevoie să țină distanța. Ceva la el însă, acea expresie de „îndrăznește numai, cucoană,” îi trezea dorința de a accepta mica provocare.

– O.K. Cîștigătorul primește chifla cu ceapă.

Daniel făcu ochii mari.

– Cam mare miza. Cît de aproape mi se permite?

Sara îi privi lung, simțind că i se accelera brusc pulsul. *Aproape.*

– În livre, preciză el.

Cu mintea golindu-i-se de ușurare, spuse o cifră la întîmplare:

– *Două livre.*

– Oooh. Cam greu, clătină el din cap. Am să-ncerc.

În acel moment, Sara își dădu seama că discuția era o imensă eroare. Privirea lui Daniel îi măsură gîtul, și-i simți căldura ca și cum mîinile lui i-ar fi atins ușurel pielea. Daniel îi studie lățimea umerilor, în josul bluzei de mătase albastră, pînă la coate. Apoi, Sara îi văzu mișcarea ochilor în timp ce se abăteau spre decolteul de la gît.

Rămase cu respirația tăiată, în timp ce, nespus de încet, privirea aceea violetă cobora să-i cîntărească sînii. Dincolo de sutienul dantelat, ochii lui Daniel o mîngîiau ca niște degete, cuprinzîndu-i greutatea, tatonînd moliciunea. Sara simți o excitație înțepătoare străpungînd-o pînă-n vîrfurile sfîrcurilor. Fața i se împurpură fierbinte, și nu lipsi mult să înhațe un șervet pentru a se acoperi.

O privea drept în centrul sînilor ei umflați.

Sara își mușcă buza. Incapabilă să-i mai suporte studiul, încrucișă brațele pe piept.

Mai mult decît amantă

– Timpul a...

– O sută şaptesprezece livre,¹ zise el cu glas aspru, întinzînd mîna după paharul cu apă. O sută nouăsprezece după ce ieşi de sub duş şi eşti udă learcă.

Părea ca ideea din urmă să-l atragă. Cum ajunsese discuţia pe un tărîm atît de intim?

– Cum Dumnezeu ai ghicit? întrebă ea, înecată.

Daniel chicoti şi clătină din cap.

– Nu ți-ar plăcea să auzi răspunsul.

– De ce?

– Fiindcă priceperea mea se datorează cărătu-
lului de saci cu mîncare şi evaluării vitelor.

– Deci, răspunse Sara, ştiind că ar fi trebuit să fie indignată, dar în schimb înăbuşindu-şi rîsul, ca punct de referinţă pentru a-mi ghici greutatea, te-ai folosit de vaci şi cai.

Daniel rînji.

– Exagerezi. Mai mult porci şi capre.

De astă dată, Sara rîse. Nu se putea stăpîni.

Ospătăriţa aduse mîncarea şi, în timpul mesei, Sara făcu mari eforturi ca să-şi păstreze gîndul sus. Îi era dificil să rămînă cuviincioasă şi decentă, cînd mîna i se scufunda în sos de friptură.

– Iarna ai un program încărcat?

Daniel ridică din umeri.

1. 55 kg. (n.tr.)

– Nū se compară cu primăvara și vara, dar întotdeauna par să fie destule de făcut. Bătrînul domn Johnson avea un copac uscat pe care voia să-l taie pentru lemne de foc, așa că m-am ocupat de el ieri. Sînt șef cu serviciile de urgență în Comitatul Beulah. Forțez mîini și-ncerc să-l conving pe primar să cheltuiască mai mulți bani.

Nimic din tot ce-i spunea n-o surprindea. Oamenii se bazau pe Daniel, iar el răzbea.

– Și acum, urmează nunta fratelui tău cu Erin, comentă Sara. Amîndoi par foarte fericiți.

Daniel dădu din cap.

– Adoră pînă și pămîntul pe care-l calcă Erin.

– Și ce părere ai?

Tîcu un moment, pe gînduri.

– A făcut pentru el un lucru pe care nu l-a mai făcut nimeni. Acum e alt om. Chiar rîde mai mult.

– Pari surprins, comentă Sara, ștergîndu-și degetele.

– Cred că sînt. Garth a fost întotdeauna sălbaticul familiei. Ca și cum ar fi căutat mult timp ceva și în sfîrșit a găsit acel lucru. Întotdeauna am fost îngrijorat că nu-l va găsi.

Sara surîse.

– Îl aud cumva vorbind pe fratele cel mare?

Daniel simți un junghi de ironie în întrebarea ei. Nu-i plăcuse întotdeauna rolul de frate mai mare.

– Mda, recunosc el, fără tragere de inimă. Dar tu? Ai frați, surori?

Mai mult decât amantă

– Din câte știu eu, nu, replică ea sec.

Daniel se încruntă, găsind răspunsul cam ciudat.

– Înseamnă că s-ar putea să ai, sau că doar nu știi cine sînt?

Sara se întrebă dacă să-i împărtășească lui Daniel ceva din viața ei. Nu era una cu care să se mîndrească. Rareori discuta despre trecutul său. Dar, apoi, ar fi demonstrat contrastele dintre felul fiecăruia de a fi. Poate că Daniel avea să tragă concluzia logică a faptului că nu se potriveau, și interesul urma să-i dispară. Acest gând îi aduse ușurare și o anume stînjeneală, deloc binevenită.

Respingînd sentimentul dezagreabil, Sara se avîntă:

– N-am avut același gen de viață familială ca aceea pe care ai avut-o tu, și încă o mai ai.

Daniel ridică din umeri.

– Nu mulți oameni au șase frați și o soră.

– Nu. Vreau să zic, mama mea a fost ceea ce acum numim un părinte singur.

Continuînd s-o studieze, luă o înghițitură de bere.

– Ca Erin, spuse el.

– Nu tocmai.

Puțin spus! Erin Lindsey își iubea fiul. Și-ar fi dat viața înainte de a renunța la copil. Sara ezită, simțind că-i pierdea pofta de mîncare.

– Mama mea n-a avut timp să îngrijească un

copil. Era ocupată cu altele.

– Ca de pildă?

– Bărbați.

Daniel tocmai ridica paharul la gură, dar se opri cu el la jumătate. Se simțea un munte de emoții în acel unic cuvânt – *bărbați*. Observă că redevenise încordată și se întrebă pe cine acuza Sara, pe mama ei sau pe bărbați. Îi văzu turbulența din ochi, simțind un freamăt asemănător prin el însuși.

– Bănuiesc că ți-a fost greu.

Sara îi cercetă trăsăturile, așteptându-se să vadă dispreț sau dezaprobare. Nu găsi nici una, nici alta.

– A fost, în perioada când am locuit cu ea.

Amintiri neplăcute ieșeau la iveală din străfundurile minții.

– Și, uneori, când n-am făcut-o.

– Uneori ai locuit la alte rude?

Clătină din cap. Celelalte rude nu voiseră să aibă nimic de-a face cu ea. Origini nesănătoase, afirmau ele. Și, în unele privințe, își spunea, simțind un junghi în stomac, avuseseră dreptate. Clipi din ochi, alungându-și gândurile.

– În familii adoptive.

– Dar tatăl tău?

Sara privi masa. Își dorea să-și fi ținut gura. Faptul de-a o spune cu voce tare nu era decât cu atât mai greu.

Mai mult decît amantă

– Nu l-am cunoscut niciodată.

În voce i se simțea o undă de vulnerabilitate. Se înfipse drept în pîntecul lui Daniel, sfredelind. Nu se smiorcăia, nu blestema, și totuși, în pofida călmului ei, răzbătea la suprafață un strop de durere și rușine. Nu era imună la așa ceva. Daniel își dresese glasul.

– Îmi pare rău.

Surprinsă, Sara îl privi, dar, în locul cenzurii la care se așteptase, găsi empatie. Cuvintele lui simple atinseseră un loc sensibil dintr-însa, pe care-l ținea ascuns. Nu știu ce să spună.

– E o dezamăgire că părinții nu sînt așa cum consideri că ar trebui. Genul de dezamăgire care se poate ține de tine mult timp, chiar dacă nu vrei.

Vorbea de parcă ar fi avut o oarecare experiență în dezamăgirile de același fel, își spuse ea. Acest lucru îl făcea să-i pară mai uman, mai agreabil, și o făcea să simtă o subțire punte de legătură cu el. De asemenea, o mai făcea să se întrebe și în ce constau decepțiile lui. Cochetă cu ideea de a-l întreba, pînă îi văzu expresia feței preschimbîndu-se din concentrare în tachinare.

Ca și cum și-ar fi dat seama că tonul serios al discuției durase destul timp, îi șopti cu o expresie conspirativă:

– Apropo de lucruri care se țin de tine, mai bine să mîncăm cotletele astea pînă nu se răcesc. Carly o să-mi frece ridichea dacă nu mă asigur că

te hrănești. E speriată c-ai să-ți dai seama de adevăratul tău potențial și o lași baltă.

Sara îl privi cu ochi mari, iar buzele i se destinseră într-un zîmbet.

– De ce Dumnezeu ar crede c-am s-o părăsesc?

– A spus că poți conduce *Matilda's Dream* fără ea.

O străbătu un fior de încîntare, umbrind discuția anterioară.

– N-am intenția să plec...

Daniel aruncă o privire cu subînțeleas spre farfuria ei.

– Atunci, fă-mi o favoare și mănîncă.

Sara îi pătrunse vizibila manevră de a aduce mai multă bună dispoziție la masă. Ar fi trebuit să fie imună față de exagerările lui, dar, așa s-o ajute Dumnezeu, se simțea grozav tachinată de un bărbat cumsecade. Îi distingea dorința temperată din ochi și se simțea străbătută de adrenalină. Sara clătină din cap cu scepticism față de sentimentele ei năvalnice și luă o bucățică de cotlet.

– Dacă ești atît de preocupat de alimentația mea, de ce mi-ai mîncat chifla cu ceapă?

Cu un chip complet serios, Daniel răspunse:

– Am cîștigat chifla aia cu ceapă ghicindu-ți greutatea. Eram dator s-o mănînc.

– Dator! rîse Sara.

– Cînd ești cel mai mare dintre opt frați, înveți

foarte repede că unele îndatoriri sînt mai dezirabile decît altele.

– Probabil c-ai fost un calvar pentru părinții tăi.

– După cum spune maică-mea, am fost perfect.

Sara își dădu ochii peste cap și-și linse delicat un deget.

– Vorbești ca primul copil la părinți.

Daniel o privea, fascinat de senzualitatea acelei mici mișcări. În tot timpul mesei, dobîndise impresia că, uneori, Sara era indulgentă cu ea însăși, iar modul ei de a-și manifesta indulgența în materie de mîncare era extrem de sexy. N-o deranja să se mînjească. Ba, la o adică, părea chiar să se delecteze cu asta.

Mai luă o înghițitură de costiță și-și trecu încet vîrfurile umede și trandafirii al limbii peste buza de sus.

Simți o încheștare în pîtec.

Sara se opri.

– S-a-ntîmplat ceva?

Da, răspunse Daniel în sinea lui. Se întîmplase ceva. Își dorea să fi fost singuri, pentru a-i putea gusta gura aceea erotică a ei și a descoperi dacă era atît de dulce și condimentată pe cît bănuia. Se pomenea dorindu-și o mulțime de lucruri atunci cînd era în apropierea ei. Sara îl făcea să se simtă... deposedat. Își dresе vocea.

– Ai uitat puțin sos, în stînga.

Sara ridică șervetul și se șterse la gură.

– Aici?

– Nu, clătină el din cap. Cedînd impulsului, se aplecă înainte și-i atinse gura cu degetul mare.

Sara rămase complet nemișcată. Privirea lui, observă ea, îi privea gura fix, cu o concentrare hipnotică, de parcă nu și-ar fi putut desprinde atenția de ea nici dacă ar fi vrut. O șterse ușurel, după care ar fi trebuit să se retragă. În schimb, degetul său se deplasă dintr-o parte a gurii în cealaltă, și înapoi.

Își ținu respirația.

Daniel ridică privirea pînă în ochii ei și o apăsă cu degetul în centrul buzelor.

Un sărut.

Îl simți și, instinctiv, strînse gura să-l oprească.

În ochii lui se ivi o văpaie și apăsă puțin mai tare, degetul invadînd moliciunea umedă dinăuntrul buzelor.

Surprinsă de această neașteptată îndrăzneală, Sara simți un spasm senzual în adîncul făpturii ei, încolăcindu-se tot mai strîns și mai strîns. Pe chipul lui se citea o foame masculină, lucru la care nu se așteptase din partea lui Daniel. Iar cea la care se așteptase și mai puțin era propria ei copleșitoare fascinație față de el. Imagini intime, șocante, îi pluteau prin minte.

Sara închise ochii în calea lor. Dădu să-și umezească buzele dintr-o dată uscate și, în schimb,

simți gustul pielii lui.

Daniel înjură.

Mortificată, Sara se retrase instantaneu, dar tensiunea dintre ei o ținea pe loc ca un lanț.

– Iartă-mă, șopti, privind cu ochi mari și clătinînd din cap. Nu știu...

– Ei, Daniel, strigă un glas bărbătesc, te-am căutat peste tot. Credeam că te-ai dus să iei masa cu Carly.

Troy se opri la masa lor.

Sara își smulse privirea dinspre Daniel și-și drese glasul. Trase adînc aer în piept, ridicînd ochii pentru a-l vedea nu numai pe Troy, ci și pe Jarod. Se sili să zîmbească.

– Bună.

Troy și Jarod o salutară, după care Troy se strecură lîngă Daniel, iar Jarod se așeză alături de ea.

– Credeam că-n dimineața asta vă ocupați de întreținere, voi doi, spuse Daniel.

Troy ridică din umeri.

– Aveam nevoie de o pauză.

Îi aruncă Sarei o privire timidă.

– Ne-am gîndit să mîncăm și noi cu tine și Carly.

Urmă o tăcere stingherită, iar Sara simți aceași subtilă neliniște care-o încerca întotdeauna cînd era cu frații Pendleton. Problema era aceea că, avînd un trecut comun, cunoșteau toate glu-

mele familiale, înțepăturile cuvenite și subiectele tabu. Ei știau, dar ea nu, ceea ce o făcea să se simtă mai străină ca oricând.

Daniel aproape gemu.

– Carly era ocupată, cum ar fi trebuit să fiți și voi.

– Aveam nevoie de pauza aia, și...

– Sezonul de Crăciun vă ține ocupate cu *Mattilda's Dream*, pe tine și Carly? o întrebă Jarod pe Sara, distrăgându-i atenția dinspre Troy și Daniel.

Dădu din cap.

– Crăciunul și rapoartele de la sfârșit de an.

Simțindu-se tot mai incomod cu fiecare moment ce trecea, se uită la ceas.

– O, Doamne! Ce târziu s-a făcut. Trebuie să mă-ntorc.

– Pot să te conduc, se oferă Jarod.

Prin Daniel pulsa furia. Aproape că bătu cu pumnul în masă. După toate planurile lui migăloase, pierduse complet controlul asupra situației. Troy începea să dea din gură că-i era foame și, Doamne ferește, Jarod părea gata să-i facă Sarei curte.

– O conduc eu, anunță Daniel cu un glas care nu îngăduia nici o replică.

– A, nu, se ridică Sara. Nu-ți poți lăsa frații așa.

– Și de ce, mă rog?

Clipi din ochi.

– Păi, abia au venit, și...

Mai mult decît amantă

Ridicînd din umeri, izbuti un zîmbet încordat.

– Iar acum puteți discuta ceea ce discută frații între ei. Mulțimesc pentru masă.

Făcu cu mîna, adresîndu-se tuturor.

– Ne vedem la nuntă.

Troy și Jarod murmurară a încuviințare.

Daniel strigă după Sara:

– Trec să te iau la ora două.

O privi, mișcînd capul într-un gest care ar fi putut însemna și da, și nu.

– În sfîrșit treci la acțiune, ciripi Troy, cu un surîs răutăcios.

În acel moment, Daniel și-ar fi dat și numele pe care-l purta, numai ca să fi fost singurul copil la părinți. Înfuriat de indiscreția celorlalți, încercă să stabilească niște reguli de bază. Începînd cu începutul. Se întoarse spre Jarod.

– S-o lași în pace pe Sara.

Jarod ridică mîinile, surprins.

– Băi, eu nu-ncercam decît să fiu politicos.

– Ei, atunci las-o mai moale cu-ncercatul, se încruntă Daniel. Iar tu, continuă el, întorcîndu-se spre Troy, dacă mai suni vreodată din goarnă cînd sînt cu ea, jur c-am să...

– Sun din goarnă! coborî Troy glasul. Asta înseamnă că ai vreo șansă cu ea?

Daniel ezită, amintindu-și cum îi sărutase Sara degetul. Preț de-un mic crîmpei de timp, ochii ei deveniseră tandri și încețoșați.

Apoi își aminti cât de repede plecase. Dacă voia să-i răspundă lui Troy, bănuia că ar fi trebuit să spună și da, și nu. Hotărî totuși că dorea ca relația lui cu Sara să rămână discretă. Fiindcă simțea un puternic sentiment protector față de ea. Și pentru că nu avea cum să exprime simțămintele pe care le nutrea. Erau copleșitoare și tulburătoare.

Îi privi pe Troy și Jarod și, pentru prima oară în viața lui, ceru un lucru care nu avea nici o legătură cu ferma și cu familia, avînd însă toate legăturile posibile cu el însuși.

– Las-o baltă. Las-o și gata.



Capitolul 3

Sara îl privi pe Garth îmbrățișînd-o pe Erin pentru un sărut îndelungat și profund. Trecură cîteva secunde, iar Troy începu să scoată chiote. Un alt frate, Brick, slobozi un șuierat prelung. Nu peste mult, majoritatea nuntașilor aplaudau. Perechea se desprinsese în sfîrșit. Fața lui Erin era îmbujorată de plăcere, Garth avea în expresie o undă de uimire, iar privirea pe care o schimbară între ei fu atît de intimă, încît Sara trebui să întoarcă ochii.

Se uită spre Daniel, pentru a-l descoperi privind-o. Simți un gol în stomac.

Nu-ți este locul aici, Sara Jean.

Știu. Știu. Dar mi-o pot dori, nu? Dorința nu face rău nimănui.

Poți dori cît poțesteți, însă niciodată nu vei fi ca acești oameni. Semeni prea mult cu...

Sara reteză în gînd vocea mamei sale. O

auzea numai cînd se simțea vulnerabilă, așa ca azi. Ceremonia simplă o făcuse să-i cam vină a plînge. Îi amintea că nu avea o relație strînsă, afectuoasă cu nimeni de pe planeta noastră. Reamintirea o duru.

– Te simți bine? întrebă Carly, cu preocuparea întipărită pe față.

Sara își alungă deprimarea și zîmbi.

– Perfect. Erin e foarte frumoasă.

– Așa este, oftă Carly. Dar probabil că și eu aș arăta la fel de radioasă, dacă aș pleca în Martinica.

Auzind acest ultim comentariu, soțul lui Carly, Russ, se apropie din spate și o strînse la piept. Îi făcu Sarei cu ochiul.

– Ne vom putea găsi propria noastră insuliță sub soare diseară, în Jacuzzi¹.

Carly rîse.

– Ai uitat că ne ocupăm de Luke, cît timp Erin și Garth vor fi în luna de miere?

Russ clătină din cap.

– Va fi foarte obosit, după toată agitația de azi.

Le adresă amîndurora un zîmbet larg, o sărută pe Carly și se retrase pentru a răspunde la salutul cuiva.

Carly își dădu ochii peste cap, dar Sara își

1. – Instalație de produs valuri în baie (n.tr.)

Mai mult decît amantă

putea da seama că era încîntată de atitudinea soțului ei.

– Deci, spuse Carly, desprinzîndu-și atenția dinspre Russ. Cum progresează situația cu Troy pentru că v-au întrerupt masa, alaltăieri.

Sara clipi din ochi, derutată de schimbarea subiectului, apoi clătină capul.

– Situația dintre Daniel și mine nu progresează nicicum, fiindcă nu ne potrivim unul cu altul. Ți-am mai spus.

– Asta era înainte de-a se fi hotărît să-ți faci curte.

Pulsul Sarei se accelerează.

– O să se răzgîndească.

Carly o privi compătimitoare.

– Cît timp ai suferit de pe urma dezamăgirilor? Pregătește-te pentru marea lovitură a vieții sale. Ești atît de drăgălașă și inocentă. Numai nu-l lăsa să te împingă spre a face nimic ce nu vrei.

Russ reapăru, apucînd-o de încheietura mîinii.

– Sper că nu-ți bagi nasul, nu?

– Cine, eu? Îl privi Carly, bătînd nevinovată din gene. Apoi își feri chipul, șoptindu-i Sarei: Încă un avertisment doar; cînd Daniel vrea ceva, poate avea tot atîta sensibilitate cît un camion *Mack*.

Frustrată, Sara clătină din cap.

– Dar eu...

– Ești gata pentru recepție? Întrebă Daniel de lîngă ea.

Îi puse o mână pe spate, privind-o cum trăgea adânc aer în piept. Ochii ei verzi-cenușii se tulburaseră. Daniel se întrebă despre ce vorbiseră ea și Carly. Își puneă multe întrebări în legătură cu Sara Kingston. În ultima vreme, se întrebasese ce senzație i-ar fi dat buzele ei lipite de ale lui. Și se hotărî ca în aceeași seară să afle.



– Mulțumesc că m-ai adus, spuse Sara, pregătindu-se să scoată cheia.

– Nici o problemă, răspunse Daniel; avea să încerce să se despartă de el în verandă; o știa. Te deranjează dacă-ți cer o cafea?

Sara întoarse capul spre el, cu o mișcare smucită. Daniel parcă auzea vocea mamei sale muștrîndu-l: *Repezit, repezit, repezit. Așteaptă să fii invitat.* Cam greu. În ritmul acela, dacă aștepta o invitație din partea Sarei, n-avea să mai ajungă în veci dincolo de prag, necum în patul ei.

Politețea ei veșnic prezentă se războia cu dorința de a-l alunga. I-o putea citi pe față.

– Desigur, spuse într-un tîrziu Sara, deschizînd apoi ușa. Intră.

Începu să-și scoată haina, iar Daniel o ajută. Prinse un iz din parfumul ei dulce și picant.

– Miroși extraordinar.

Mai mult decît amantă

– E un parfum nou și probabil că n-ar fi trebuit să mi-l iau, răspunse ea, amintindu-și cum o captivase romantica mireasmă, la teigheaua magazinului de cosmetice, mai deunăzi. Am atîtea sticlute sub lavabou, dar mor după parfumuri și pur și simplu par să nu pot rezista....

Sub pretextul unui gest oarecare, îi ridică părul dinapoia umărului, jucîndu-se cu o şuviță castanie.

– Mă bucur că n-ai rezistat. Știi că pînă și părul tău miroase la fel?

Sara înghiți un nod.

– Se vinde cu tot cu gel de baie și șampon.

Daniel simți că-i creștea temperatura.

– Deci, miroși toată, peste...

Prin imaginație îi fulgeră o imagine vie a Sarei, udă, parfumată și goală, într-o cadă de baie.

– Peste tot, completă ea, cu o voce ușor răgușită, apoi își dresă glasul: În legătură cu cafeaua aceea.

– Mda.

Îl privi, în așteptare.

– Am, ăă, nevoie de părul meu.

Neîndemnîndu-se să-i dea drumul, Daniel rînji și-și încîlci degetele și mai adînc în părul ei.

– Și eu...

– Flirtezi cu mine?

– Încerc, se lăți rînjetul lui. Merge?

Mult prea bine. Cu inima gonind la galop, își

înfrînă impulsul de a-și rezema capul în mîna lui mare. În schimb, încercă să-i distragă atenția.

– Am puțină ciocolată fierbinte.

– Și alviță?

Un băiețandru, cînd venea vorba de mîncare, conchise ea. A dracului să fie dacă asta n-o făcea să-l placă și mai mult.

– Da.

Daniel își desprinsе degetele, aplecîndu-se mai aproape.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Încă agățată în privirea lui, Sara scutură scurt din cap, retrăgîndu-se.

– N-am de gînd.

Preț de cîteva momente, o privi flămînd.

– Cred că trebuie să încerc în continuare, Miss Sara.

Sara ridică o mîină, descumpănită.

– Te rog, nu.

– De ce?

Își mușcă buza, apoi își înlănțui degetele.

– Am mai vorbit despre asta.

Daniel dădu din cap.

– Știu. Mai întîi, ai spus c-ar trebui să te las în pace din pricina lui Carly. Apoi, ai spus că nu te considerai pricepută la relațiile dintre bărbați și femei.

Își încrucișă brațele pe piept, rezemîndu-se de perete.

Mai mult decît amantă

– Deci, în seara asta ce mai e?

– Nu-mi uşurezi deloc situaţia.

– Şi nici tu nu mi-o uşurezi mie.

Refuza să-i lase insistenţele s-o încovoae.

– Daniel, eşti un om bun. Iar eu – îşi căută ea cuvintele potrivite – nu sînt potrivită pentru oamenii buni. Îi distrug.

Daniel izbucni într-un hohot de rîs.

– Eşti nebună, decretă el. Eşti sexy ca toţi dracii. Dar eşti sonată. N-ai putea distruge nici o pâstaie de mazăre.

Sara trase aer printre dinţi.

– Dar de-un senator ce-ai zice?

Rîsul lui şovăi.

– Cum?

Clătină din cap. Existau unele lucruri pe care pur şi simplu nu le putea discuta, fie şi de dragul lui Daniel Pendleton.

– Nu vreau să intru în amănunte, aşa că ai doar încredere-n mine. Doi bărbaţi, doi oameni de treabă, au pierdut totul datorită relaţiilor lor cu mine. Nu vreau să ţi se întîmple şi ţie acelaşi lucru.

Daniel se scărpină în cap.

– Ia, să ne lămurim. Crezi că eşti răspunzătoare de prăbuşirea acelor doi oameni.

Făcu un gest cu mîna.

– Că are într-un fel o legătură cu tine.

– Categoric, spuse Sara cu voce solemnă.

– Și, continuă el, crezi că dacă te încurci cu mine, ai să-mi distrugi viața.

Dădu din cap.

Daniel își rostogoli ochii în orbite ș-și lărgi cravata.

– Tre' să-ți zic, Sara. Asta-i cea mai mare grămadă de baliverne pe care am auzit-o în viața mea. Și, avîndu-l frate pe Troy, am auzit al naibii de multe.

Sara deveni țeapănă.

– Îmi pare rău dacă nu mă crezi, dar e adevărat.

Și, întorcîndu-se, porni spre bucătărie.

Daniel o urmă.

– Chiar te-aștepți să cred că ademenești oameni cumsecade pe calea pierzaniei? Cum ai reușit, Sara? Le-ai pus o licoare magică în ciocolata fierbinte? Ai presărat praf vrăjit peste ei în timp ce dormeau? Cum ai făcut-o?

Sara scrîșni din dinți, scoase laptele din frigider și-l turnă într-o tigaie.

– E ceva mai elementar decît așa ceva.

Complet nedumerit, Daniel clătină din cap.

– Atunci trebuie să fie una dintre principalele trei căi spre inima unui bărbat: banii, mîncarea sau...

Sara se răsuci, aruncînd din ochi destule scînteii cît să dea foc bucătăriei.

– Sexul.

Mai mult decît amantă

Daniel rămase tăcut. Își dresе glasul, fără a-și desprinde un moment privirea dintr-a ei.

– Ești bună să-mi explici?

Sara rosti în gînd o rugăciune să scape de bărbații cu ochi violeți, umeri lați și prea multe întrebări.

– Credeam că se explică de la sine.

Laptele dădu în clocot, iar Sara se întoarse să ia cacaua.

Într-o clipă, Daniel ajunse în spatele ei, oprindu-i brațul și stingînd aragazul.

– Ciocolata poate să mai aștepte. Nu merge să spui așa ceva și să continui ca și cum am discuta despre vreme.

O, Doamne, avea s-o facă să-i spună. Era genul de om care pretindea sinceritate deplină, și ceva anume la el îi stîrnea dorința de a-i oferi ceea ce aștepta. Poate, își spuse ea, dacă încerca să-i explice, ar fi înțeles și puneа capăt acestei nebunii.

Unde erau cuvintele? Oftînd, Sara privi ceasul de pe aragaz. Secundarul făcea mici mișcări sacadate, care păreau să-i reproducă bătăile inimii.

– Spuneau că eram pricepută. Primul bărbat care...

Înghiți în sec.

– ...care m-a învățat, spunea că par să am o înclinație naturală spre asta. Mi-a spus, continuă ea cu ironie, că aveam *talent* la a pune pe jărat

un bărbat. Pe-atunci eram atât de proastă, încît am crezut că-mi făcea un compliment.

Trase adînc aer în piept.

– Iar soțul meu a contribuit și el.

Simți înlăuntrul ei o vibrație. Faptul de-a se expune astfel o lăsa vulnerabilă, numai carne vie. Ascunzîndu-se pe cît putea sub un zîmbet crispat, se răsuci.

– Deci, iată-mă, cu trăistuța mea de trucuri și talente feminine.

Ar fi fost mai potrivit să spună că avea o trăistuță de nevoi și dorințe feminine neostoite, dar n-o făcu.

Se întoarse spre Daniel, silindu-se să-l privească, hotărîtă să procedeze corect.

– Mă ispitești, Daniel Pendleton. Da, continuă ea, văzîndu-i reacția senzuală din privire, mă faci să mă gîndesc la ceea ce-mi lipsește. Mă duci cu gîndul la cum este să îmbrățișez și să fiu îmbrățișată. Să petrec o noapte atât de pierdută în plăceri, încît noaptea devine zi, iar ziua se face noapte.

Își mușcă buza, copleșită de tot ce-i dezvăluisese, îngrozită că recunoscuse. Clătină din cap.

– Dar ești un om cumsecade. Și n-am de gînd să mai distrug oameni cumsecade. Nici pe tine n-am să te distrug.

Trecură cîteva secunde, într-o tăcere îngîndurată. Daniel o privea, simțindu-se și mai hotărît s-o

Mai mult decît amantă

aibă. Faptul că voia să-l protejeze era neprețuit; hilar, însă neprețuit. Faptul că-l credea un înger, era o problemă.

– Și dacă nu-s chiar atît de cumsecade?

Răspunsul lui făcu ca tensiunea Sarei să se risipească. După mărturisirea ei disperată, se așteptase la ceva mai acuzator.

– Dacă faptul de a fi responsabil ar fi o crimă, ai primi închisoare pe viață pentru asta.

– Nu te repezi.

Își îndesă mîinile în buzunare, răsucindu-se frustrat.

– Ai idee cum e să fii cel mai mare dintre opt frați? Tatăl nostru aproape și-a pierdut mințile, după ce a murit mama. Aveam cam vîrsta permisului de conducere. Știi, vremea cînd băieții joacă în echipa de fotbal, ies cu fetele sîmbăta seara și caută să vadă cît de departe îi lasă să ajungă, pe bancheta din spate. Ei bine, dacă ești ocupat încercînd să acoperi spatele babacului, nu mai ai timp pentru chestii de astea. Carly era mică, iar cînd nu plîngea, se bîlbîia. Garth dădea mereu de necazuri. Eu însumi mi-aș fi făcut puțin de cap, dar...

Sara începea să înțeleagă.

– Dar erai prea ocupat ca să-ți crești familia, oftă ea. N-ai ajuns niciodată să alegi, să faci ceea ce voiai?

Se răsuci încet, privind-o în ochi.

– Pînă acum, nu.

Simți un clește în stomac.

– Vezi? spuse ea, pe un ton ușor acuzator. Ți-am spus eu că ești un om de treabă.

Daniel clătină din cap.

– N-am vrut să fac ceea ce se cuvenea. Eram furios și frustrat. Dușmăneam toată acea responsabilitate.

Simțea o covârșitoare nevoie de a-l convinge de valoarea lui. O tulbura faptul că nu părea să-și dea seama. O făcea să se întrebe de ce fusese familia lui atît de oarbă?

– Nu asta e problema. Oricum, ai făcut ceea ce trebuia.

Păși înainte, atingîndu-i brațul, cînd îi văzu expresia sceptică.

– Te-ai străduit. Asta-i desparte pe oamenii buni de...

Surîse.

– ...de cei nu prea buni.

Daniel o luă de mîină și-și petrecu degetele printre ale ei.

– Dar mă lasă totuși cu aceeași problemă. N-am ajuns niciodată să-mi semăn orzul și pentru mine. Niciodată n-am ajuns într-un parking sîmbăta seara. Nu sînt lipsit de experiență, mărturisi el. Dar am fost întotdeauna discret și respectabil.

În ochi i se aprinse o luminiță primejdioasă. Trăgînd-o mai aproape, îi ridică mîna la obrazul lui.

Mai mult decît amantă

– Chiar dacă asta-i distruge, Sara, orice om are nevoie de o aventură interzisă cu o femeie sălbatică.

Își apropie de gură mîna ei și i-o sărută.

Căldura gurii lui îi aprindea terminațiile nervoase. Inima-i bătea neregulat. Daniel săgetă cu limba spre a-i gusta pielea gingașă de pe partea interioară a încheieturii mîinii, iar respirația Sarei fu stoarsă afară din piept.

– Îmi pot asuma riscul, iubito, spuse el cu glas scăzut, senzual. Distruge-mă.



Capitolul 4

– Oh, Daniel, șopti Sara, cu voce tremurătoare.

Daniel îi văzu pe față oglindirea conflictului lăuntric. Pupilele i se dilataseră excitate, și-și mușcă buza de sus.

Dorința îi aprinse un foc în pîtec, și o trase mai aproape, cuprinzînd-o cu o mîină de ceafă. Încet, își trase degetele pe celălalt braț al ei, pînă la mîină, și i-o ridică de asemenea după ceafa lui. În tot acest timp, o privi în adîncul ochilor.

– Ai spus că te fac să-ți amintești cum e să îmbrățișezi și să fii îmbrățișată. Nu vrei să faci mai mult decît doar să-ți amintești?

Sara închise ochii, ferindu-se de puternica atracție care clocotea între ei.

– Nu e drept. Ți-am spus...

Vocea i se frînse, cînd Daniel își strecură o mîină în josul spinării ei și, cu cealaltă, îi ridică bărbia. Pielea ei era fină și înfierbîntată la atingere.

Afît de fragedă, și totuși reacția trupului lui era puternică, inconfundabilă. Îi frecă plinătatea catifelată a buzei de jos, cu degetul mare. Pînă și modul cum i se întretăia respirația îl încingea.

– Mă întrebam cum ar fi să te sărut. Tu nu te-ai întrebat niciodată despre mine?

Ochii ei se deschiseră tremurători și înghiți în sec.

– Cum să nu, murmură ea cu o dojană senzuală în voce.

Simțind un infim val de triumf masculin, îi cernu printre degete părul mătăsos și se aplecă mai aproape, pînă cînd buzele îi ajunseră la o șoaptă depărtare de ale ei. Se așîta pe sine însuși și pe ea păstrînd mica distanță dintre dînșii, unde fremăta dorința.

– Și nu vrei să faci mai mult decît să te întrebi?

Respirația Sarei devenise trudnică, dar totuși nu spuse nimic.

– Nu-mi răspunzi?

Era prea încăpățînată ca să zică da, conchise el, dar și prea excitată ca să se retragă. Pulsul i se zbugiuma. Doamne, cum îl mai făcea s-o do-rească.

– Eu vreau mai mult decît să mă întreb.

Înclină capul și-i cuprinse gura. Absorbi textura Sarei, gura ei delicată și plină lipită de a lui, trupul cald, feminin, în brațele sale. Poate-ar fi trebuit să fie de ajuns, dar nu era. Îl făcea să

dorească mai mult. Îi frecă buzele cu limba încoace și-ncolo, pînă cînd, cu un oftat care azvîrli pînă la cer tensiunea singelui, gura ei se deschise.

Avea gustul tuturor delicatelor interzise care-i fuseseră refuzate. Dulce și tenebroasă precum cea mai bogată ciocolată, cu impulsul șampaniei de soi ales. Un moment, se simți brutal și stîngaci pe lîngă gingașa ei feminitate. Se întreba dacă nu cumva o descifrase incorect. Poate că nu-l dorea.

Apoi însă ea începu să-și plimbe mîinile prin părul lui, să-i mîngîie gura cu a ei, și nu mai era doar caldă. Era fierbinte.

Limba-i era o amintire mătăsoasă, sîcîitoare, a plăcerilor schimbate între un bărbat și o femeie, și trebui să-și înfrîngă coplesitorul instinct de a se repezi înăuntru. Cu inima bubuîndu-i ca un baros, o trase încet lipind-o de durerea pe care i-o iscase. Ezită, întrebîndu-se dacă avea să se îndepărteze.

În schimb, păru să se desprindă un strat al inhibițiilor ei și, de n-ar fi știut adevărul, ar fi crezut că Sara simțea nevoia să fie la fel de aproape de el, pe cît o simțea el față de ea. Se întindea lipită de dînsul, apăsîndu-i pieptul cu sîinii, făcîndu-l să-i simtă sfîrcurile întărite. Senzația îi trezea dorința de a-și smulge de pe el cămașa și rochia de pe ea.

După care, Sara îi dăruie cel mai voluptuos șoc

din viața lui. Deschise coapsele și își cuibări între picioare erecția lui și începu să se rotească încet, strîns lipită de el.

Provocatoare și primitoare, mișcarea era întruparea feminității față de masculinitatea lui. Daniel își afundă limba în gura Sarei, în același timp cînd își rostogoli peste ea partea de jos a trupului.

Sara gemu, agățîndu-i-se de umeri.

Ceva înlăuntrul lui plesni la auzul sunetului scos de ea. Îi cuprinse fesele în mîini, strîngînd ușurel, apoi îi ridică fusta pe șolduri pînă simți un portjartier, pielea goală a coapsei și fierbințeala dintre picioare. Dorință, era devorat de dorință. Dorință și nevoie. Sara era un rug de flăcări în sîngele său.

O trase de chiloți.

Sara își smulse gura de pe a lui.

– Nu! O, Doamne, nu!

Vocea-i era un scîncet deznădăjduit, îndreptat mai mult către ea însăși decît spre el. Cu ochii sălbatici și sperați, își trase poala fustei la loc și aproape se împiedică de propriile-i picioare, re-trăgîndu-se, cuprinzîndu-și trupul cu brațele.

Trupul lui Daniel pulsa de excitație neostoită. Ca și cum organismul său ar fi fost blocat într-o anume stare, rămase cu mîinile întinse spre Sara. Văzu cu groază că-i tremurau. Strînse pumnii și și-i îndesă în buzunare. Ceața dorinței începu să se ripisească treptat.

Incredibil de jenată, Sara își acoperi obrajii încinși.

– Iartă-mă, a-am...

Înghiți în sec și clătină din cap. Ce-o apucase?

– Nu pot explica. Doar că a trecut atât de mult timp pentru mine, și...

– Nu, o întrerupse Daniel, ridicînd o mîină. Nu spune nimic.

Dar Sara nu se putea stăpîni. Se simțea vinovată, jenată și, ca pentru a-i spori stupefacția, excitată încă.

– Nu știu ce mi-a venit. Voiam să mă desprind, dar imediat brațele tale m-au cuprins și m-ai sărutat, și...

Își împinse părul după urechi.

– Aveam senzația...

– Oprește-te.

Nervos, Daniel își împinse brutal o mîină prin păr. Oftă.

– M-am aruncat pe tine ca un țap nenorocit în călduri. Nici nu mă mir...

– Nu!

Sara îi văzuse uimirea de pe chip, dar pur și simplu nu-l putea lăsa să-și asume răspunderea pentru felul cum scăpase totul de sub control. Sigur, insistase puțin, dar nici nu trebuie prea mult ca s-o facă să-și uite toate hotărîrile.

– Nu m-ai lăsat să termin, spuse ea pe un ton mult mai calm, simțind cum i se încălzeau obrajii

Mai mult decît amantă

În pregătirea confesiunii. Trase adînc aer în piept.

– Voiam să spun că mi-a plăcut. Mai mult decît plăcut, să fiu ținută în brațe și...

Își lăsă privirea să se îndepărteze de a lui.

– ...atînsă de tine. Cred că m-am cam pierdut.

– E valabil pentru amîndoi.

Ridică ochii, auzindu-i tonalitatea profundă, senzuală, a glasului. Îi ciufulise cu degetele părul brunet. Pe obrajii lui încă se mai zărea nuanța umbrită a excitației. Avea gura tumefiată și era sigură că și a ei se prezenta la fel. Cravata îi căzuse pe jos și avea descheiați primii nasturi ai cămășii. O, Doamne, cînd îi făcuse ea toate astea?

Cel mai rău era că, după cum indicau expresia feței și felul cum stătea, nu-l deranjase deloc faptul că ea își pierduse controlul. Și nu l-ar fi deranjat nici dacă și-l pierdea din nou.

I se frînse inima.

– N-o să se mai întîmple.

Daniel își schimbă poziția.

– Sîntem atrași unul de altul.

Sarei îi revenea limpezimea de spirit. Se îndepărtă de el și puse cacaua la loc în dulăpior. N-aveau să bea împreună o ceașcă de ciocolată fierbinte.

– Știu, dar ar fi mai bine dacă nu ne-am mai vedea.

– Mie mie se pare o prostie.

Sara se opri, cu spatele spre el. *O prostie?*

– Te doresc. Mă dorești. Am putea petrece un timp împreună.

Ridică din umeri.

– Sau aş putea să merg acasă şi să mă gândesc la tine. Te poţi gândi şi tu la mine. Şi ne putem simţi foarte singuri.

Singuri. Cuvîntul făcea să se răsucescă dureros ceva într-însa. Era perfect deprinsă cu starea de singurătate. Cunoştea bine nesfîrşitele moduri în care o persoană putea fi singură. Mai ştia şi că înfruntase singurătatea şi înainte. Nu era amuzantă, dar o ferea de necazuri. Se întoarce.

– Tu ai familia ta.

În ochii lui Daniel se ivi o anume nelinişte.

– Nu-i acelaşi lucru şi-o ştii foarte bine.

– Nu sîntem nici măcar prieteni.

Rămase absolut nemişcat.

– Vrei să fim?

Sara oftă. Voia să fie prieteni? Avea vreo importanţă ce dorea ea? Fireşte că nu. Incapabilă să-i susţină privirea, coborî ochii în podea.

– Adineaori, ai spus că poţi înfrunta riscul, ridică ea din umeri. Poate că poţi.

Muşcîndu-şi buza, clătină din cap.

– Dar eu nu pot.



Mai mult decît amantă

În următoarele zile, Sara încercă să alunge amintirea acelei scene. Încercă să uite cît de minunat se simțise în brațele lui Daniel Pendleton. Încercă să nu se gîndească la senzațiile acelea. Daniel nu discutase, nici nu încercase s-o poarte cu vorba spre a se răzgîndi. O privise doar cu ochii aceia violeți care-i pîrjoleau sufletul, după care plecase. Căsuța ei comodă, care părea atît de plină cînd se afla el înăuntru, devenise dintr-o dată goală și mult prea tăcută.

Concentrarea i se dusese dracului, cu toată viteza. Chiar acum, în timp ce Carly îi vorbea, Sara pierduse ultima jumătate a conversației. Se zgîlții puternic în sinea ei.

– Deci, ai s-o faci? întrebă Carly.

– Ce să fac?

Carly își dădu ochii peste cap.

– Sara, încep să cred că mintea ți s-a dus pe lumea ailaltă. E a doua oară săptămîna asta cînd stai ca o moartă în fața mea. Ce ți s-a întîmplat?

Îndreptînd un teanc de hîrtii pe biroul lui Carly, Sara ridică din umeri.

– Cred că mă muncește ceva. Iartă-mă. Voi încerca să mă asigur că nu se va mai repeta.

Carly o prinse de mîină, cu un gest liniștitor.

– Sîntem prietene. Știi bine că mie poți să-mi vorbești, nu-i așa?

Nu și despre fratele tău. Dac-ar fi știut ce se întîmplase între Sara și Daniel, Carly fie l-ar fi

spînzurat pe Daniel cu capul în jos, fie ar fi încercat să-i împingă pe amîndoi spre ceva imposibil, ca o cununie, de pildă. Sarei îi tresări stomacul. Izbuti un zîmbet vlăguit.

– Știu că-ți pot vorbi, și sincer, îți sînt recunoscătoare, dar nu-i decît o mică nebulă care va trece într-o săptămînă, două.

Se ruga să fie așa.

Carly pianotă cu degetele pe birou.

– O.K., zise ea, fără tragere de inimă. Trebuie să-ți cer o favoare. Tocmai am primit un telefon de la școala lui Luke, se strîmbă ea. Are varicelă și trebuie să fie îngrijit. Dar eu am întîlnirea aia importantă cu un reprezentant de la Asociația Națională de Turism. Dacă ar fi fost cu altcineva, o contramandam. Russ e în Chattanooga. Pe Daniel și pe ceilalți nu-i pot găsi, așa că mă întrebam dacă te poți ocupa tu de Luke un scurt timp.

Sara ezită, simțindu-se imediat stînjinită. Dacă îi dădea un munte de hîrtii, putea să le pună în ordine cît ai bate din palme. O criză de afaceri, și o rezolva. Întotdeauna însă se simțise nepotrivită pentru a trata cu copiii.

– Carly, nu mă prea pricep la copii. Mai ales la cei bolnavi. Dacă se agravează?

– Am să-ți dau telefonul medicului. Luke e un puști extraordinar. Dă-i de mîncare cam tot ce vrea, în limitele rațiunii, și va fi fericit ca la mama acasă. Nu trebuie să ai grijă de el decît pînă di-

seară, iar pe la şase voi trece eu să-l iau şi am să-l duc acasă.

– Dar cum se procedează cu vărsatul de vînt? Are mîncărimi, nu?

Carly ridică din umeri.

– Fă-i o baie. Trebuie să-l iau de la şcoală.

O privi întrebătoare cu ochii ei violeţi, atît de asemănători cu ai lui Daniel.

– Faci asta pentru mine?

Peste treizeci de minute, Luke stătea aşezat în cada Sarei, închipuindu-şi, încîntat, că ceştile şi castronaşele ei de plastic ar fi fost nişte corăbii.

– De obicei tragi un pui de somn după-amiaza? Întrebă cu speranţă Sara.

– Somn!? îşi schimonosi Luke chipul, într-o mască de oroare şi dezgust. Ăla-i pentru picii de grădiniţă. Eu sînt în clasa întâi.

– Aha.

Evident, dormitul era un subiect tabu, conchise ea.

– Nu ştiam dacă nu cumva febra te face să te simţi obosit, îi explică, încercînd să atenueze ofensa.

– N-n, turnă Luke apă din ceaşcă în cadă. Mă mănîncă doar. Şi cred că mi-e şi niţel cam foame.

Niţel cam foame se traduse prin două felii de pîine cu unt de arahide şi jeleu, un măr, o banană, fulgi de porumb şi ultima tartă pe care o mai avea în casă.

Luke îi făcu o demonstrație de karate, care includea cîteva răcnete de-ți îngheța sîngele-n vene și-ți răsunau timpanele. Curios și amuzant, era un sac de sporovăieli băiețești despre școală, Garth și mămica lui, și un cal numit Raunzel. O lăsă să-i ungă cu loțiune umflăturile care-l mîncau. Făcu o mutră atît de îngrozitoare cînd Sara îi dădu antihistamina lichidă, încît îl lăsă să înghită puțin M&M pentru a alunga gustul amar.

Au alternat băile cu lecturi și jocuri de dame, iar Sara își pierdî toată energia la un moment dat în timpul celei de-a treia cărți, cînd Luke o întrebă dacă-i putea sta pe genunchi.

La cinci și jumătate, cînd băiatul începu să devină cam nervos, Sara se întrebă dacă să amîne cina sau nu.

- Te rog să nu te scarpini.
- Da' mă mănîncă, se văietă el.

I se înmuie inima. Semnele roșii îi acopereau acum aproape tot corpul și gîtul.

- Îmi pare rău. Ce-ai zice de-o baie?

Luke gemu.

- Încă una?

Sara stătu un moment pe gînduri.

- Îți propun un tîrg. Faci baie...

Îl privi încruntîndu-se și-l ciupi blînd de bărbie.

- ...și mănînci de cină.

- Și?

- Și pe urmă facem fursecuri cu ciocolată.

Mai mult decât amantă

Ochii băiatului se luminară.
– În rrrregulă! Du-mă la baie.



A doua oară, Daniel bătu puțin mai tare la ușa Sarei. Ajunsese acasă cu o jumătate de oră în urmă și ascultase o jumătate de duzină de mesaje de-ale lui Carly, din ce în ce mai înnebunite, pe robotul telefonic. Ultimul îi ceruse să-l ia pe Luke de la Sara.

După ce îl respinsese cu atîta fermitate, Daniel jurase să și-o alunge pe Sara Kingston din ochi și din gînd. Azi însă sorții nu erau de partea lui.

Cînd la ușă nu răspunse nimeni, Daniel mai ciocăni o dată, apoi apăsă pe clanță. Ușa era descuiată, așa că intră. Mirosul de fursecuri proaspăt coapte îi aminti că nu mîncase de cină, iar priveliștea care-l întîmpină îi înmuie inima.

Sara și Luke dormeau împreună pe canapea.

Cuprins în brațele ei protectoare, Luke sforăia încetișor. Sara avea presărată pe obraz o dîră de făină. Părul îi era ciufulit, bluza șifonată. Iar Daniel simți o săgeată de gelozie nebunească față de noul său nepot. Înjură printre dinți, apropiindu-se cu încă doi pași. Exista ceva intim în faptul de-a o surprinde dormind. Mototolită și lipsită de apărare, Sara nu mai avea nici o pavază. Îl făcea să

se simtă... ciudat. Își dresе glasul.

– Sara, spuse el în șoaptă.

Nu se clinti, așa că o atinse ușurel pe umăr.

– Sara.

Pleoapele îi tremurără, deschizându-se, iar Daniel bănuî că era mai bine să fie gata s-o liniștească. În vreme ce unele femei se trezeau încet și răsfățat, altele se deșteptau arătînd și purtîndu-se ca niște scorpii. Nu puteai fi niciodată sigur. Probabil că Sara n-avea să fie încîntată că intrase în casă nepoftit. Dacă se speria, putea să țipe, iar atunci Luke s-ar fi trezit tulburat. Și nici nervilor lui Daniel nu le-ar fi prins prea bine.

Se lăsă pe vine lîngă canapea, asigurîndu-se că avea să-l vadă imediat.

Privirile li se întîlniră, iar Sara clipi de cîteva ori, ca pentru a-și limpezi ochii. Zîmbi.

– Bună, Daniel, murmură, cu voce somnoroasă, răgușită.

Încet și răsfățat. Zîmbetul ei îl doborî. Nu se așteptase. Derutat, se încruntă.

– Bună.

Sara își acoperi un căscat și-și scoase brațul de sub Luke.

– Te-a trimis Carly?

Dădu din cap, privind modul blînd în care Sara se comporta cu băiatul. Îi atinse fruntea.

– E cald încă.

Sprîncenele i se îmbinară ușor încruntate,

Mai mult decît amantă

concentrîndu-se să se ridice fără a-l trezi pe Luke.

În timp ce se îndrepta, se clătină puţin, iar Daniel întinse imediat mîna s-o sprijine.

Cu pleoapele încă grele, Sara surîse din nou.

– Iartă-mă. Nu mă țin prea bine pe picioare imediat după ce mă trezesc.

– Nu face nimic.

Rămase cu mîna pe brațul ei, observînd că nu încerca să se îndepărteze.

– Unde vrei să mergi?

– În bucătărie. La o cafea.

O conduse, făcînd-o să se așeze pe un scaun. Cînd Sara protestă și încercă să se ridice, îi apăsă o mînă pe umăr pentru a o sili să rămînă așezată. Găsi cafeaua, constatînd că era o marcă pretențioasă, nu produsul simplu pe care-l avea la el acasă, și porni filtrul electric.

Privind-o cu coada ochiului, Daniel o văzu oftînd de cîteva ori și dîndu-și părul după urechi. Se întrebă dacă întotdeauna se scula astfel, numai oftaturi încete și zîmbete vagi. Părea să aibă nevoie s-o ia cineva în brațe. Își înfundă mîinile în buzunare, pentru a le împiedica să facă acel lucru.

Fiertura aromată începu să picure în cafetiera de sticlă, iar Daniel găsi o cană.

– Zahăr sau lapte?

Sara dădu din cap.

Își stăpîni rînjetul, adăugînd lapte și două lingurițe de zahăr. Mai aflate un mic secret despre

Sara. Îi plăceau dulciurile. Puse cana în fața ei.

– Diluezi cafeina.

Sara clătină din cap.

– Zahărul e pentru siguranță. Dacă nu-și face cafeina efectul, șocul de glucoză sigur mă înviorază.

Trăgînd adînc aer în piept, ridică spre buze cana aburindă.

– Să nu te frigi la gură, o preveni Daniel.

Sara ȋuguiе buzele, suffînd, iar Daniel îѣi spuse cā-n viața lui nu mai văzuse pe cineva în stare să facă pînă și băutul cafelei să arate sexy. Ar fi trebui s-o convingă cineva să se apuce de reclame.

Sara luă o mică sorbitură, apoi încă vreo cîteva, și îl privi.

– Nouăzeci de secunde, și voi începe să mă limpezesc la cap.

Se așeză pe un scaun în fața ei, punînd picior peste picior.

– Nu te grăbi de hatîrul meu.

– Lui Luke i-a fost foarte somn, zise ea, după încă o înghițitură.

– Nu cred că Luke a fost singurul.

În acel moment, Sara păru să-și vină în fire. Își privi cămașa boțită, îѣi trecu rapid degetele prin păr și se strîmbă.

– Arăt ca dracu'.

– Nu-i prea rău, replică Daniel. Făina de pe obraz e un amănunt drăguț, iar rimelul de sub

Mai mult decît amantă

ochi arată foarte interesant.

Sara gemu, ridicînd mîna.

- Termină. Eşti mai rău ca o oglindă.

- Fursecurile miros grozav, continuă el, schimbînd subiectul.

Pe faţa ei se aşternu tristeţea.

- Scuză-mă. Ar fi trebuit să-ţi ofer ceva.

Se ridică, murmurînd pentru sine:

- Urîtă şi prost crescută.

Apoi, se uită la ceas.

- Ai luat cina?

- Nu, dar...

Sara deschise frigiderul.

- Nu cred că-ţi place *Bucătăria Slabă*. Stai o clipă. Am aici o porţie *Flămînzilă* pe care am luat-o odată din greşeală.

Daniel o trase din faţa frigiderului.

- Sara, n-ai fost prost crescută. Iar dacă asta e urîţenie, va trebui să mai lucrezi la ea al naibii de mult. Nu e nevoie să-mi dai de mîncare. Am trecut neinvitat, ca să-l iau pe Luke. Totuşi, dacă nu capăt un fursec din-alea, am să mă fac al dracu'.

Buzele-i tresăriră.

- Serios, ar trebui să mănînci de cină înainte de fursecuri.

Cu privirea la limita animalului de pradă, Daniel înclină capul lîngă al ei, făcîndu-i pulsul s-o ia razna.

- Mănînc ce vreau eu. Sînt băiat mare.

Dacă n-ar fi fost atât de fascinată, s-ar fi simțit complet copleșită de el. Îi privi umerii lați și trupul superb, cu apreciere feminină.

– Cum poțesteți.

Auzindu-și nota senzuală din propriul glas, Sara se retrase. Își dresе vocea.

– Cafea, ceai sau lapte?

Expresia de pe fața ei îl făcu pe Daniel să simtă un junghi în abdomen. Femeia asta habar n-avea ce-i stârnea pe dinăuntru.

– Cafea, ceai sau eu? o invită el cu glas gros, privind-o drept în ochi.

Sara simți un nod în stomac. Aerul dintre ei părea să trosnească de electricitate. Fu nevoită să-și înăbușe imboldul de a răspunde: „Tu, la orice oră.” În ochii lui se citea o minusculă undă de nepăsare, ceva care o atrăgea și părea să spună: „iubito, n-o să dureze mult.” Expiră încet.

– Nu arăți a băutor de ceai. Cafea, lapte sau bere de ghimbir?

– Sara, strigă Luke din cameră.

– S-a trezit, spuse ea, cu ușurarea simțindu-i-se în voce. Vin, scumpișor, strigă.

Întrebându-se cum ar fi fost dacă Sara l-ar fi numit pe el scumpișor, Daniel o urmă în casă.

Luke stătea în capul oaselor, frecându-se la ochi.

– Am transpirat tot.

Sara îi puse o mână pe frunte.

Mai mult decît amantă

– Din cauza febrei.

Îi descheie cămașa, iar Daniel simți încă un val ridicol de invidie.

– Vrei puțină bere? Întrebă Sara. E timpul să-ți iei din nou medicamentul.

Luke făcu o mustră dezgustată.

– Porcăria aia?

– Da. Mai facem o baie?

Băiatul clătină din cap cu încăpăținare, după care se luminează la față, sărind de pe canapea.

– Unchiule Daniel!

– Salut, amice, se ghemui Daniel în fața lui, îmbrățișându-l. Am venit să te iau acasă.

– Merg să mă culc la tine?

– Nu, clătină Daniel din cap. Te duc la Carly, și voi sta cu tine pînă vine și ea. I s-a amînat întîlnirea de după-amiază.

După toate ezitățile de a-l lua pe Luke la ea, Sara simți deodată că ezita să-i dea drumul.

– Poate rămîne aici, dacă-ți convine mai mult. Am medicamentele și tot ce-i mai trebuie.

Daniel ridică din umeri.

– Nici o problemă. Mă gîndeam că poate ne uităm împreună la un meci de baschet.

Îl înghioni pe Luke.

– În plus, face parte din familie.

Luke zîmbi radios, iar Sara simți un junghi prin inimă.

– Sigur că da. Mă rog, atunci să-i strîng lu-

crurile.

Începu să se agite, evitînd privirea îngîndurată a lui Daniel. În cîteva minute, se aflau cu toții la ușă.

Daniel coborî glasul:

– Te simți bine?

Surprinsă că i se vedeau emoțiile amestecate, Sara dădu cu tărie din cap.

– Bineînțeles.

– Pari cam tulburată, se încruntă el.

Îi răspunse cu cel mai convingător zîmbet al ei.

– Nici vorbă, spuse, nesigură ce anume simțea în acel moment; îi întinse lui Luke o mică pungă. Aici sînt fursecurile. Dacă tot m-ai ajutat să le fac, cred c-ar trebui să iei cîteva cu tine. Doar nu le mînca pe toate o dată.

Luke privi în pungă și-i rînji.

– Mersi, Sara.

Îi îmbrățișă picioarele, iar Sara se aplecă să-i răspundă la acel gest spontan, simțind un nod în gît.

– Îți mulțumesc. Sper că în curînd te vei simți mai bine.

Ridicîndu-se, îi mai dădu o pungă cu fursecuri și lui Daniel.

– Îmi pare rău că nu e cina.

– Poți oricînd să-mi dai un bilet pentru altă dată.

Atrasă de el mai mult decît ar fi dorit, Sara

Mai mult decît amantă

clătină din cap.

– Îți dau fursecurile ca să nu te faci al dracu’.

– Auzi, replică el, cu ochii plini de veselie, aş putea să mă fac al dracu’, dacă nu primesc cina. Sînt un om flămînd.

Flirta. Daniel Pendleton cel drept ca săgeata încerca să-i smulgă o invitație la cină, cu o remarcă ademenitoare și o privire fierbinte și grea, cu ochii aceia ai lui violeti, ucigași. Spre amărăciunea ei, Sara constată că n-ar fi deranjat-o să-l invite la cină și la încă ceva pe deasupra.

Adunîndu-și toată stăpînirea de sine, deschise ușa, propunînd dulce:

– Dacă ți-e atît de foame, atunci oprește-te neapărat la McDonald’s în drum spre casă.

– La McDonald’s n-au ceea ce vreau eu, Sara, spuse el cu glas scăzut, mătăsos. Aștept biletul ăla cu amînare.



Capitolul 5

Daniel privea trandafirii din vitrina florăriei. Petrecuse ultimele două zile cu Sara instalată ferm în minte. O avea cu el la micul dejun. O vedea cînd lucra pe plantații. Îl privea, stînd picior peste picior, în timp ce discuta cu frații lui. Și apărea cu afurisitul de furou roșu ori de cîte ori se ducea la culcare.

Petrecuse un timp anormal de îndelungat încercînd s-o înțeleagă. În afara cazului că vorbea orgoliul din el, era vechiul clișeu: „Buzele tale spun nu, dar trupul spune da, da.” Era sensibilă față de el. I-o spunea instinctul. Îl dorea. Se părea că nu avea nevoie decît de un mic impuls pentru a se rostogoli drept peste marginea prăpastiei.

Rînji. Iar el avea s-o prindă.

Îi veneau în minte raționamentele ei trăsnite asupra motivelor pentru care nu putea să se încurce cu el. Nerăbdarea îl spinteca și-și simțea rînjetul deformîndu-se într-o expresie încruntată.

Mai mult decât amantă

Florarul scoase capul pe ușă.

– Încercați să-mi ofiliți trandafirii?

Daniel se simți jenat că fusese prins.

– Nu. Mă uitam doar. Nu-i nici o crimă, nu?

Vinzătorul își împinse la loc peste țeasta cheală o șuviță de păr alb. Pesemne mirosise un posibil client.

– Nu e o crimă să priviți. Și nici să cumpărați nu este. Azi, trandafirii sînt la preț special.

După ce-i comunică această informație, reveni în magazin.

Daniel mai fierse în suc propriu încă două minute, ezitînd. După ce observase fisura din rezistența Sarei față de el, conchise că trebuia să fie puțin mai agresiv. Nu o duzină de trandafiri, totuși. Și-ar fi exagerat intențiile. Un singur trandafir roșu, hotărî el și intră pe ușa florăriei.



– Pentru tine.

Clătînd din cap, Sara privi cu groază singurul trandafir roșu. De la povestea cu senatorul, detesta trandafirii. Simți că se înăbușea.

Daniel i-l întinse peste birou, să-l ia. Mireasma dulce o învălui, sufocînd-o în toate amintirile și reproșurile pe care încerca de ani de zile să le lase în urmă.

Ridică mîna.

– Nu, șopti ea, înfruntîndu-și o duzină de emoții copleșitoare.

– E doar un trandafir, Sara, se îmbinară sprîncenele lui Daniel.

Pentru ea însă nu era un simplu trandafir. Îi amintea de pericolul de a-și dori lucruri pe care nu le putea obține. Nu atît lucruri, cît oameni – ca un bărbat care s-o iubească, o familie, copii.

– Nu pot...

Vocea i se frînse cînd îl privi pe Daniel. Dacă ar fi fost atît de necugetată încît să-și dorească să fie iubită de un bărbat, pe Daniel l-ar fi dorit. Copleșită de acest gînd și tulburată de imaginea trandafirului, Sara simți că o amenințau lacrimile.

– O, nu, aproape că se tîngui ea.

Unde-i dispăruse stăpînirea de sine?

Complet nedumerit, Daniel o privi cum se ridica. Îi zări ochii umeziți.

– Ai alergie?

Sara clătină slab din cap.

– Nu. A-am...

Își mușcă buza, încercînd să-și revină.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru intenție, zise ea cu voce tremurîndă. Dar nu-mi plac trandafirii, încheie, cu cuvintele stingîndu-i-se într-o șoaptă frîntă.

Daniel îi văzu fața schimonosindu-se și simți că i se înnodea stomacul. Încercă să întindă mîinile

Mai mult decît amantă

spre ea, dar Sara se îndepărtă, clătinînd ușor din cap.

Deschise gura parcă pentru a-i explica, însă nu ieși decît un suspin, după care ieși poticnită din încăpere.

Acel mic suspin îi aduse un nod în gît.

– Ce-ai făcut? intră Carly, privindu-l încruntată. Părea să fi asistat la ultimele cîteva secunde ale scenei. Daniel n-o observase. Toată atenția îi fusese concentrată asupra Sarei.

Nedumerit, clătină din cap, arătînd trandafirul.

– Nu i-am adus decît un trandafir. Jur. A început să plîngă.

Aruncă o privire spre Carly.

– Știai că nu poate suferi trandafirii?

– Nu. Probabil c-ai spus tu ceva.

– Nici măcar la cină n-am invitat-o.

Carly se încruntă.

– Niciodată n-am mai văzut-o pe Sara gata să izbucnească în lacrimi.

– Mda, mă rog, acum un minut plîngea. Părea tulburată.

Se simțea neajutorat și, dacă exista un lucru pe care să-l urască Daniel Pendleton, era sentimentul de neputință.

– Poate-ar fi mai bine să vezi ce face.

Privi trandafirul buclucaș. Mireasma gingașă îi gîdilă nările, dar din gîtlej i se răspîndea un gust

amar. Înjură printre dinți, dezgustat.

– Poate nu trandafirii îi urăște. Poate pe mine.



După aceea, Daniel s-a ținut al dracului de departe de Sara Kingston. N-ar fi trebuit să-i fie prea greu, datorită îngrijirii fermei de cai a lui Erin, în timpul lunii ei de miere cu Garth, a administrării proprii lui ferme și a ajutorului la micile urgențe care păreau să se ivească întotdeauna în perioada unor sărbători importante cum era Crăciunul.

În ajun, Daniel primise un telefon de la Tina, soția, care era gravidă în ultima lună, a lui Elbert Willis. Elbert căzuse de pe o scară, rupîndu-și un picior, în timp ce întindea becuțe de Crăciun, pe acoperișul casei.

Daniel hrăni și adăpă animalele, în timp ce Tina își juca în poală copilul în vîrstă de un an.

– E foarte drăguț din partea ta, Daniel. Tăticul lui Elbert ne va putea ajuta săptămîna viitoare, dar deocamdată are o gripă puternică.

– Nici o problemă. Troy, Jarod, sau eu te putem ajuta pînă atunci. Ești pregătită pentru Crăciun?

Tina dădu din cap.

– Mi-am făcut cumpărăturile prin intermediul unui catalog, iar de Crăciun mergem la maică-mea.

Mai mult decît amantă

Locuiește la două comitate mai încolo.

Daniel își spuse că Tina arăta extrem de tînără pentru a avea doi copii. Nu putea să fi trecut de nouăsprezece ani.

– Fii doar sigură că ai vreun spital prin apropiere.

Privi peste o familie de cățelandri cu blăniță aurie care jucau leapșa și se mușcau între ei.

– Sînt aproape de întărcare. Cu ăștia ce-ai să faci?

Tina zîmbi.

– Îi vrei?

– Nu, rîse Daniel. Am destule animale la mine acasă.

– Atunci, dă sfoară, spuse ea, urmîndu-l afară pe ușa hambarului. Mămica lor e blîndă din fire și nimic nu se compară cu a avea un cîine care să te-aștepte cînd vii acasă. Dacă știi pe cineva care vrea un cățeluș adorabil de Crăciun, trimite-l aici. Voi fi fericită să-i dăruiesc.

În timpul drumului spre casă, mintea lui Daniel se abătu spre Sara și ceea ce plănuia ea să facă de sărbători. Se întrebă dacă avea să stea singură. Ar fi fost ciudat să fie singură, într-o asemenea perioadă. De-a lungul anilor, îl nemulțumise adeseori lipsa de intimitate, dar niciodată în timpul sărbătorilor. La întrunirile familiei Pendleton nu era niciodată penurie de participanți. Daniel se întreba dacă, la cina de Crăciun, Carly avea s-o

invite pe Sara.

Probabil că Sara n-ar fi venit. Părea să se simtă incomod în compania familiei lui, aproape ca și cum ar fi dorit să se integreze, dar nu era sigură cum. Gîndul i se răsucea ca un jungher în pîn-tece. Probabil că nu-l ierta pentru trandafirul acela. Încă se mai simțea vinovat.

O amintire îi fulgeră prin minte, cu ea adormită pe canapea, ținîndu-l pe Luke ghemuit în brațe. Daniel se încruntă. Personalitatea Sarei Kingston avea mai mult de o singură fațetă. Părea mulțumită să trăiască singură și fără copii, și totuși îi plăcuse vizibil să-l îngrijească pe Luke. O femeie generoasă, fără nimeni pe care să-l îngrijească.

Nu l-ar fi deranjat deloc s-o lase să-l îngrijească pe el.

Dar n-o interesa, recunosc Daniel cu un pufnet disprețuitor.



Sara privi cutia, apoi pe Troy.

– Ce-i asta?

Gura tînărului se arcui într-un rînjet secretos.

– Să nu mă învinuiești. Citește biletul. E de la Daniel.

Își înghiți un chicotit, punîndu-i cutia în brațe.

– Sărbători fericite.

Mai mult decît amantă

Și, înainte ca Sara să poată protesta, făcu pași pe trotuar, spre camionul lui.

Ceva se mișcă în cutie, iar Sara o privi bănuitoare. Auzi un mic scheunat și simți o trepidăție.

– N-ar fi în stare, murmură, revenind în casă.

Depunînd cutia pe podea, îngenunche alături și desfăcu funda roșie înfoiată. Ridicînd capacul, Sara se pomeni privind într-o pereche de ochi mari, cafenii. Cățelușul scoase un mic lătrat. Surprinsă, Sara tresări, înăbușindu-și propriul țipăt de surpriză.

– Of, Daniel, ce-ai făcut? murmură ea, studiind micul animal cu urechi clăpăuge, limbă lungă și, spre descumpănirea ei, labe enorme. Acesta înclină capul, parcă studiind-o la rîndul său.

Gestul îi topea inima. Sara oftă și-l ridică – verifică: era un el. Fundul cutiei prezenta o umezeală suspectă.

– Ce-am să mă fac eu cu tine? Toată viața m-am considerat o persoană pisicească.

Și-l apropie de față, desfătîndu-se cu senzația blănitei lui moi. Cățelul îi linse rapid nasul, se cui-bări un moment lîngă ea, apoi se răsuci să cerceteze împrejurimile.

Sara privi covorul, întrebîndu-se cît timp avea să mai rămînă intact. Revenind cu ochii spre cutie, smulse plicul și îl deschise.

Vezi dacă-ți vine bine mărimea. Dacă, peste două săptămîni, nu ți se potrivește, îl iau înapoi.

Are nevoie de tandrețe. M-am gândit că ai fi persoana ideală. Daniel, care încă mai așteaptă biletul acela cu amânare.

Îl înțelesese complet greșit pe Daniel Pendleton. Îl crezuse cel mai solid, onorabil și de bun-simț om pe care-l cunoscuse în viața ei.



– E sonat, îi spuse ea lui Troy mai târziu, în aceeași seară.

Troy rîse cu nepăsare.

– Asta ți-aș fi putut-o spune și eu.

Sara își propti receptorul pe umăr și privi cea mai recentă băltoacă de pe dușumeaua bucătăriei.

– Zău, trebuie să vorbesc cu Daniel, te rog.

– Este... ăă, indisponibil. Îi transmit eu mesajul.

– Mi-ai mai spus deja asta de trei ori pe ziua de azi. Ce să fac cu cîinele ăsta? Știi, Societatea Umanistă nu aprobă luarea oamenilor prin surprindere cu cadouri animaliere.

– Daniel știa că ăsta o să-ți placă.

– Daniel știa prost. Habar n-am ce să fac cu cățelul ăsta.

– Ia-ți o porțiță pentru bucătărie. Pune o păturică moale în cutie...

Mai mult decît amantă

– Cutia e udă.

Troy pufni.

– la altă cutie. Dacă nu doarme, încearcă să-l adormi cu ticăitul unui ceas deșteptător sau o sticlă cu apă caldă, și telefonează-i lui Daniel peste două săptămîni.

– Troy...

Sara auzi declicul și știu că vorbea într-un telefon întrerupt. Închizînd, recunoscu în sinea ei că trebuia să discute cu Daniel din mai multe motive. Se crispă de jenă, cînd își aminti cît o tulburase trandafirul pe care încercase Daniel să i-l dăruiască. Probabil că o credea pe ea sonată.

Îi adusese trandafirul într-un moment al ei de slăbiciune și se părea că în ultima vreme avea cu prisosință asemenea momente. Sentimentele ei pentru Daniel deveneau din ce în ce mai puternice. Negarea nu dădea rezultate. Mîntea ei nu avea nevoie de nici o provocare pentru ca gîndurile să i se abată înspre el.

În următoarele zile, Sara încercă în repetate rînduri să ia legătura cu Daniel. Pur și simplu nu putea păstra cîinele. N-avea spațiu. În timpul zilei, era plecată de acasă, iar animalul lătra ascuțit toată noaptea.

Spre sfîrșitul săptămînii, cumpărase un medalion cu număr, o lesă și felurite jucării pentru cîini, și îl botezase Pavi. Instalase o porțiță în ușa bucătăriei și se furișea acasă în pauza de masă pen-

tru a-l scoate la plimbare. Ori de câte ori o saluta, drăgălașul amic dădea din coadă atît de tare, încît aproape își pierdea echilibrul.

Sara privi adevărul în față. Era acum stăpîna unui cîine.



Cu trei zile înainte de Crăciun, cînd toți își terminau ultimele cumpărături și-și începeau gătitul, temperatura sări pe la 50F, iar Comitatul Beulah se alese cu cincizeci de centimetri de ploaie în două ore.

Au fost chemați voluntari de urgență, iar Carly și Sara au închis birourile pentru a ajuta la centrul comunitar. Oamenii aduceau mîncare și pături. Personalul medical își oferea serviciile.

În zona nordică a comitatului, cîteva familii fuseseră imobilizate de o inundație neașteptată. Daniel și alți cîțiva oameni au muncit pînă noaptea tîrziu pentru a le aduce la loc sigur.

Sara se pregătea să plece acasă, cînd, pe la miezul nopții, apăru în sfîrșit Daniel. Simplul fapt de a-l vedea îi băgă nervii în viteză. Îl privi scoțîndu-și poncho-ul galben de ploaie și împingîndu-și pe spate părul ud. Chiar de la depărtare, îi distinge oboseala de pe față. Probabil că-i simțise privirea, căci ridică ochii și i-i susținu pe ai ei timp

de cîteva momente.

Respirația i se opri. Chipul și trupul lui spuneau că era obosit, dar expresia din ochi sugera că o dorea. Rău. Iar Sara simți o strîngere de inimă. Sîinii i se îngreunară, fața-i roși, iar în susul coapselor o cuprinsă furnicăturile.

Daniel o salută scurt din cap și-și mută privirea. Sara înghiți dureros. Cheltuise atîta energie negînd, evitînd și respingîndu-și sentimentele nedorite față de Daniel, și nu-și dăduse seama cît de dor îi fusese de el, de a-l vedea numai.

Gîndul de a-l aborda o făcea să se simtă stîngerită. Ce-i putea spune, fără a suna idiot? Mai ales întrucît, ultima oară cînd îl văzuse, izbucnise în lacrimi. Sara simți un val de remușcări și jenă podidindu-i obraji. Încurcată, se duse la masa cu mîncare, unde lucrase împreună cu Carly aproape toată noaptea.

– Văd că Daniel tocmai a intrat, spuse Carly.

Sara dădu din cap, umplînd o farfurie pentru omul din fața ei.

– Da. Am observat.

– Precis îi e foame.

Se opri, privind-o pe Carly. Prietena ei tocmai îi oferise soluția dilemei. Sara simți un zîmbet răs-pîndindu-se încet dintr-însa în afară.

– Sînt sigură că-î este.

Mai umplu o farfurie, luă o cutie cu băutură și-și croi drum prin încăpere.

Daniel stătea de vorbă cu doi oameni despre inundație. Sara se gândi să se întoarcă din drum, lăsându-i să termine, apoi își alungă lașitatea. Înspiră adânc și înaintă.

– Scuză-mă. M-am gândit că poate ți-e foame.

Daniel se întoarse spre ea. În ochi i se putea citi surpriza.

– Mulțumesc. Îmi este.

Continuă s-o privească, dar altceva nu mai spusese. Cei doi îi observau în tăcere. Sarei nu-i trecea prin minte nici măcar o singură replică inteligentă. Se simțea ridicol. Dregându-și glasul, făcu un pas înapoi.

– Ei, eu...

Daniel se ridică imediat, țintuindu-i picioarele de podea cu privirea.

– Nu pleca.

Sara își mușcă buzele, cu privirea lunecându-i spre spectatori.

Daniel îngustă ochii. În seara asta, era ceva schimbat cu Sara. Dacă nu se înșela, ar fi spus că era puțin mai deschisă față de el, poate ceva mai îmblânzită, mai puțin reținută. Dacă nu se înșela. Simțindu-i jena, Daniel se întoarse nepăsător spre ceilalți.

– Și vouă vă e la fel de foame ca mie. Duceți-vă și vă luați mîncarea, și ne întîlnim mîine dimineată.

Cei doi murmurară a încuviințare și se îndepărtară.

Mai mult decît amantă

– Sper că nu v-am întrerupt de la ceva important.

– Nt. Voiau doar să mai revedem situația.

Îi desfăcu un scaun pliant și o așteptă să se așeze. Mai aștepta și un semn mai clar despre ceea ce dorea de la el. De cînd cu incidentul acela nenorocit cu trandafirul, avea senzația că-și cheltuisese ultimul cent la bîlci și se întorcea acasă cu autostopul.

– Toată lumea e bine?

Daniel dădu din cap, așezîndu-se.

– Am avut cîteva cazuri grave, cu persoane în vîrstă. Acum sînt în spital, dar cred că-și vor reveni. Problema e cu pagubele materiale.

Clătină din cap.

– Ai auzit ceva despre ferma lui Russ?

Russ Bradford, soțul lui Carly, avea o fermă piscicolă.

– Carly spune că s-a inundat un iaz. Dar, știi, e asigurat, așa că n-o să aibă probleme. A pus-o să stea aici, iar acum e enervată pe el.

Ochii lui Daniel se luminară de amuzament.

– Dacă-l cunosc bine pe Russ, va regăsi el o cale de a-i intra iarăși în grații.

Și scormoni prin farfuria cu pui fript, piure de cartofi și chifle fierbinți.

– O zi grea? întrebă ea înțeleghătoare.

Înghițind o îmbucătură, Daniel dădu din cap.

– Mda. Probabil arăt ca toți dracii.

Avea bluza de flanelă și blugii uzi, lipiți de trupul său musculos, accentuându-i pieptul lat, abdomenul plat și coapsele puternice. Poate că altcineva l-ar fi găsit astfel neatrăgător. Acel cineva, cu siguranță, n-ar fi fost de sex feminin. Pe lângă că o afecta fizicul lui impresionant, Sara îi mai admira și preocuparea pentru alte persoane. Îi slăbea rezervele, deja șubrezite, față de el.

– Sara, asta-i momentul când ar trebui să minți și să spui: „Nu, nu arăți ca toți dracii. Arăți minunat.”

Îi privi expresia ironică de pe chip, umbra albăstrie a bărbiei nerase și cearcănele de sub ochi. Aplecându-se spre el, îi atinse fugar bărbia aceea aspră.

– Nu. Nu arăți ca toți dracii. Arăți ca eroul Comitatului Beulah.

Daniel simți un val de stinghereală. Își dresе glasul, sfișiat între dorința de a-și freca fața de mîna gîngășă a Sarei și cea de a se retrage. Îi plăcea să fie admirat de ea, dar sentimentele sale pentru Sara nu erau deosebit de eroice. Erau primordiale și egoiste. O dorea fierbinte și goală sub el.

Sara îl salvă din situația penibilă, întrebîndu-l altceva despre mîncare, după care continuă conversația, în timp ce Daniel mîncea.

– Nu mi-am dat seama că e o perioadă a anului atît de ocupată pentru tine. Ai avut mult de

Mai mult decît amantă

lucru în ultima vreme, nu-i așa?

Daniel ridică din umeri.

– N-a fost chiar atît de rău.

– A, serios? făcu Sara ochii mari. Troy n-a spus la fel.

– Troy are prostul obicei de a exagera. El...

Observînd expresia sceptică de pe fața Sarei, Daniel se întrerupse. Înțelese treptat. Îl prinsese. Își dresе glasul.

– *Indisponibil* e cuvîntul pe care l-a folosit. De mai multe ori, zîmbi dulce Sara. Trebuia să-mi fi dat seama. În ultima săptămînă, l-am auzit rostind cuvîntul ăsta de zece ori. Cînd nu mi-ai telefonat și tu, m-am întrebat dacă nu cumva plecaseși din comitat.

Daniel se strîmbă. Faptul de a nu răspunde la telefoanele Sarei fusese cel mai greu exercițiu al său de autocontrol. O dorise atît de mult. Numai să-i audă vocea, chiar dacă îi reproșa povestea cu ciinele, chiar dacă spunea nu. Puse jos biscuitul.

– Știam că, dacă-mi spuneai că nu vrei cățelul, trebuia să-l iau înapoi și nu i-ai fi dat șansa să vadă cum se rezolva totul.

– Și în schimb, am suferit șapte nopți de lătrături din toți bojocii.

Daniel tresări.

– Nu-l puteai scoate din casă?

Sara îl privi de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Ca să se plîngă vecinii? A fost frig, Daniel. Nu mă pricep deloc la cîini, dar nu le poate face bine să stea afară în frig.

– Vrei să-l iau înapoi? o întrebă el, resemnat.

– Nu. Pavi și...

– Pavi?

– Numele lui, îi tresăriră Sarei buzele. L-am botezat după Pavarotti, starul de operă. Am ajuns la o comuniune de spirit.

Se gîndi la băltoacele de pe dușumeaua bucătăriei.

– Oarecum. Am să-l păstrez.

Daniel fu enorm de încîntat.

– Îl plăci.

– Cum aş putea, să nu-l plac? zîmbi Sara.

– Am avut dreptate.

Sara dădu din cap, cu o expresie îngîndurată.

– În multe privințe.

Simți șocul privirii ei străbătîndu-l.

– Dacă nu ești prea ocupat... începu ea, coborînd ochii. Modul cum își frămînta mîinile îi indica limpede nervozitatea.

– Nu sînt.

Daniel îi acoperi mîinile cu a lui. Frămîntarea se opri, iar privirea ei o întîlni pe a sa. Ochii-i erau plini de emoții schimbătoare precum vremea, dar nevoia pe care o citea era orbitoare. Simți în josul abdomenului familiară întetire neînduplecată a căldurii pe care n-o putea risipi nici un duș rece. Un

Mai mult decît amantă

om înțelept ar fi simțit primejdia și ar fi înaintat cu prudență. Daniel însă trecuse cu mult dincolo de înțelepciune. Sara era învăluită în straturi-straturi de secrete, și dorea să i le înlăture pe rînd.

Sara îi întoarse mîna și-i înlănțui degetele printre ale ei.

– Mă întrebam dacă ai vrea să mă duci la cina aia cu amînare.

Vocea-i era gingașă și caldă, la fel cum își imagina că avea să fie și trupul ei.

– Adică, dacă ești disponibil.

– Sînt disponibil, iubito, mîrîi el fără nici cea mai mică ezitare, strîngîndu-i mîna într-a lui. Zi doar ora.

Sara încercă să gîndească. Latura rațională a personalității ei știa că se îndrepta spre tîgaia relației cu Daniel Pendleton. Celei senzuale pur și simplu nu-i mai păsa.

– Poimîine e seara de Crăciun, reuși ea să spună. Apoi, urmează Crăciunul.

– Nu știu.

Daniel petrecuse ultimele șase luni hotărîndu-se ce să facă el cu Sara Kingston. Nu-l interesa să mai aștepte.

– Mîine seară. Te scot în oraș.

– Nu, spuse ea categorică. Ai vrut un bilet cu amînare pentru o cină. Am să ți-o gătesc eu.

Aproape gemînd, Daniel dădu pe gît ultimele picături de suc. Nu dorea altă cină decît pe ea

Însăși. Acest gând îi trezea dureri pe sub pîtec.
Ridicîndu-se, o trase și pe ea în picioare.

– Haide.

Sara făcu ochii mari.

– Unde?

– La camionul meu. La mașina ta.

Nu putea începe să-i explice simpla necesitate de a-i simți gura lipită de a lui. O împinse spre ușă.

– Oriunde pot fi singur cu tine.

– Dar...

– Trei minute, Sara.

Deschise ușa și o conduse afară. Ceața rece îl lovi în față, dar nu-i potoli ardoarea.

– Nu-ți cer decît trei minute. Unde ți-e mașina?

Sara arătă spre o Toyota parcată cu trei rînduri mai încolo. În timp ce se îndreptau către ea, pantofii le scrișneau pe pietrișul parcării.

– Nu e încuiată, zise Sara cînd ajunseră.

Daniel deschise portiera din dreapta, se strecură înăuntru și o trase pe Sara. Trînti portiera mașinii. Ca răspuns la sunetul ei de surpriză, îi cuprinse fața în mîini.

– Trei minute.



Capitolul 6

Era un sărut sexual. Fără zorzoane, cu foarte puțină răbdare, plin de nevoie și atotdevorator. Inima Sarei bubuia într-un ritm sacadat. Îi simțea apăsarea coapselor tari dedesubtul alor ei și pieptul musculos sub mîini. Dar, în acel moment, predominantul focar al existenței ei era gura lui Daniel, care-i spunea fără cuvinte că o dorea mai presus de orice pe lume.

Intimitatea limbii lui strecurîndu-i-se dincolo de buze și dinți, spre a se întîlni cu a ei, îi făcea pieptul să se încheșteze. Înclinîndu-i capul pe spate pentru a-i înlesni accesul, Daniel era mai degrabă agresiv decît delicat. Flagrantă sinceritate a tuturor mișcărilor lui o zguduia pînă în adîncul sufletului. Strînse instinctiv buzele împrejurul limbii lui, într-o atitudine de absorbire. Daniel slobozi un geamăt aspru și-i mușcă mărunț buza de jos.

Părea dornic să-i guste fiecare cotlon al gurii,

moliciunea interioară a buzelor, dinții, limba. Dorința lui îi făcea sîngele să vijie prin cap, iar zonele inferioare ale trupului îi pulsau. Se mișca în loc, gemea, își împingea gura într-o parte și-n alta, peste a lui. Ereția, apăsîndu-i coapsa, făgăduia plăcere și împlinire, întetîndu-i senzația de dureroasă goliciune dintre picioare pînă la limite aproape insuportabile.

Fără ezitare, își strecură mîna între trupurile lor și frecă ridicătura dură de carne ce-i întindea pantalonii.

Șoldurile lui Daniel se mișcară convulsiv și, deodată, Sara simți că nu putea ajunge destul de aproape. Trase de nasture și fermoar, în tot acel timp lăsîndu-i gura deschisă să o consume pe a ei. Degetele sale îl găsiră, și părea o vargă de oțel înfășurată în catifea. Cînd strînse mîna împrejurui, Daniel își smulse gura dintr-a ei cu o sudalmă arzătoare.

Pe Sara o durea pieptul, în efortul de a respira. Prin ceața excitației, îl văzu pe Daniel închizînd ochii ca pradă unei intense suferințe.

– Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, nu.

Nu se putea opri, căci trupul îi palpită de mi-reasma lui îmbătătoare și senzația sa în palma ei. Îi atinse cu degetul mare vîrfurile înfierbîntate.

Daniel zvicni și înjură din nou. Cutremurîndu-se, îi apucă mîna și i-o dădu la o parte.

Gestul lui o readuse brutal la realitate. Mîntea i

se limpezi brusc și o străbătu vinovăția. Gura-i fusese atît de flămîndă, mîinile păcăt看 de curioase, iar judecata o abandonase fără o vorbă. Copleșită de propria-i pierdere a controlului, închise ochii, încercînd să-și adune mințile.

– Sara... începu Daniel.

Nevrînd să audă ceea ce avea de spus, scutură din cap, înghițindu-și saliva.

– Nu. Lasă-mă doar un moment. Nu știu...

– Sara...

Panica o străpunse.

– Te rog!

Incapabilă să-l privească în față, își mușcă buzele, fixînd geamul aburit.

– Nici trei minute, și ți-am și intrat în pantaloni. N-am...

Daniel o smuci scurt de mîna, întrerupîndu-i disperatul monolog și făcînd-o să-l privească. Ochii-i erau înnegriți de patlîmă. Cu delicioasă încetineală, îi ridică mîna, păcăt看 de curioasă, la gura lui fierbinte și i-o sărută.

– Făceai tot ceea ce nu voiam să faci.

Îi sărută din nou mîna, slobozînd un oftat răgușit.

– Dar știm și tu și eu că n-ar mai fi durat mult și se sfîrșea totul.

Coborî glasul.

– Vreau ca prima oară să fiu înăuntrul tău.

Sara trase adînc aer în piept. Își dresе vocea.

– Încerc să-mi regăsesc cît de cît controlul, și nu mă ajuți deloc.

– Iubito, am trecut de mult dincolo de orice control.

Împreunîndu-și mîinile în părul ei, o trase mai aproape, spre a-i dăruî un sărut scurt, posesiv. Clătinînd din cap la simțirea excitației reînnoite pe dată, o așeză pe locul de la volan.

– Cele trei minute au trecut.

Își închise ușurel fermoarul, încheie nasturele blugilor și deschise portiera.

– Ne vedem mîine seară.

Mintea Sarei continua să se învîrtească.

– La ce oră?

Daniel scrisese 18:30 în aburul de pe geam și-i aruncă o ultimă privire încinsă.

– Chiar mai devreme, dacă reușesc.



Sara verifică pentru ultima oară tocănița de vită. Nu prea fiartă. Nici prea puțin. Exact potrivită, își spuse, amestecînd carnea, în timp ce potrivea ochiul la foc mic. În cuptor se coceau chiflele. Destupase vinul rosé pentru a-l lăsa să respire. Își mărise șansele punînd două beri la frigider, în eventualitatea că lui Daniel nu-i plăcea vinul.

Masa era întinsă, cu porțelanurile fine și șer-

vetele de in. Preferase să renunțe la lumînări, nedorind ca atmosfera să fie prea forțată sau teatrală.

Își alesese un costum studiat-dezinvolt – pullover roz de angora și pantaloni de iarnă albi. Era o zi reușită. Totul ar fi trebuit să iasă perfect.

Totul ar fi fost perfect, dacă ceasul n-ar fi arătat ora șapte. Daniel spusese șase și jumătate.

Sătulă să se mai foiască, trecu în living și se așeză într-un șezlong. Luă o revistă, privindu-i paginile fără a le vedea. Nerăbdarea dinainte i se risipise în ultimele cinci minute. Daniel era un om de bază. Trebuia să se fi întâmplat ceva, își spuse. Întârzierea lui nu se referea la ea. Categorie, se datora unor factori externi.

O sîcîia însă un gînd stăruitor. Cele două relații romantice serioase ale ei o deprinseseră să aștepte bărbații. Cu senatorul, fusese nevoită să-i aștepte telefoanele, întîlnirile, compania. Cu soțul, se pusese problema să-i păstreze cina caldă cînd lucra peste program, să-i țină patul cald cînd era obosit, și să aștepte zadarnic ca expresia lui dezaprobatoare să dispară.

Într-un ungher al minții, se îndoise întotdeauna că era destul de bună pentru el. Cînd aflase despre senator, reacția lui îi întărise convingerea. Totuși, așteptase cu speranța că într-o zi avea s-o privească fără rețineri. O speranță care murise odată cu el.

Parcă auzea cuvintele terapeutului: *Ești o persoană de calitate, Sara. Te minți singură dacă-ți spui altceva. Convinge-te că nu lași nici pe alții să-ți spună altceva.*

Sara se ridică în picioare și aruncă revista pe sofa. Al naibii de-adevărat, era o persoană de calitate. Iar dacă Daniel Pendleton avea altă părere, putea să uite de orice bilet cu amânare viitor, sărutări în mașini sau orice altceva.

Simțind un impuls de energie după micul discurs viguros, scoase un pufnet de îndreptățită mândrie și porni cu pas vîrtos prin încăpere, repetînd cîteva autoafirmații. Tocmai își învinsese căderea moralului, cînd sună cronometrul cup-torului. Sara se opri, privind spre bucătărie. Pîinea era gata.

Și nu avea nici un oaspete căruia să i-o servească.



Peste trei ore, în timp ce ștergea teighelele, sună telefonul. Se gîndi să nu răspundă. După ce petrecuse aproape toată seara încercînd să nu se repeadă la concluzii nemăgulitoare cu privire la Daniel, n-avea chef să audă scuze schiloade despre motivul pentru care nu era acolo. Fără trageri de inimă, ridică receptorul la al cincilea apel.

Mai mult decît amantă

– Alo.

– Sara, aici Daniel, spuse el grăbit, cu sufletul la gură.

Glasul lui avea un sunet atît de plăcut, încît i se strînse inima în piept. Expiră ușurată, iar neliniștoarea tensiune plină de îndoieli i se risipi imediat din trup.

– A fost o seară îngrozitoare. Erin a avut o urgență cu o iapă, și m-am blocat acolo. Iartă-mă, dar îți jur că pînă acum n-am avut posibilitatea să te sun.

Îi recunosc sinceritatea nemulțumirii și dintr-o dată totul fu în ordine. Sara își aminti că mai multe dintre iepele lui Erin erau gestante.

– Iapa e bine?

– Iapa, da, răspunse el calm.

– Și mînzul?

– L-a pierdut.

I se frînse inima. Îi simțea dezamăgirea.

– Îmi pare atît de rău. Se știe din ce cauză s-a întîmplat?

– Încă nu. Veterinarul o să-i facă niște analize. La dracu', detest să văd întîmplîndu-se așa ceva în timpul primului lor Crăciun împreună.

– Știu, fu Sara de acord. Ei, cel puțin, se au unul pe celălalt.

– Mda.

– Luke ce face?

– E tulburat și nedumerit.

Oftă, cu o senzație de neputință.

– Pot face ceva?

– N-n. Carly a adus niște mâncare din care am ciugulit cu toții. În seara asta, vom băga toți de vreme cornu-n pernă, și mai ales Erin și Garth. Cred că vor să lase totul în urmă cât mai curînd posibil.

– Zău că-mi pare rău.

– Mda, și mie-mi pare extrem de rău că n-am ajuns să te văd astă-seară.

Sara simți un junghi în stomac.

– Iapa era mai important.

– Poate.

Trase adînc aer în piept.

– Dar acum trebuie să-ncerc să te conving să-mi dai un bilet cu amînare pe baza primului bilet cu amînare.

Simți începuturile unui rînjit.

– Sună cam complicat.

– Sună *nasol*.

Sara răsuci cablul telefonului în jurul degetelor.

– A, nu știu. Probabil ai să te gîndești tu la ceva.

– E-al dracu' de împuțit pentru un bărbat să insiste pentru o întîlnire și pe urmă să nu vină. Majoritatea n-ar avea o a doua șansă.

Sara se opri din jocul cu cablul.

– Tu nu ești majoritatea.

Urmă o lungă tăcere, iar Daniel, la celălalt

Mai mult decît amantă

capăt al firului, stătu mult timp să-și tragă răsuflarea. În acest fel îl afecta. Daniel se întreba dacă avea să-i dea peste nas. Ce naiba, se *temuse* s-o sune fiindcă îi era frică să nu-și fi compromis șansele cu ea. Cînd colo, Sara îl dădea peste cap cu ultima declarație.

– Voiam neapărat să te văd în seara asta, mîrîi el.

– Și eu.

Vocea ei senzuală îi făcea sîngele să se încingă.

– Mîine seară.

– E Ajunul Crăciunului. Familia ta...

Daniel înjură. Trebui să facă un efort pentru a-și înfrîna frustrarea.

– O.K. În douăzeci și șase decembrie, la ora șase.

– E duminică.

Ajuns de mult la capătul răbdării, clătină din cap.

– Nasol.



În dimineața de Crăciun, Sara dormi mult. Așa plănuise. Dormitul pînă tîrziu ajuta ca sărbătorile lungi să pară mai scurte. Își puse papucii vechi și capotul de mătase, își strînse părul în creștetul

capului și se delectă cu lenevia. După ce sărbători cu un corn cu ciocolată la micul dejun, îi dădu lui Pavi mîncarea și o tratație în plus pentru căței. Cățelușul își manifestă gratitudinea lingînd-o de mama focului și făcînd o baltă pe podea.

Sara șterse, apoi închise porțița pe care o instalase în ușa bucătăriei. Puse un C.D. cu colinde pe player și deschise cadourile de sub brăduț. Un reprezentant comercial care o invita în oraș ori de cîte ori trecea prin Beulah îi dăruise o sticlă de vin, iar un agent de voiaj din Chattanooga îi trimisese o cutie enormă cu bomboane fine de ciocolată.

Se gîndi la vin.

– Ei, de ce nu? murmură și reveni în bucătărie să scoată dopul. După ce turnă puțin într-un pahar de cristal, îl luă cu ea în living și alternă cîteva bomboane dulci cu sorbituri din vinul demisec. Oftă, degustînd decadenta combinație de arome.

Lăsase ultimul cadoul de la Carly – un senzațional pulover brodat manual și o săptămînă de vacanță suplimentară în ianuarie. *Du-te undeva, unde n-o să ai nevoie de puloverul ăsta*, scria în bilet.

Sara zîmbi. Poate avea s-o facă. Era o zi cenușie, iar vremea o ducea cu gîndul la Crăciunurile trecute. Petrecuse cîteva cu mama ei. Uneori era cu ea și cîte un bărbat, alteori nu. Lîngă părinții adoptivi, trăise momente mai fericite. Gîndurile îi re-

veniră spre Crăciunurile petrecute singură, fiindcă senatorul trebuia să stea cu familia. Amantele, în-văţase ea, primeau cadouri şi momente romantice, dar nu şi sărbători.

Se gîndi la Daniel, întrebîndu-se dacă şi el se gîndea la ea în acelaşi fel. I se strînsese uşor inima. Daniel dorea să facă dragoste cu ea. Atîta lucru era evident. Nu putea – şi n-avea soră. Intra cumva într-o relaţie de acelaşi gen cu cele care înainte îi aduseseră prăbuşirea?

– Ridicol, rosti cu voce tare, dîndu-şi alina-şi alunge din minte tulburătorul gînd. Daniel nu era senator. Nu-i achita apartamentul şi, cu siguranţă, nu era un fecior naiv de optsprezece ani. Şi atunci, atunci, ce era dacă nu-şi făceau publică relaţia? Amîndoi erau persoane particulare şi nu voiau să-i birfească alţii.

Ceva însă îi lăsa un gust neplăcut în gura lui. Sara îl izgoni, îi dădu lui Pavi ambele de la dulciuri să-l sfişie în bucăţi, ceea ce făcu cu multă poftă pe toată pardoseala bucătăriei. În timp ce Sara scotea din frigider cina compusă din curcan şi garnitură. Refuza să pregătească o masă cu toate fineţurile, cînd mîncă de una singură.

Sonerie o surprinse, făcînd-o să scape din mînă mîncarea congelată. Pavi începu să latre, încercînd să sară peste poartă.

– Şşt, făcu Sara. Îşi privi capul pe ea şi se strîmbă văzînd cum arăta. Soneria se auzi din

nou, grăbind-o să-i deschidă...

...Lui Daniel.

Amuțită, Sara își ținu respirația, nefăcînd altceva decît să-l privească. Purta un sacou bej, un pulover în degrade roșu, blugi strînși pe picior și cizme. Sara își sili privirea să revină spre chipul lui, pentru a-i surprinde licărul din ochii violeți și o undă de rînjete ștremgăresc arcuindu-i buzele. Era acut conștientă de faptul că el arăta superb, iar ea nu.

– Sărbători fericite, Sara.

– Sărbători fericite, îngăimă ea. Ce cauți aici?

Daniel se apropie de ușă, împingînd-o pe Sara într-o parte.

– Am venit să te iau la cina de Crăciun în familia Pendleton. Carly m-a trimis. Ce face du-lăul? întrebă el, arătînd spre ciinele care lătra.

– Bine. Carly o fi făcut o confuzie, replică Sara, absolut sigură că nici Carly, nici Daniel, nu făcuseră nici o confuzie; nu erau decît niște băgăreți. I-am spus că nu pot veni azi.

Amintindu-și că cina ei congelată era în mijlocul dușumelei, porni spre bucătărie.

– Mi-am făcut deja alte planuri.

Daniel își potrivi pasul după al ei.

– Ce faci?

– Am avut o săptămînă ocupată, așa că m-am gîndit să fac sărbătorile în liniște, blocă Sara ușa bucătăriei cu trupul ei. Spune-i lui Carly că-i mul-

țumesc, dar...

Daniel întinse mîna pe lîngă ea să-l mîngîie pe Pavi și deodată se opri. Zărise cina congelată și, în același timp, sticla de vin. Neliniștit, o privi din nou pe Sara. Purta un capot de mătase. Părul îi era ciufulit sexy, pe bărbie avea o pată de ciocolată și părea cam alarmată, ca și cum ar fi fost surprinsă asupra cine știe cărui fapt. Daniel simți un gol în stomac. Se întrebă de la ce anume o întrerupsese. Nu cumva o aștepta cineva în dormitor? Gelozia îl lovi năprasnic.

Văzu peste umărul ei, în living, un pahar de vin și o cutie de ciocolată. Își dresе glasul și, cu enormă reținere, întrebă:

– Am picat într-un moment prost?

Sara se uită în aceeași direcție cu el și se întoarse cu un zîmbet peste măsură de strălucitor și obrajii îmbujorați.

– Nu neapărat. Tocmai îmi încercam cadourile de Crăciun.

Daniel ridică o sprînceană.

– Vin și ciocolată?

– Întîmplător, îmi place vinul și ciocolata, replică ea pe un ton puțin cam defensiv, în timp ce pășea peste porțiță, în bucătărie. Nu toți cei din Emisfera Vestică se trezesc în dimineața de Crăciun la crăpatul zorilor să mănînce un mic dejun enorm și, apoi, o enormă cină.

– N-am spus asta.

Sara smulse de pe pardoseală curcanul congelat și, înainte de-a apuca să-l îndese la loc în frigider, Daniel i-l luă din mâini; privind-o lung. Dacă era posibil, arăta și mai jenată decât înainte. Înfrînându-și libidoul și orgoliul, încercă să înțeleagă situația.

Observă că nu era decât o singură porție de curcan, dar trebuia să se asigure.

– Văd un pahar de vin. Asta înseamnă că numai o singură persoană bea vin și mînca bomboane cînd am sunat eu la ușă?

Gîndul de a-i da să mănînce ciocolată îi năvăli prin minte, înfierbîntîndu-i sîngele.

Ochii ei mari se încețoșară de nedumerire.

– Ăă... da.

Daniel simți un val de ușurare și puse porția de curcan în frigider.

– Întotdeauna mă interesează obiceiurile de Crăciun ale altora. Din simplă curiozitate, la ce oră te-ai sculat azi-dimineață?

Sara ezită, încruntîndu-se.

– La zece și jumătate, dar...

Daniel clătină din cap, amintindu-și că el se trezise la șase.

– Deci, asta e versiunea de Crăciun a Sarei. Somn în prostie, apoi Perry Como, vin și ciocolată.

Sara se îmbătoșă. În ochi îi fulgeră mînia.

– Zău că nu apreciez...

Mai mult decît amantă

Daniel îi acoperi gura cu mîna. Aşteptase prea mult ca s-o atingă, așa că-și înfipse cealaltă mîna prin cocul mătăsos din creștetul ei.

– Vreau doar să știu dacă pot cumpăra un bilet pentru la anul.

Sara își smuci capul înapoi.

– N-ai dormit mult dimineața nici o zi din viața ta.

– Nu-i adevărat. Acum patru ani am avut gripă și trei zile nu m-am dat jos din pat.

Sara privi spre tavan, chipurile dezgustată.

– Habar n-ai avea ce să faci în pat, după ora șapte dimineața.

Daniel o împinse ușurel spre frigider.

– Între ciocolată, vin și tine, cred c-aș putea găsi o soluție.

Își mușcă buza.

– Scoate-ți mîna din părul meu.

– Vrei s-o pun în altă parte? îi murmură el la ureche.

Sara se zvîrcoli, lipită de el, iar Daniel aproape gemu. Întotdeauna îl făcea să simtă o poftă dureroasă precum carnea vie. De ce aşteptase atîta timp ca să-și satisfacă nedumeririle față de femeia asta?

– Daniel...

Cedînd uneia dintre numeroasele sale poftes, Daniel îi sărută pata de ciocolată de pe bărbie.

– Știi, Sara, sufăr cu-adevărat că nu m-ai in-

vitat la petrecerea ta de sărbătoare.

– Credeam, spuse ea, înghițind în sec și întorcînd capul, că ești ocupat cu familia.

Daniel își plimbă buzele peste obrazul ei expus.

– Așa că am pierdut micul dejun. Și deja este ora prînzului. Dacă te rog foarte frumos... începui el, însă se întrerupse, distras de gustul pielii ei.

Mîinile Sarei îi ezitau deasupra umerilor. Apoi, ca și cum rezistența i s-ar fi năruit, le lăsă să-i cadă pe piept.

– Dacă mă rogi ce?

Daniel își coborî gura spre a ei. Aromele de vin, ciocolată și Sara se amestecau, urcîndu-i-se direct la cap. Se desprinsese, mulțumit să constate că respirația ei devenise mai sacadată.

– Dacă te rog foarte frumos, vii cu mine la masă?

– Nu sînt îmbrăcată.

Își pogorî gura, sugîndu-i buza de jos.

– Te ajut eu.

Rîsul ei din gîtlej avu același efect ca o mîngîiere cu mîna între picioare. Sara deschise gura și-i dăruî un sărut care-l făcu să simtă că în sfîrșit primise cadoul mult dorit de Crăciun. Cînd mîinile lui i se apropiară de decolteul accentuat al capotului, se retrase. Ochiul ei erau împăienjeniți de dorință.

– Îmi pare rău că ai pierdut micul dejun, spuse

Mai mult decât amantă

ea cu glas senzual.

– Asta-nseamnă da pentru prînz?

Buzele Sarei se curbară într-un zîmbet generos.

– Cred că m-ai convins.

Se dezlipi de el, întorcîndu-se spre hoi.

– Așteaptă-mă zece minute.

Daniel o apucă de încheietura mîinii.

– Am spus că te ajut.

– Nu, își smulse ea mîna. Servește-te cu vin și ciocolată cît timp aștepți.

Daniel îi urmă sugestia și, în timp ce-i degusta darurile, află cine erau expeditorii. Ideea că alți bărbați concurau pentru atenția ei nu-i căzu deloc bine, mai ales întrucît el omisese să-i aducă ceva. Pînă și biletul lui Carly îl irita, făcîndu-l să se întrebe unde avea să se ducă Sara în vacanță și dacă urma să invite pe cineva cu ea.



Patruzeci și cinci de minute mai tîrziu, Sara și Daniel intrau în casa familiei Pendleton. Toate conversațiile între cei șase frați, două soții, cîteva iubite și alți prieteni de familie încetară, iar Sara fu imediat bombardată cu salutări.

– Sara!

– Cît mă bucur că ai putut veni.

– Ne întrebam când ai s-ajungi aici.

Simțindu-se puțin cam copleșită, înghiți în sec și spuse:

– Sărbători fericite!

După care se refugie în bucătărie.

Carly se afla acolo, controlînd termometrul cup-torului, unde se rumenea curcanul.

– Cincisprezece minute, anunță ea restul gru-pului.

– Tu ai pregătit toată mîncarea asta? întrebă Sara, privind șirul de vase rînduite pe tejghea.

– A, nu. A adus și Erin cîteva, dar am ales porții duble din majoritatea specialităților de la bă-cănia cu delicatese.

Își lăsă jos mănușile de bucătărie și o îmbră-țișă.

– Mă bucur nespus că ai putut veni. Mă te-meam că n-ai să ajungi.

Inima i se înduioșă auzind sinceritatea din glasul lui Carly. Sara avea într-adevăr mare noroc cu o asemenea prietenă.

– Ar fi trebuit să aduc ceva.

Carly se desprinsese, cu buzele tresăltîndu-i.

– N-ai prea avut timp să pregătești mare lucru, nu?

– Nu. Și nu trebuia să faci asta. Daniel a spus că tu l-ai trimis.

Carly își arcui o sprînceană.

– A, zău? Tocmai pornisem spre ușă, când a

Mai mult decît amantă

propus să dăm cu banul cui îi revine privilegiul de a te aduce.

Făcu o mîtră.

– El a aruncat moneda, și cred că a trișat. Nu te-a torturat, sau ceva, nu?

Sara simți sîngele năvălindu-i în obraji. 'Oare sărutările lui Daniel erau o tortură?

– Daniel nu e genul care să tortureze.

Carly clătină din cap, rînjind.

– Ești politicoasă. Îmi dau seama din tonul cu care vorbești.

– Cine-i politicoasă? Întrebă Daniel, intrînd. Luă o țelină și se opri lîngă Sara.

– Ea, răspunse Carly. Am întreat-o dacă ai torturat-o azi ca s-o convingi să vină.

– A, mda.

Rînjind, Daniel își strecură mîna în părul Sarei și o trase ușurel de o şuviță.

– Și ce-a zis?

Sara o privi pe Carly deschizînd gura și se hotărî să răspundă singură:

– Am spus că nu ești genul care torturează.

Nu se putu decide dacă-i plăcea sau nu luarea din ochii lui. Știa însă că-i plăceau mult prea mult mîinile vîrte în părul ei.

– *Torționar* nu e cuvîntul potrivit.

– Atunci, care e cuvîntul potrivit? Întrebă Carly, distrîndu-se vizibil cu schimbul de replici. Alege unul bun, ca *arogant*.

Sara dădu din cap, continuînd să înfrunte provocarea din ochii lui Daniel.

– Poate.

– *Seducător?* propuse el.

Își mușcă buza ca să nu izbucnească în rîs.

– Eventual.

– *Egoist*, sugeră Carly.

– Da, răspunse Sara fără ezitare.

Iritarea îngustă ochii lui Daniel. O mai trase o dată de păr, în secret.

– *Irezistibil*.

– Mai vedem.

Sara îi privi ochii adumbrindu-se și surîse.

– Amîndoi ați avut propuneri excelente, dar cuvîntul la care mă gîndeam ți se aplică atît ție, cît și lui Carly.

Două perechi de ochi violeți se dilatară cu uimire.

– Care? întrebare Carly și Daniel într-un glas.

Sara rîse:

– *Băgăreț*.



Capitolul 7

Exact în momentul cînd Daniel și Carly își reveniseră îndeajuns pentru a răspunde, cronometrul începu să sune. Literalmente, salvați de clopoțel, își spuse Sara.

Daniel îi aruncă o privire care reușea să combine amenințarea cu făgăduielile senzuale.

– Continuăm noi mai tîrziu, mîrîi el.

Sara țistui din limbă.

– Băgărețu', băgărețu'!...

Se aplecă la urechea ei.

– Iubito, ceea ce-ai văzut din mine e omul răbdător, nu băgărețul.

– Ar fi fost mai bine dacă foloseam termenul *exagerat de curtenitor* în loc? întrebă ea în șoaptă. Știi că primele trei litere din *curtenitor*...

Daniel îi puse degetul mare peste buze.

– Bogată gură mai ai.

O putea face să-și uite mult prea ușor toate

deciziile de a fi conservatoare și a nu flirta sau tachina. Evitarea complicațiilor nu mai părea a fi o posibilitate, cînd era vorba de Daniel.

– Nu-ți place? Îl provocă ea.

Clătină din cap.

– N-am spus asta. Pur și simplu îi pot găsi foloase mai bune.

Și eu. Susținîndu-i mult timp privirea, își înghiți satisfacția. Cineva își dresese glasul, iar Sara întoarse capul pentru a-l găsi pe Troy privindu-i cu uimire. În acel moment, ar fi dat o cutie de ciocolată *Godiva* în schimbul unei pungi de hîrtie în care să-și ascundă capul.

Carly, Dumnezeu s-o binecuvînteze, anunță că era gata curcanul și fu aproape călcată în picioare de frații ei. Toți își umplură farfuriile, ocupînd apoi cîte un loc la enorma masă de sufragerie. Daniel, în capul mesei, rosti rugăciunea.

Sara, înghesuită între Jarod și Troy, simți că-i revenea stînjeneala subtilă de-a se afla printre membrii familiei Pendleton în timpul acelei sărbători deosebite. Cu toții păreau să se simtă atît de comod unii cu ceilalți. Păreau să se afle la locul lor. Sara știa că pentru ea nu era cazul.

Era o intrusă, își dădu seama, ascultînd diverse conversații și privind familia. Cineva îl întrebă pe Luke despre unul dintre puii lui favoriți, în timp ce Carly tăia friptura băiețelului în bucățele mici. Daniel îi oferi lui Russ untul și începu o discuție

despre efectele inundației, iar Brick, Ethan și Nathan vorbeau despre o călătorie cu corturile pe care o făcuseră vara trecută. Erin părea puțin cam retrasă, pînă cînd Garth o cuprinse încurajator cu brațul și-i șopti ceva la ureche. Gura ținerii se înalță într-un zîmbet.

Sara își mută privirea, încercînd să se concentreze asupra mîncării.

– Ce face cuțul? întrebă Troy.

Tresări, apoi surise.

– Se udă, urlă și e adorabil.

– Ciudată combinație, comentă el, clătînd din cap.

Față de prietenoasa interpelare, Sara se mai relaxă puțin. Jarod întrebă cum îi plăcea Comitatul Beulah, și curînd se angrenară într-o discuție despre diversele localuri din Chattanooga, întrucît Jarod locuise acolo în anii de colegiu.

– N-ai accent sudist, observă el. Familia ta e din Chattanooga?

Sara simți o undă de jenă.

– Fostul meu soț era de-acolo.

– A, exact, răspunse Jarod. Părinții tăi unde locuiesc?

În acel moment, toți păreau să-și tragă respirația după atîta vorbă și, cu excepția sunetelor argintăriei în contact cu porțelanul, odaia rămăsese tăcută.

Sara își dresе vocea și privi în jur, pentru a

descoperi un număr de persoane uitându-se la ea, în așteptare. Se simți cumplit de stînjenită.

– Locuiau, ăă, în Minnesota. Acum au murit, adăugă, mai calmă.

Jarod șovăi.

– Ei, am făcut-o fiartă. Scuză-mă. Se pare că ai ceva în comun cu noi, adăugă, referindu-se la faptul că ambii părinți ai fraților Pendleton erau decedați.

Sara fură o privire iute spre Daniel. Expresia lui nepătrunsă nu contribui să-i ușureze cu nimic neliniștea.

– Cît de cît, spuse ea nefericită, într-un efort de a-l ajuta pe Jarod să se simtă mai bine. Faptul că toți erau ființe omenești era cam singurul pe care-l avea în comun cu familia Pendleton, bănuia. Remarca lui Jarod nu reușise decît să sublinieze acest lucru, iar Sara înțelese brusc de unde-i provenea stînjeneala. Crezuse că se simțea incomod în preajma Pendleton-ilor fiindcă nu făcea parte din familia lor, dar aceasta nu era decît o parte din problemă.

Adevărul era că, printre acești oameni înrudiți și afectuoși, Sara Jean Kingston se simțea ca o escroacă desăvîrșită.



Mai mult decît amantă

Încă o încercare, își spuse ea, amestecînd tocana de vită în clocot. Purta același pulover roz și aceiași pantaloni albi de iarnă ca data trecută. La cinci și cincizeci și cinci, se auzi soneria. Pavi lătră de după ușa spălătoriei. Sara nu-l luă în seamă. Refuza să-i calce peste băltoace în timpul acelei mese!

Deschise ușa, iar încordarea lui Daniel se rostogoli peste ea ca un val. Purta costum și, pe chip, o expresie atentă, precaută. Îi oferi nesigur buchetul de violete pe care-l avea în mînă.

– Astea-s okay?

Inima ei sări peste o bătaie. În pofida unui junghi de jenă față de reacția ei cînd îi dăruise un trandafir, Sara zîmbi și acceptă cadoul. Daniel se simțea stingherit și, dacă era un singur lucru pe care Sara îl învățase, era cum să facă un bărbat să se simtă la largul lui. În mod excepțional, știa ce avea de făcut cu Daniel Pendleton.

– Violetele sînt minunate.

Îl luă de mînă și-l trase în cameră.

– Și arăți splendid.

– Sînt prea îmbrăcat, mormăi el, dorindu-și să fi luat niște haine mai lejere.

– Îmi place cravata.

– Poți s-o iei.

Și-o lărgi și o urmă pe Sara în bucătărie, apreciindu-i priveliștea superbeii extremități posterioare. Se întrebă cît timp o putea privi, abținîndu-se să

n-o atingă.

– Relaxează-te, rîse Sara. Scoate sacoul și pantofii. Nu-i decît o cină cu amînare, acasă la Sara Kingston.

Daniel era oricum, numai relaxat nu. Era în-cordat atît de strîns, de excitație, nerăbdare și tensiune, încît simțea că-și pierdea mințile. Clătină din cap.

– Ba e începutul aventurii mele interzise cu o femeie sălbatică.

Sara se opri în timp ce punea florile într-o va-ză. O jignise cumva? Apoi zîmbi, aproape tachi-nător.

– Vedem noi, spuse ea evaziv. Bere sau vin?

– Bere, răspunse Daniel; comentariul Sarei îl rodea. Cum adică, „vedem noi”?

Sara destupă o bere și i-o întinse.

– Exact cum am spus. Vom vedea. Avem o droaie de făcut. Trebuie să bei berea asta. Apoi, trebuie să mîncăm de cină, și va trebui să-mi spui cît de minunată a fost mîncarea. Pe urmă, mîncăm desertul, și...

– *Cucoană, mai scutește-mă.*

Daniel nu glumea. Știa că-l aștepta o seară la fel de liniștită ca o partidă de călărie pe un taur, dar trebuia să se priceapă la propria-i coordonare. Fiecare fibră a făpturii lui bărbătești îl îndemna să sară peste mîncare și să se repeadă direct la femeie.

Mai mult decît amantă

Sara oftă. Se apropie, iar Daniel își simți pulsul bubuind în toate zonele erogene ale trupului. Ea clătină din cap și-i scoase cravata.

– Zău că ai nevoie să te calmezi. Stai jos și lasă-mă să-ți spun ce-am cumpărat azi.

– Sara...

– Taci și-ascultă.

Trase un scaun și-i dădu lui Daniel un ghiont. Cînd acesta nu se mișcă, se încruntă la el. Daniel se așeză, resemnat să se lase împins direct la zid.

Sara îi scoase vestonul.

– Azi m-am dus la noul magazin universal. Au un raion de cosmetice extraordinar.

Începu să-i maseze umerii, iar senzația degetelor ei pe mușchii lui încordați făcu discuția ineptă să pară mai suportabilă.

– E bine? îl întrebă.

Daniel răspunse cu un geamăt mulțumit.

Sara rîse, iar hohotul ei senzual fu un alt memento al unei alte jene de care-și dorea să se fi ocupat.

– Nu cred că frecventezi raionul de cosmetice, continuă ea.

– În ultima vreme, nu, replică sec Daniel.

– Companiile de cosmetice știu cum să te lovească la beregată. Femeile pot fi ispitite prin declarații despre cît de multe le pot rezolva toate produsele aceiea. De exemplu, noul meu ruj...

Îi răsfiră părul cu degetele, pe ceafă, pînă cînd Daniel fu convins că toate terminațiile nervoase din trup îi stăteau în poziție de drepti. În mod destul de surprinzător, noul ei ruj îi stimula imaginația.

– Ce-i cu el?

– Se numește...

Îi auzi ezitarea din voce și se întoarse.

– Cum?

Sara îi descheie nasturele de sus al cămășii, cu ochii ei căprui concentrați asupra gîtului său.

– „Senzual“. Compania promite că-mi va rămîne pe buze pînă mi-l șterg. Nu-l pot înlătura cu băutura. Nici mîncînd. Iar tu, spuse ea ridicîndu-și în sfîrșit privirea umbroasă, provocatoare, spre ochii lui, nu mi-l poți șterge cu sărutări.

Îi puse degetul mare pe buza de jos, iar Daniel își simți gura devenind uscată ca deșertul. Parfumul ei îi învăluia toate simțurile. Observă cum decolteul puloverului pe care-l purta lăsa să se vadă doar un crîmpei al șanțului dintre sîni. Între aceștia, cuibărit la capătul unui lăntișor lung, stătea un ciorchine de perie. *Buf. Buf. Buf.* Încă un pumn, și cădea să-l numere arbitrul. Își dresă glasul.

Sara își umezi buzele cu limba.

– Bum. Asta fusese. Și-o răsturnă în poală.

– M-aș putea dedica unei întregi nopți de contrazicere a pretenției ăsteia.

Mai mult decât amantă

– Serios?

O sărută pe colțul gurii, numai ca s-o sîcîie la fel cum îl hărțuia și ea. Inhalația ei rapidă îl mulțumi.

– Știi cum e cu fiul cel mare. Un tip muncitor și perfecționist ca mine nu se oprește pînă nu e gata treaba.

Îi cuprinse talia în mîini, coborî capul și-i acoperi gura cu a lui. Își apăsă buzele într-o direcție, apoi în cealaltă, străduindu-se să-i șteargă rujul. Sau poate pentru că dorea să-i cunoască intim fiecare centimetru al buzelor?

Auzindu-i oftatul ușor, uită jocul și-și afundă limba dincolo de dinții ei, savurîndu-i aroma. Simți un val de satisfacție cînd mîinile ei se cățărară în sus și i se încheștară de umeri, iar sînii i se frecară ispititor de pieptul lui. Limba Sarei se acuplă cu a lui Daniel, împingînd, dansînd, iar el își spuse că putea petrece următoarea oră numai sărutînd-o.

Probabil ca ar fi făcut-o, dacă Sara nu s-ar fi retras. Clătinîndu-se, își trase vizibil respirația și-i contură gura cu un arătător nu tocmai sigur.

– Încă nu, spuse ea, cu o expresie cam năucită.

Daniel înghiți în sec.

– Încă nu ce?

– Încă nu mi-ai șters rujul.

Îi privi buzele rămase roșii.

– Ei, ce naiba, mai lasă-mă un minut, două...

Sara clătină din cap, ridicându-se pe picioarele-i tremurînde.

– Bea-ți berea pînă pun eu masa.

Daniel bănuia că ar fi fost mai eficient să-și toarne berea în cap.

– Masa?

O apucă de mînă.

Sara dădu încet din cap, cu ochii încă încrețoși.

– Amintește-ți, spuse, desprinzîndu-și ușurel degetele dintr-ale lui. Jumătate din distracție e drumul pînă acolo.

Masa se consumă ca prin ceață, într-un vârtej de nerăbdări chinuitoare. Exact cînd se relaxa, Sara făcea iarăși cîte ceva ca a-și linge buzele sau a se juca într-o doară cu colierul ce-i atîrna între sîni, iar Daniel începea să simtă că iar îl apuca nebunia.

– Desertul a fost bun? întrebă ea.

Nu trebuia să facă cine știe ce efort pentru a aprecia spuma de ciocolată cu frișcă și mure.

– Delicios. De unde-ai învățat să-l faci?

Privirea Sarei se închise. Lăsă lingura în farfurie.

– Am, ăă, luat lecții de bucătărie, mai demult. Cineva mi le-a oferit în dar, cu condiția să-i prepar o masă cînd termin cursul.

Luă paharul de vin și sorbi prelung.

– Majoritatea rețetelor le-am uitat, dar cred că

Mai mult decât amantă

spuma de ciocolată mi-a rămas în minte.

Îi adresă un zîmbet răutăcios, forțat.

– La fel cum se lipește și de șolduri.

Era o glumă nereușită, iar Daniel se pomeni întrebîndu-se ce era cu umbrele care apăreau și dispăreau din ochii Sarei, te miri cînd. Îi dăduse de înțeles că nu era pură. Această descoperire nu-l descurajase. Ba chiar îl incitase, făcîndu-l să se simtă mai liber. Astă-seară însă, își spuse, frecîndu-și buza cu un deget, nu-l agreea pe bărbatul care achitase cursul de artă culinară, căci bănuia că nu fusese vorba numai de o masă. Relația aceea o întristase vizibil. Iar Daniel nu voia s-o întristeze pe Sara. Dorea s-o facă să zîmbească. Dorea s-o audă rîzînd. Dorea multe.

Aplecîndu-se peste masă, luă puțin desert în lingură și i-l ridică la gură.

– Îmi place modul cum ți se lipește de șolduri.

Sara filfii din gene, neîncrezătoare.

– Exact.

Deschise însă gura, lăsîndu-l să-i dea desertul.

– Serios, insistă el. Și ar fi cazul să știi, de vreme ce am petrecut mult timp privindu-ți...

Sara înghiți, clătinînd din cap.

– Daniel...

Îi mai îndesă o lingură plină între buze.

– Știai că posteriorul tău are o formă perfectă de inimă? Sigur, a trebuit să efectuez acest studiu de la distanță, dar dacă-mi pun mintea, aș putea

să-ți spun măsurile șoldurilor.

Sara ridică o mână, alarmată.

– Te rog, nu. Mi-ai ghicit deja greutatea. E de-ajuns.

– Pentru cine?

Îi înhăță încheietura mâinii și trase, ridicând-o de pe scaun, pînă în poala lui.

– Pentru amîndoi?

Cu inima bătîndu-i în coaste, Sara privi o ho-tărîre fără echivoc învăpăind ochii lui Daniel.

– Mi-am băut berea. Am mîncat, și a fost o masă minunată. Desertul a fost delicios. Drumul pînă aici a fost semidistracție, semitortură. Trebuie să-mi reiau munca de a-ți șterge rujul. Și să-ți ghicesc măsura șoldurilor.

Buzele i se înălțară într-un zîmbet leneș, senzual, care-o făcu să i se oprească respirația.

– N-am de gînd să plec de-aici pînă nu aflu exact cum ți se articulează trupul.

O apucă de mijloc, după care își potrivi îndrăzneț mâinile sale mari pe șoldurile ei, și mai jos, peste coapse. Tensiunea dinlăuntrul ei se întetă tot mai mult, răspîndindu-se în vulnerabilele locuri feminine pe care nu i le atinsese.

– Și cum se va articula cu al meu.

Sara își rezemă capul de pieptul lui solid, gemînd.

– O, Daniel. Știam eu c-ai să fii o pacoste cumplită, șopti ea.

Mai mult decît amantă

– Nu sînt o pacoste, iubito. Sînt o promisiune.

Și-o potrivești mai bine în brațe, se ridică și o purtă prin hol.

– Încotro?

Nici un bărbat n-o mai dusesese în brațe, își spusese ea, înghițindu-și nodul din gît. Acel gest cavaleresc îi răpea graiul.

– La dreapta.

O sărută în același timp în care îi lăsă trupul să lunece în fața lui, pînă atinse podeaua cu picioarele. Limba lui i se strecură în gură, făcîndu-i oasele să înceapă a se topi. Una din mîini i se furișă sub puloverul ei, spre baza spinării, în vreme ce cealaltă i se așeza pe fund și o trăgea spre el. O legănă într-un ritm îmbătător, care-i trimitea valuri de senzații în regiunile inferioare.

Cînd Sara începu să-i reproducă mișcărilor, Daniel gemu cu buzele lipite de ale ei.

– Ai gust de ciocolată și mure, și...

Mîna-i lunecă spre sînul ei, iar Sara trase intens aer printre dinți.

– Și mai ce? Întrebă ea sufocată, jinduind după felul cum glasul lui îi făcea nervii să tresară și să se inflameze. Trupul i se ondula lipit de al său, cuibărindu-i erecția între coapse.

Daniel se cutremură.

– O, Sara, ai gustul tuturor viselor erotice secrete pe care le-am avut în viața mea, șopti, iar această mărturisire străbătu trupul ei cu un fior

insuportabil.

Îi trase puloverul peste cap și îl aruncă pe pat, după care o privi. Sara știa ce vedea Daniel. Sutienuul ei de dantelă roz nu-i putea ascunde bobocii sfîrcurilor. Preț de-o secundă, se simți rușinată. Trecuse mult timp și, cumva, cu Daniel, se simțea întru totul altfel. Își puse mîna peste colier și începu să și-l scoată.

Mîna lui i-o opri.

– Lasă-ți-l, murmură, continuînd să-i privească sînii pînă cînd Sara își simți vîrfurile întărindu-se și mai mult.

Daniel trase adînc aer în piept și ridică ochii spre ai ei.

– Cum te scot din pantalonii ăștia?

Îi zîmbi, îndepărtîndu-se puțin de el.

– Nu trebuie decît să ceri.

O privi descheind nasturele, fermoarul, și pășind lin afară din pantalonii, cu perlele colierului legănîndu-i-se peste sîni. Mica fișie de dantelă roz care-i cuprindea șoldurile îi atrase privirea ca un dispozitiv electronic de localizare. I-o putea sfișia în cîteva clipe, iar gîndul de-a o atinge în locul unde era umedă și fierbinte aproape că-l catapultă în abis. Își încleștă mîinile pentru a n-o înșfăca și poseda pe loc. Cum putea fi atît de netedă, cînd el se simțea ros și zdrențuit de-atîta stăpînire de sine? Deschise gura să-i spună cît de frumoasă era, dar nu ieși nici un sunet.

Mai mult decît amantă

Sara își depuse mîinile pe pieptul lui și-l privi cu milenarul mister al Evei în ochi.

– E puțin cam inechitabil, nu crezi?

Îi desfăcu nasturii unul cîte unul. Senzațiile mîinilor ei pe pieptul lui îi făceau inima să se răzvrătească.

Sara îi scoase poalele cămășii, își apropie mîna de centură și ezită.

– Cred că e rîndul meu să întreb. Cum te scot din pantalonii ăștia?

– Lasă-mă o jumătate de minut, mîrîi Daniel, desfăcînd cureaua și imediat scoțîndu-și pantalonii și chiloții dintr-o singură mișcare rapidă. Îi simți privirea cutreierîndu-l de la umeri, în josul pieptului, pînă la bărbăția înălțată. Îi privi picioarele pînă-jos, iar Daniel își ținu respirația, sperînd de mama focului să-i placă ceea ce vedea.

Expresia ei sugera că nu era intimidată de proporțiile lui. Dimpotrivă, o excitau. Se apropie și-și frecă obrazul de pieptul său.

– Ești un bărbat frumos, Daniel.

Comentariul îl surprinse. Își afundă degetele în părul ei.

– Eu? Tu ești aia care-i frumoasă. Păr ca mătasea, piele ca satinul, și sfîrcurile, îmi amintesc de murele alea.

Sara coborî ochii, își descheie sutienul și îl scoase. Daniel îi ridică salba peste cap. Lanțul îi păstra căldura trupului. Strînse palma în jurul lui,

după care îl agăță de colțul tăbliei patului.

Abia se răsucise înapoi spre ea, când Sara își și frecă de pieptul lui sfîrcurile acelea ca murele. Imaginea și senzația erau prea erotice pentru a putea fi exprimate în cuvinte.

Ceva înlăuntrul lui Daniel se eliberă și mîinile-i scăpară de sub control. Cuprinzîndu-i sîinii, îi apăsă sfîrcurile cu degetele în timp ce-și cobora capul s-o sărute. Sara îi primi limba în gură, răspunzînd cu aceeași intensitate pe care o simțea el. Mîinile sale îi înhățară umerii, pe cînd își arcuia trupul peste al lui. Daniel își strecură mîinile în chiloții ei, peste fese, apoi între picioare, unde era umedă și caldă. Își introduse un deget înăuntrul ei.

Sara scoase un mic țipăt.

– E prea repede?

Doamne, spera că nu.

– Nu cred... clătină ea din cap, strîngînd coapsele pentru a-i ține mîna între ele... că avem încotro.

Încerca să nu se piardă complet. Încerca să se concentreze spre a se asigura că era gata, dar mirosul ei amețitor îi buimăcea toate simțurile. Expresia din ochii Sarei era de genul pentru care un bărbat ar fi gata să cerșească, iar Daniel palpita de nevoia de a înlocui degetul cu acea parte a trupului său ce era excitată pînă la limita durerii.

Sara îl cuprinse în mîină, iar genunchii aproape că i se înmuieră.

Trase aer printre dinți, rapid, tăios.

– S-S-S-Sara.

Îl frecă pe vîrf cu degetul mare.

Daniel înjură.

Sara își luă mîna, iar el mai înjură o dată.

– Am ceva în sertarul de lingă pat, murmură ea, desprinzîndu-se, cu ochii întunecați de pasiune.

Detestînd spațiul care-i despărțea, Daniel o trase înapoi și se întrebă despre ce vorbea. Apoi înțelese. Protecție. Adusese și el în buzunar două prezervative.

Îl trase după ea, găsi pachetul de plastic și-l rupse. Apoi îl împinse, așezîndu-l pe pat, și se aplecă să netezească peste dînsul teaca subțire. Daniel își dădu seama că mai făcuse acel lucru și-nainte, dar izgoni imediat gîndul. În seara asta, era a lui. Altceva nu mai conta.

Sîinii i se legănau la cîțiva centimetri de chipul său, ispitindu-l, și-i luă un sfîrc în gură.

Sara gemu cu voluptate și-l mîngîie în ritmul mișcărilor absorbante ale gurii lui. Mîinile lui Daniel erau agitate, făcînd-o să clocotească de o dogoare care rivaliza cu focurile iadului. Îl dorea îngrozitor de mult. Acea dorință escalada rapid spre o nevoie ce-i pulsa între coapse și-i făcea inima s-o doară într-un chip ciudat, nedumeritor.

Îi supse iarăși sfîrcul, întetîind nevoia și făcînd-o să se simtă aproape de disperare.

– Daniel.

Sara auzi suhetul deznădejdii din propria-i voce și înghiți dureros.

– Eu...

Deodată, Daniel înălță capul, se aplecă pe spate și o trase făcînd-o să-i cadă pe piept. Înaînte ca Sara să-și poată recăpăta respirația, o rostogoli sub el. Se potrivea între picioarele ei, iar ea îi simți erecția, groasă și dură, pregătită să intre.

Niciodată nu fusese mai conștientă de propria sa vulnerabilitate, dar simțea că Daniel se abținea din considerație pentru ea. Sîcîielile, fără a i se dăruia întru totul, aproape o făceau să-l implore.

Privirea lui flămîndă o cuprinsese și, un moment, închise ochii, de parcă și el s-ar fi luptat să se controleze.

– Am ajuns la limită, Sara, șopti, ridicînd o mînă tremurătoare, să i-o vadă.

– Și eu la fel, murmură ea cu sufletul la gură, potrivindu-și palma mai mică, dar la fel de tremurătoare, peste a lui.

Daniel privi palmele suprapuse și, pe rînd, își petrecu degetele bătătorite printre degetele ei gingașe. Apoi ridică ochii și o privi în adîncul alor ei. Expresia lui o zgudui. Ceva puternic se petrecu între ei, ceva ce abia putea să-și imagineze.

Apoi, încet, calculat, se împinse într-însa, întinzînd-o, umplînd-o.

Mai mult decît amantă

– Doamne, strîmtă mai ești, șopti, savurînd momentul.

Era adevărat. El era mare, iar ea n-o mai făcuse de-o bună bucată de vreme, așa că avea senzația stranie de a primi prea mult, și totuși dorind și mai mult. Daniel se retrase, iar Sara se arcui sub el, dorind să rămînă înăuntru.

– Ce este? o întrebă, dîndu-i la o parte de pe față o șuviță de păr.

Delicatețea lui înrăutățea și mai mult situația. Sara simți broboane de transpirație umezindu-i fruntea.

– Îmi place să te simt în mine. Nu...

Se întrerupse, cînd Daniel împinse pînă la prăsele.

Își coborî gura la urechea ei.

– Să nu ce?

Totul la el se simțea atît de minunat, glasul, bătăile inimii peste pieptul ei, picioarele între coapsele ei. Simți cum se încorda spre el.

– Nu te opri, răspunse, cu cuvintele mai mult scîncite decît poruncitoare. Nevoia o făcea îndrăzneată, însă. Îi trase șoldurile spre ea cu mîinile și se opinti în el.

Chipul lui Daniel era un studiu al voluptății și durerii.

– Nu m-aș putea opri nici de-aș încerca.

Îi acoperi gura cu a lui, iar limba sa începu să reproducă pompările bazinului. Lunecarea cîrnii

lui într-a ei îi făcea pe amîndoi lunecoși de sudoare. Daniel șoptea cuvinte încurajatoare care-o făceau să se ridice în spasme tot mai accelerate.

Tensiunea interioară creștea pînă la durere. Închizînd ochii, Sara întoarse capul într-o parte.

– Nu, o aduse înapoi glasul lui răgușit. Vreau să-ți văd fața.

Își strecură mîna între ei.

– Vreau să te uiți la mine.

Țintuind-o cu privirea, îi mîngîie micul boboc al feminității pînă cînd Sara se încovoie sub el și începu să se zguduie necontrolat.

Cu chipul luminat de extaz, Daniel slobozi un geamăt aspru și se împinse puternic, prinzîndu-i valul plăcerii și plutind pe al său propriu. Peste cîteva momente, cînd Sara încă mai tremura, o ținu strîns în brațe, ca pentru a o împiedica să se destrame. Sara își mușcă buza, înfrînîndu-și o co-vîrșitoare pornire de a plînge. Fusesse mult prea minunat. Încă un străt al reținerii era înlăturat dintre ei și, pentru întîia oară în viață, se simțea complet posedată.



Capitolul 8

– Doamne.

Daniel avea senzația că tocmai descoperise sexul pentru prima oară în viața lui. Chinuindu-se să respire, o privi cu uimire pe femeia din brațele sale. Continua să stea agățată de el.

Și continua și să tremure. Daniel simți un junghi în pîntece. O întoarse pe o parte, trăgînd-o spre el.

– Ei. Ei, te simți bine?

Sara își îngropă fața în gîtul lui, dar nu spuse nimic.

O mîngîie pe păr, cu o mișcare de alinare.

– Sara?

– Lasă-mă un minut.

Daniel se încordă. Suna complet sufocată, făcîndu-l să se teamă că plîngea. Numără pînă la șazeci și-i ridică bărbia. Ochii ei tulburi, dar lipsiți de lacrimi, îi întîlniră pe ai lui.

Simți un val de ușurare și de încă ceva. Sara arăta la fel cum se simțea el: Daniel înghiți dureros, făcând un efort să zîmbească.

– Nu mi-ai spus că am nevoie de regulator cardiac.

Cu o expresie solemnă, Sara clătină din cap.

– Nu știu ce să spun.

– Poți spune că te simți bine.

– Mă simt bine, răspunse ea cu voce scăzută, nesigură; trase adînc aer în piept, după care privirea i se abătu într-o parte și-și mușcă buzele. Tocmai mi-am amintit că trebuie să-l scot pe Pavi. Voiam s-o fac după cină, dar...

– Te-am distras eu, încheie Daniel în locul ei. Am să-l scot eu. N-o să dureze nici...

– Nu!

Sara se desprinsese din brațele lui, ridicîndu-se în capul oaselor.

– Tu ești musafirul. Vrei să bei ceva? Vin? Bere? Căfea?

Dădu să se ridice în picioare, dar Daniel o cuprinse de mijloc și o trase la loc.

– Stai cuminte. Ai făcut destul pentru seara asta.

Se ridică, întinzîndu-se.

– Cred că mă descurc cu căfeaua.

Fără a-i păsa de propria-i nuditate, ieși din cameră.

Sara era în dilemă. Îl menționase pe Pavi ca

Mai mult decît amantă

scuză pentru a scăpa de mirosul dragostei lor, a se da jos din pat, unde era lipsită de orice apărare. Dragostea cu Daniel fusese mai mult decît o experiență reciproc-plăcută. Bîlîndea lui părăsise mai personală, ca și cum ar fi ținut cu adevărat la ea.

Făcu o mutră. Daniel ținea la toată lumea, își reaminti ea. Ceva însă, la modul cum o privea, o făcea să se întrebe dacă nu cumva o vedea ca reprezentînd mai mult decît o femeie nestăpînită. Ideea o înspăimînta și, dacă era vorba să fie sinceră, recunoștea că o și fascina.

Dorea ca Daniel să se îndrăgostească de ea? Dorea să distrugă încă un om de treabă? o dojeni conștiința. Dorea să încerce din nou?

Îl văzu revenind pe ușă cu o cană și un pachet de fursecuri. Avea pe buze un zîmbet al cărui farmec îi alungă toate grijile. Nu-și putu stăpîni un surîs de răspuns.

– Aș vrea să am un aparat foto. Ar fi o imagine interesantă. Nud de bărbat cu cafea și Oreos. Ce-ar spune frații tăi?

– Ar spune „băi javră norocoasă”, fiindcă dacă ar spune altceva, ar trebui să-i bat. Poftim, puse el cana pe noptieră. Cu zahăr și frișcă, adăugă, înainte ca Sara să fi apucat să-i ceară. Vrei un fursec?

– Sigur. Cafeaua ta unde-i?

– O împărțim pe asta, răspunse el, cu o privire

șireată.

– Aha.

Întrebându-se ce plănuia, Sara luă rapid o înghițitură.

– Apropo de frații mei, mi-a trecut prin minte că cina acasă la Sara e altfel decît cina acasă la Daniel. Ce părere ți-a făcut Crăciunul?

Privirea Sarei coborî spre așternut.

– A fost amuzant, zgomotos și prietenos. Familia ta pare strîns unită. A fost foarte drăguț din partea ta și a lui Carly că m-ați invitat.

Daniel auzi începuturile aceluia ton politicoș, distant în vocea ei, dar continuă totuși:

– Te-au deranjat întrebările lui Jarod?

Sara se foi, acoperindu-se cu cuvertura.

– Au fost întrebări normale.

Daniel îi propti un deget sub bărbie, ridicîndu-i-o ușor.

– Tocmai ne-am apropiat pe cît de mult o pot face doi oameni. Nu poți să-mi spui?

Ochii ei arătau defensivi.

– Simplul fapt că trupurile noastre s-au apropiat nu înseamnă să-mi dezgolesc și sufletul.

Daniel avu senzația că primise o palmă. Își retrase mîna.

– Scuză-mă.

Sara oftă, clătînînd din cap.

– Nu. Scuză-mă tu pe mine. N-ar fi trebuit să te reped. Cred că mă simt puțin cam ciudat.

Mai mult decît amantă

Gesticulă vag cu mîna.

– Faptul că e prima oară împreună, și toate celelalte.

Daniel își îngustă ochii, simțind un spasm de neliniște în abdomen.

– A fost așa cum te așteptaseși?

– Nu.

Inima păru să i se oprească în loc.

Sara oftă.

– A fost mai... Of, nu știu cum să spun. Ai fost mai mult decît mă așteptam.

Inima lui Daniel își regăsi ritmul normal.

– Vrei să spui că trupul meu a fost mai mult, sau altceva?

– Da, trupul, dădu Sara din cap; clipi. Da, și altceva.

– Sara...

Îi puse un deget pe buze.

– Ți-am spus adineori că nu știam ce să spun. Nici acum nu știu. Dar ești mai mult decît mă așteptasem.

Privirea ei îl cuprinse într-un mod cald, femeiesc, care-l făcea să se bucure incredibil de mult că era bărbat.

– Ai un trup nemaipomenit și nici n-am avut cu adevărat ocazia să ți-l explorez așa cum aș vrea.

Îi luă din mînă pachetul de Oreos și îl puse pe noptieră, lîngă cafea. Apoi, cu o privire pieziș-lânguroasă, îi puse o mînă pe piept și își încîrligă

degetele printre firele de păr.

– Te deranjează dacă îl explorez acum?

Toate terminațiile lui nervoase intrară în alertă. Daniel trase intens aer în piept și-și lăsă mîna peste a ei.

– Dacă n-aș ști adevărul, aș putea crede că nu vrei să-mi răspunzi la întrebări. Poate aș crede că încerci să-mi abați gîndul.

Sara își rezemă tăcută capul de pieptul lui. Daniel îi simți pe piele părul mătăsos, sîinii sîcîindu-i abdomenul, iscînd încă un junghi de voluptate.

– Nimic de spus?

– Pun raul înainte. Nu vrei să te... explorez?

Femeia aceea ar fi trebuit să fie închisă, pentru facultățile ei seducătoare. Nu părea cîtuși de puțin preocupată de propria-i goliciune. Dacă ar fi putut-o face doar să aibă încredere în el atîta cît să-i mai dezvăluie cîteva dintre tainele sale... Toate la timpul lor, hotărî, simțind că șoldurile i se încordau de dorință.

O strînse de mînă.

– Sînt mai mult decît dornic să mă explorezi, dar trebuie să-ți amintești despre Băgăreții Pendleton-i. Am să-ți pun din nou aceleași întrebări, iar data viitoare voi aștepta răspunsuri.

Smulse cuvertura de pe partea inferioară a trupului ei și se culcă alături. Mai făcu un pas, simlînd că era lipsit de apărare, prin a-i elibera

mîna și a și le întinde pe amîndouă pe lîngă trup.

– Atacă.

– Nu uita numai, răspunse ea, mîngîindu-i ale-ne un sîn cu limba, tu ai cerut-o.



Peste trei ore, Daniel ieși spre camionetă. I-ar fi plăcut să rămînă toată noaptea, dar Sara nu dorea ca vecinii să comenteze. Își simțea picioarele ca pe niște panglici de cauciuc întinse. Sistemul cardiovascular îi dădea senzația că tocmai alergase maratonul. Creierul i se făcuse terci și era încîntat în mod ridicol de faptul că pe delicioasa gură a Sarei nu mai rămăsese nici o fărîmă de ruj.

Avu nevoie de trei încercări pentru a porni motorul, și încă mai trebuia să-și înfrunte copleșitoarea ispită de a se întoarce în casă pentru a mai primi.

Indiferent la ce se așteptase din partea Sarei Kingston – și se așteptase la multe – nu prevăzuse o asemenea intensitate a senzațiilor. Îl gîdilase, îl tachinase, îl hărțuise, îl chinuise și-l satisfăcuse într-un mod cum nu mai trăise nicicînd.

Porni mașina prin noaptea întunecoasă, concentrîndu-se asupra orelor pe care le petrecuse cu ea. Începea să înțeleagă posibilitatea modului

ei de a putea distruge un bărbat, deși Daniel nu se considera înscris în categoria destructibilă. Era prea autodisciplinat și rațional pentru a lăsa o femeie să-l strivească, însă rămânea faptul că Sara Kingston era un cumul de energie. Se concentrase atât de total asupra scopului de a-i face *lui* plăcere. Îl făcuse să se simtă ca și cum ar fi fost cel mai important om din lume.

Singurul lucru care-l rîciia era felul cum evitase să-i răspundă la întrebări. Poate că ar fi trebuit să fie mulțumit că-i posedase trupul, iar ea îl posedase pe al lui. În fond, acesta-i fusese scopul, de a o avea pe plan sexual. Geva la ea însă îl făcea să ținjească după mai mult.

Înscriind mașina pe aleea casei, își făgădui să-i descopere toate secretele. Atunci, simțea el, avea să se simtă satisfăcut. Atunci n-avea să mai fie dominat de acel iritant sentiment „mă-gîndesc-prea-mult-la-ea”. Atunci avea să i se risipească și setea de Sara.

Coborî din mașină, mergînd spre ușa din față, atent să nu trîntească ușa cu plasă cînd intra. Nedorind să-și trezească frații, se duse tăcut în camera mare, unde îl găsi pe Troy adormit pe canapea. Stinse televizorul.

Troy se ridică în capul oaselor,

– Tu ești, Daniel?

– Mhm. De ce nu te-ai dus la culcare?

Troy căscă, se ridică și se întinse, apoi miji

ochii spre Daniel.

- Ai părul zbîrlit.
- Mersi, replică Daniel sec.
- Unde ți-s ciorapii și cravata?
- În buzunare.

Încercă să nu scrișnească din dinți. Troy putea fi o asemenea pacoste, își spuse el, și se hotărî să se refugieze în intimitatea camerei lui.

Troy rîse, urmîndu-l pe culoar.

- Se pare că ai avut o noapte grozavă.

Daniel nu-și luă în seamă fratele și deschise ușa dormitorului.

- Ei, îmi povestești și mie? Sara e excelentă la pat, sau cum?

Prin vene i se năpusti un val de furie. Se ră-suci, înșfăcîndu-l pe Troy și trîntindu-l de perete.

- Niciodată să nu te mai aud spunînd vorba asta, în aceeași frază cu numele Sarei. Ceea ce se întîmplă între ea și mine ne privește. Ai înțeles? Nu-i treaba ta, naibii. Și fă bine de-ți ține gura aia tîmpită cînd e vorba de ea, dacă n-ai ceva politicos de spus.

Văzu expresia de groază a fratelui său și coborî mîinile.

Scîrbit de Troy și de propria sa reacție violentă, Daniel îi întoarse spatele.

- Scuză-mă, murmură Troy.
- O.K., răspunse el. Du-te și dormi.

Intră în camera lui, închizînd ușa după el. Cu

un oftat greu, privi spre podea. Emoțiile-i scăpaseră de sub control mai mult decît își dăduse seama. Dacă se întîmpla așa ceva după o singură noapte cu Sara, pe viitor trebuia să fie foarte atent, căci, mai mult ca sigur, aceea n-avea să fi fost ultima lor noapte împreună.



Îl văzuse în fiecare seară, cu excepția a numai două, începînd din noaptea cînd făcuseră prima oară dragoste. Începeau doar stînd de vorbă sau mîncînd împreună, dar nu păreau capabili să-și împiedice mîinile de a se atinge și întotdeauna sfîrșeau în pat.

Astă-seară însă, datorită ciclului lunar, Sara nu avea dispoziție să facă dragoste. Așa că lăsă la Troy un mesaj formulat cu grijă, spunînd că era obosită și avea să-l întîlnească pe Daniel într-o zi, două.

Avusese o zi grea la birou, urmată de o ședință voluntară de consiliu pentru a discuta inițierea unei colecte de hrană pentru Comitatul Beulah. Afară ploua neconținut, deprimant, iar dacă avea minte, avea să evite ciocolata și sarea, să facă o baie caldă și bună și să se ducă direct la culcare.

În drum spre casă însă cumpără o pungă de popcorn cu brînză, trei gogoși umplute cu cio-

colată și o casetă cu „Dr. Jivago”.

După baie, îmbracă vechea cămașă de noapte din flanelă și se instalează pe canapea, cu popcorul, o gogoasă și telecomanda. Pe la o treime din film, încep să bîzîie.

Cam în momentul cînd întinse mîna după batistă, auzi soneria. Își suflă repede nasul și alergă la ușă. Privi prin vizor și înjură.

Întredeschise ușa. Nu voia să-l invite în casă.

– Bună, Daniel. Mi-ai primit mesajul?

– Mda.

Glasul lui era neguros, agresiv.

– Troy a spus că încep să te obosesc.

Sara își înfruntă un val de enervare.

– N-am spus că mă obosești tu. Am spus doar că sînt obosită.

– Ai de gînd să mă primești în casă?

Părul și geaca lui din piele de căprioară erau ude, și arăta pe deplin hotărît să înnopteze pe pragul ei dacă nu-l invita înăuntru. Sara oftă și deschise complet ușa.

Emanînd nemulțumire, Daniel intră și se opri cîteva momente în hoi, fără să spună o vorbă. Sara își trase nasul, risipind tăcerea și făcîndu-l să-i studieze atent fața.

– Ai răcit?

Își trase nasul iarăși, imaginîndu-și ce priveliște îi oferea. Avea ochii injectați, nasul roșu și pielea plină de pete.

- Nu. Întotdeauna plîng cînd mă uit la „Dr. Jivago“.

- Ai plîns! exclamă el, vizibil îngrozit.

- Da. Daniel, nu e o noapte potrivită pentru mine. Sînt frîntă și zău că nu mă simt în stare... îmi agită mîna, căutînd cuvîntul potrivit... pentru distracții.

Fruntea lui Daniel se încreți.

- Nu e nevoie să mă distrezi. Și nici nu trebuie să sărim în pat de fiecare dată cînd sîntem împreună.

Părea cam descurajat.

- Putem sta de vorbă.

Sara își dădu părul la o parte din jurul feței, dorindu-și să nu fi purtat acea conversație.

- Datorită unor dificultăți tehnice naturale, n-am să mă culc cu tine cîteva zile de-acum încolo.

Daniel tăcu un timp. Sara văzu cu precizie momentul cînd se lămuri.

Pe chip i se așternu o expresie de jenă. Apoi, ridică din umeri.

- Carly avea crampe și urla sau plîngea mult.

- Și tu ce făceai?

- Îi dădeam o sticlă cu apă fierbinte și o îmbrățișare.

La acest gînd, se simți năpădită de căldură.

- Drăguț din partea ta.

Daniel ridică iarăși din umeri.

Mai mult decît amantă

– Tu ai crampe?

Clătină din cap.

– Dureri de spate și lacrimi. Nu e o noapte înstelată, așa că sînt sigură că înțelegi dacă nu...

– Ce-ai zice de un masaj pe spate și o îmbrățișare?

Sara clipi din ochi. O dezarmase.

– Eu, ăă...

Nu-și găseă cuvintele.

– N-o să fie nici pe departe la fel de plăcut.

– E O.K., Sara. Vreau doar să fiu cu tine.

Această declarație simplă o mișcă adînc. Își simți gîtlejul contractîndu-se și ochii umplîndu-se de lacrimi.

– Of, fir-ai să fii, se văietă. Cui îi mai trebuie „Dr. Jivago”, cu tine alături?

– Vino-aici.

– N-aș crede, își încrucișă ea brațele pe piept.

Daniel se apropie și-i cuprinse în brațe trupul rigid. Îi trezea o senzație atît de plăcută, mirosul său curat, de mosc, trezind amintiri din nopțile petrecute împreună. Era copleșită și învinsă, așa că nu putea fi o prea mare surpriză cînd izbucni în plîns.

O duse pe canapea și-i dădu un șervețel.

Sara se adună și-și suflă nasul.

– E atît de umilitor.

Ignorîndu-i calm jena, Daniel se dezbracă de scurtă.

Leanne Banks

- Dacă te culci pe burtă, pot începe masajul.
- Sara se supuse, îngropîndu-și capul în pernă.
- Sus sau jos?

Simți canapeaua adîncindu-se, cînd Daniel se așeză alături.

- Jos, murmură ea.

La prima atingere, fermă, a mîinilor lui, gemu.

- E bine?

- Daaa.

Timp de cîteva minute, continuă să-i frămînte șalele. Deși masajul îi dădea o senzație minunată, Sara se simțea obligată să protesteze.

- Nu e nevoie să faci asta.

- Știu.

- Daniel...

- Sara, stai liniștită. Este tot ce-ți cer în seara asta. Nu e nevoie să fii sexy, drăgălașă, nici măcar prea politicoasă. Relaxează-te și gata.

Și, împotriva propriei voințe, se supuse.

După ce Daniel termină masajul, o trase lîngă el, cuprinzînd-o cu brațele.

- Mai ții minte prima oară cînd ai auzit despre păsărele și albine?

Sara dădu din cap.

- Unul din părinții mei adoptivi mi-a dat niște explicații scurte și vagi, dar n-am aflat toate detaliile pînă la ora de igienă din clasa a șaptea. Dar tu?

Daniel își frecă bărbia de părul ei, zîbind.

Mai mult decît amantă

– Mama mea a vrut toată viața să fie o stea a muzicii country.

– Serios? A mea voia să fie o Rockette.

Se uitară unul la altul și rîseră.

– Maică-mea compunea mereu cîntece aiurite și fără rime. Cînd a sosit momentul să purtăm „discuția”, a compus un cîntec care descria procesul reproducător de la început și pînă la sfîrșit.

Chicoti din nou.

– Pê melodia „Amazing Grace”.

Sara îl privi cu ochi mari.

– Nu te cred.

Ridică mîna ca și cum s-ar fi aflat la bara mar-torilor.

– Nu te mint. Pot să jur pe o carte de imnuri baptistă.

– Și tatăl tău ce făcea?

– Tatăl meu o adora pe mama. Ar fi făcut orice pentru ea, dar acesta a fost singurul moment cînd a pus piciorul în prag. După ce mama mi l-a cîntat, i-a spus că de-atunci încolo se va ocupa el de „discuții”. Iar mie mi-a spus să uit că auzisem vreodată cîntecelul mamei.

– Pariez că ți-l amintești și-acum.

– Cuvînt cu cuvînt. Era... de neuitat.

– Probabil a fost o femeie minunată.

Daniel dădu din cap, mîngîind absent părul Sarei.

– Punea multă pasiune în tot ce făcea. Nu

agrea jumătățile de măsură. Ne-a fost greu tuturor când a murit. Eu bănuiam că cel mai greu era pentru Carly. Era atât de mică, și s-a bîlbîit mult timp după moartea mamei.

Tăcu, adîncit în gînduri.

– Dar cel mai rău a fost pentru tata. Parcă ar fi stins cineva lumina, și nimeni n-o mai putea aprinde la loc. Mi-a părut rău pentru femeia cu care s-a recăsătorit, cu toate că știa să fie rea ca toți dracii.

Făcu o mutră.

– Eunice se lua întotdeauna de Garth pentru cîte un motiv.

Familia era mai importantă pentru el decît, probabil, își dădea seama, cugetă Sara, auzindu-i intensitatea din glas.

– Și tu?

– Eunice nu se încurca cu mine. Eram destul de mare și, după ce a murit tata, ferma a trecut în mîinile mele.

În glas i se simțea forță și încredere. Sara își imagină un Daniel mai tînăr, cu toată încrederea aceea a lui, și înțelese de ce Eunice nu încercase niciodată să-i uzurpe poziția.

– A plecat de la noi când Carly avea șaisprezece ani. I-am trimis bani în fiecare lună, pînă a murit.

– Presupun că toți frații tăi și Carly au apelat la tine când aveau nevoie de ceva, într-un moment sau altul. E uimitor că ai ținut totul în ordine.

Mai mult decît amantă

Daniel clătină din cap.

– N-am reușit să le ofer mereu tot ce aveau nevoie. Ca în cazul lui Garth...

Se întrerupse, amintindu-și o perioadă deosebit de grea, în urmă cu cîțiva ani.

Sara suferi văzîndu-i expresia îndurerată de pe față.

– Pe cine-a chemat Garth cînd el și Erin au avut probleme cu iapa?

– Pe mine, recunosc el și o trase ușurel de păr. Și ai auzit destul despre istoria familiei mele, în seara asta.

Sara nu era sigură că avea să fi auzit vreodată destul. Daniel o fascina. Tot ceea ce afla despre el îi stîrnea dorința de a ști și mai mult.

– Mama ta s-a dus vreodată la New York să dea probă pentru Rockettes? o întrebă el.

– Din cîte știu eu, nu. A rămas aproape toată viața în același orășel din Minnesota. Dacă nu m-ar fi avut pe mine, poate...

– A spus vreodată asta? întrebă Daniel cu glas scăzut.

Sara ezită.

– Daniel, eu n-am povestioare drăgălașe despre cîntece compuse de mama mea. Era tînără, singură și zăpăcită. Cred că voia să mă predea la adopții, dar ceva din sufletul ei n-o lăsa. Și, după atîția ani, nu-s sigură dacă asta ar fi fost mai bine sau nu. Eram scoasă din cîte o casă adoptivă,

adusă înapoi la ea pentru un scurt răstimp, și trimisă în altă casă adoptivă. Mi-ar fi plăcut să am o singură locuință, o persoană de care să pot fi sigură, dar nu era nimeni. Stabilitatea va fi întotdeauna importantă pentru mine. Cred că așa am ajuns să...

Tresări, nesigură dacă voia să-i divulge mai mult.

– Să te măriți?

Sara dădu din cap.

– Am aflat că există o diferență între stabilitatea fizică și cea emoțională. O mare diferență, murmură ea.

Daniel tăcu un moment, privind cum pe față i se succedau diverse emoții. Își dorea să fi știut ce anume le provoca. Își dorea să știe atât de multe despre Sara.

– El cum era?

– Era mai în vîrstă, avocat, cu copii mari din prima căsătorie. Părea un singuratic.

Zîmbi vag, amintindu-și, iar Daniel simți un clește în măruntaie.

– La început n-am vrut să am relații intime cu el, dar se purta atât de frumos încît mă simțeam vinovată. În prima perioadă a avut o companie plăcută. Mă simțeam comod alături de el, și nu-mi venea cu nici o pretenție. Cînd m-a cerut în căsătorie, am crezut că aveam să mă simt în siguranță. Și m-am simțit, într-un fel, în acel prim an.

Mai mult decît amantă

– Dar după primul an, s-a schimbat ceva, conchise el, văzînd că nu arăta deloc fericită.

Sara strînse buzele.

– Da. A aflat despre ceva din trecutul meu și...

Se încordă în brațele lui, iar Daniel îi putu simți nefericirea. Se încruntă, nedumerit.

– Despre mama ta?

– Da.

Ezită, continuînd apoi:

– Și a mai aflat, de la un coleg, despre o altă relație pe care o avusesem cu cîțiva ani în urmă, înainte de a-l fi cunoscut. A fost îngrozitor de stînjit și s-a simțit trădat. Înainte de a muri, într-un accident de mașină, cred că s-a gîndit la divorț.

Își drese vocea, iar Daniel îi auzi sentimentul de înfrîngere din cuvinte.

– Acel ultim an n-a fost prea amuzant. Nu voia să mai stea prin apropierea mea.

Își mușcă buza, privind în altă parte.

– Nu mai voia să mă atingă.

Pesemne că se simțea distrusă. Era o ființă care tînjea după apropierea fizică, iar Daniel era mai mult decît fericit să-i satisfacă nevoia. O strînse în brațe.

– Nu cred că mi-ar fi plăcut soțul tău.

– A fost un om bun, Daniel, respectat de toată lumea, atît pe plan profesional, cît și personal. Pur și simplu nu s-a putut acomoda cu gîndul că eram...

Leanne Banks

– Caldă, frumoasă și *umană*. Dorea o femeie cu pedigree și trecut perfect. După părerea mea, a căpătat ceva mai bun și n-a știut ce să facă.

– Nu spune asta, clătină Sara din cap; ochii i se umplură de lacrimi. Nu mă transforma în ceva ce nu sînt. Nu ne transforma pe *noi* în ceva ce nu sîntem. Eu sînt femeia sălbatică, iar asta e povestea ta de dragoste nebunească și pasională. Să nu uiți niciodată.

Trase adînc aer în piept.

– Niciodată.



Capitolul 9

– Îți spun eu, Carly, Daniel se poartă ciudat.

Sara auzi glasul lui Troy, care răzbătea prin ușa deschisă a biroului lui Carly, și se opri din mers.

– Într-o noapte a întârziat, iar cînd l-am iscodit puținel, aproape că mi-a spart coardele vocale. Nu știu ce se întîmplă, dar trebuie să fie o treabă serioasă, pentru ca Daniel să-și piardă calmul. Sara nu ți-a spus nimic?

– Nu-i treaba noastră, îl admonestă Carly pe Troy.

– Asta-nseamnă, cred, că nu ți-a spus.

Sarei i se opri respirația în gît. Cuvintele lui Troy i se repetau în minte – *Daniel se poartă ciudat... aproape că mi-a spart coardele vocale... treabă serioasă*. Simți un val de panică. Din seara cînd venise Daniel la ea și nu făcuseră dragoste,

între ei înflorise o nouă intimitate.

Uimitor, ce efect putea avea împărtășirea câtorva mici secrete. O lăsase cu o senzație de goliciune, de carne vie, complet deschisă în fața lui Daniel. Se întreba dacă nu cumva fusese și el afectat în același mod. Acum știa că Daniel se implicase suficient de profund pentru a-i influența relația cu Troy. Simți un junghi dureros la gândul că provoca un conflict între el și un frate de-al său. Sara era deosebit de sensibilă față de tensiunile familiale, ea neavînd familie.

Înghițind un nod, își înfruntă un copleșitor val de derută. Ar fi fost mai bine s-o rupă cu Daniel? I se frînse inima. Era în stare?

Troy începu să spună ceva, dar Sara auzise destul.

– Carly, strigă ea. Am o selecție de menu-uri de la noul serviciu de deservire.

Intră pe ușă și văzu imediat vinovăția în ochii lor.

– Bună, Troy. Ce faci?

Tînărul se uită de la Carly la Sara.

– Bine. Și tu?

Cît de pòliticos, își spuse ea, privindu-l surprinsă. Cît de necaracteristic pentru Troy.

– Bine, reuși să răspundă, întinzîndu-i menuurile lui Carly. Dumnezeu s-o ajute, avea nevoie de un cap limpede. Avea nevoie de perspectivă și nu există nici un mod de-a o obține, cu Daniel

Mai mult decît amantă

vizitînd-o aproape în fiecare seară. În minte i se ivi licărul unei idei.

– M-am gîndit la săptămîna aia suplimentară de vacanță pe care mi-ai oferit-o de Crăciun. Începînd de luna viitoare ar fi bine?

– Săptămîna viitoare ar fi perfect, răspunse Carly. Mă întrebam dacă m-ai luat într-adevăr în serios. Mi-e destul de greu să te conving să-ți iei o zi liberă, necum o săptămînă încheiată.

– Mă rog, s-ar putea să fie doar un weekend prelungit, spuse Sara, analizînd posibilitățile.

Sprîncenele lui Carly se înălțară.

– Aha. Ai idee unde vei merge?

– Nimic clar.

Asta, spus cu menajamente.

Troy își zornăi mărunțișul din buzunar, părăind gata să spună ceva.

Sara îl privi, în așteptare. Troy avea unul dintre acele chipuri transparente care nu puteau ascunde nimic din gîndurile sau sentimentele lui. În acel moment, trăsnea de curiozitate.

– Da? îl îndemnă ea.

Tînărul ridică din umeri, mai zornăi puțin și afișă un zîmbet forțat.

– Sper să te distrezi bine.

Nepregătită pentru urarea lui nesemnificativă, Sarei îi trebui un moment pînă să răspundă:

– Mulțumesc.

Dacă exista un lucru pe care frații Pendleton

știau să-l facă, își spuse ea, era acela de a o lua prin surprindere.



Respinsese ideea unei călătorii în insulele cu vreme caldă și alegea o stațiune montană din Vestul Virginiei. Exteriorul clădirii principale îi amintea de un castel. Covorul era roșu, serviciul impecabil și, slavă Domnului, nu se vedea prin preajmă nici un om de zăpadă sau băț de schi.

Liftierul o conduse pînă la camera ei și, după ce se lăsă pe patul mare cu cuvertură de șenil alb, Sara slobozi un adînc oftat de ușurare. Aprecia decorul elegant, dar confortabil al camerei, cu mobilierul de imitație, tapetul pastelat, de bun-gust, și ferestrele cît peretele, care-i ofereau o priveliște cu munți înzăpeziți ce-ar fi făcut de rîs orice fotografie.

Ambianța o relaxă total, pînă cînd zări violetele. Ridicîndu-se imediat de pe pat, traversă odaia spre micul birou și privi fermecătorul aranjament. Cu un gest nesigur, luă cartea de vizită și o citi. *Cu gîndul la tine. Daniel.*

O zgudui un val de emoție. Duse cartonașul la buze.

– O, Daniel, șopti, ce-o să mă fac eu cu tine?

Sara își aminti cînd aflase Daniel că pleca.

Mai mult decît amantă

Găsise confirmarea rezervării pe tejgheaua ei din bucătărie, într-o seară, și o întrebase cît timp avea să lipsească. Înfruntîndu-și stîngăcia, îi spusese, iar el nu mai adusese vorba. N-o întrebase dacă mergea singură. N-o întrebase dacă voia să vină și el. Nu întrebase nimic.

Îi respecta intimitatea, și ar fi trebuit să se simtă mulțumită. Dar, din cine știe ce motiv contrar care-i scăpa, nu reușea. Dintr-o dată, încăperea i se păru prea mare. Patul era pentru două persoane. În debara ar fi încăput cu ușurință și hainele lui Daniel, pe lîngă ale ei. Pînă și cada de la baie se potrivea cu trupul lui masiv și al ei, mai mic.

Ocărînd, lăsă jos cartea de vizită și se hotărî să se scalde în cada aceea pînă ar fi putut poza pentru o reclamă spilcuită. Și avea să savureze fiecare afurisit de minut.

A doua zi, își petrecu dimineța pe pîrtii, trase un pui de somn după-amiază și se duse la cină cu ultima serie. Îi mulțumi *maître d'*-ului, cînd acesta o instală lîngă focul ce trosnea în căminul sălii mari de mese. După ce-și alese preferințele, păstră lista de bucate, care conținea nu numai mîncărurile, ci descria și istoricul stațiunii. Tocmai îl citea, cînd ospătarul aduse la masa ei o sticlă de șampanie.

– N-am comandat...

Chelnerul zîmbi.

– V-a trimis-o un domn în dar. Ar dori să cîneze cu dumneavoastră.

Cu o senzație stingherită, Sara ridică din umeri.

– De fapt, nu plănuisem...

Ospătarul înclină capul în direcția unui mic bar.

– Este cel înalt, din capăt.

Sara ridică privirea, pentru a întîlni ochii violeți a omului pe care încercase să-l plaseze în cuvenita perspectivă. Pulsul i se accelerează la maximum.

Gura lui Daniel se arcui într-un rînjit ștregăresc. Stătea emanînd o încredere ce friza aroganța, iar Sara știu că, probabil, toate celelalte femei din salon îl priveau fascinate.

Își desprinsese ochii dinspre Daniel.

– Vă rog, spuneți-i...

Ezită un moment, apoi continuă:

– ...domnului, că nu iau masa cu bărbați necuviincioși cînd sînt în vacanță.

Chelnerul dădu din cap, apoi, privind precaut spre Daniel, se îndreptă către bar, cu sticla de șampanie în mînă.

Sara sorbi din paharul cu apă, privind cu coada ochiului cum ospătarul îi transmitea lui Daniel mesajul ei. Daniel nici nu clipi. Rîse doar sonor, veni drept spre celălalt scaun de la masa ei și se așeză.

– Aș fi putut pune să te dea afară, îi spuse ea.

•Reacțiile sale fizice și emoționale față de el

Mal mult decît amantă

erau imediate. Sîngele îi pompa prin vene, simţi un val de fierbinţeală arzîndu-i pielea, o bucurie indescriptibilă crispînd-o pe dinăuntru, ceea ce nu-i plăcea deloc.

Daniel făcu semn chelnerului să se apropie.

– Iubito, dacă aştia mă dau afară, vii şi tu cu mine.

Îl instrui pe ospătar să destupe şampania. O gustă şi dădu din cap.

– E bună.

Continuînd să pară nesigur, chelnerul se retrase.

– Nu spuneai că ai de rezolvat cîteva probleme în weekend-ul ăsta? Îndrăzni Sara.

Daniel purta un sacou reiat, cămaşă sport şi pantaloni nepretenţioşi. Ochii îi sclipeau cu umor şi avea părul răvăşit atrăgător. La dracu', arăta nespus de bine.

– Întotdeauna sînt treburi de făcut la o fermă, Sara.

Îi agăţă mîna, cuprinzînd-o într-a lui.

– De cînd m-am încurcat cu femeia asta sălbatică însă, am început în sfîrşit să fac unele lucruri pe care mi le doream dintotdeauna.

Îi luă o privire care spunea că-i plăcea să facă toate acele lucruri cu ea. Stomacul Sarei tresări sub intensitatea sexuală a expresiei lui.

– Aşa?

Daniel dădu din cap.

– Întocmai. Știi cât e de când n-am mai avut o vacanță adevărată?

– Cât? scutură ea din cap.

– Șapte ani. Am trei zile și trei nopți, ca să recuperez tot acest timp.

– Și ce te-a apucat să ți le iei acum?

Se aplecă înainte, coborînd glasul:

– Doar nu mă credeai cu adevărat în stare să suport ideea de a sta în Beulah, când femeia pe care o doresc e singură într-o stațiune de schi, nu-i așa?

– Era numai pentru patru nopți, și...

Coborî privirea spre masă, ridicînd-o apoi din nou către el.

– ...nu sînt singura femeie din Beulah.

– În ce mă privește pe mine, ești, replică el.

Și, ridicîndu-i mîna, și-o apăsă peste gură.

În acel moment, Sara pierdu toată perspectiva pe care o cîștigase.



După terminarea mesei, se îndreptară spre ascensoare.

– Camera mea e la etajul întii, îl informă Sara pe Daniel.

El apăsă pe butonul de urcare.

– A mea e la doi.

Mai mult decît amantă

Surprinsă, Sara se răsuci să-l privească.

– Credeam că...

– Credeai că voi considera de la sine înțeles să stau cu tine în cameră?

Ușile se deschiseră, iar Daniel o conduse în lift. Apăsă butonul etajului doi.

– Oi fi eu băgăreț, dar nu-mi permit multe presupuneri. Tu hotărăști dacă dormi singură sau nu.

Sara stătu în cumpănă, în tot timpul drumului pînă la camera lui Daniel. Privindu-l curioasă, îi simți tensiunea și se întrebă ce anume îl împinsese la limită. Autoritar și totuși tandru, era atît de complex, încît încă nu-l înțelesese perfect. Indiferent ce înțelegea sau nu despre el, Sara era sigură de un lucru: avea să facă tot ce putea ca să nu-l rănească.

Șapte ani de cînd nu-și mai luase o vacanță, își spusese ea, clătinînd din cap. Fusesse prea ocupat să fie ceea ce aveau toți ceilalți nevoie de la el, prea ocupat să se ocupe de nevoile tuturor, pentru a-și mai permite și o pauză binemeritată. Hotărîrea îi creștea în suflet. Dacă Daniel Pendleton dorea o vacanță cu ea, atunci era al dracului de sigură că avea să-i dăruiască una pe care să n-o uite.

Îl strînse de braț, în timp ce Daniel deschidea ușa camerei.

– E un apartament, spuse ea intrînd, impresionată de dimensiuni. Și eu, care credeam că

odaia mea e uriașă.

Își trecu mîna peste spătarul canapelei, apoi aruncă o privire în dormitor. Un perete de ferestre ofereau o stupefiantă vedere spre munte, iar șemineul cu gaz era gata să fie aprins.

– Întotdeauna am avut slăbiciunea șemineelor.

Intră în baie, unde scoase un „Oooh” de plăcere.

– Ai și Jacuzzi¹.

Rezemîndu-se de ușă, Daniel se relaxă ușor. Știa că riscase apărînd neanunțat. Frații lui îl crezuseră ieșit complet din minți, în ajun, cînd le împărtășise planul. Pe la jumătatea drumului spre Virginia, începuse să fie de acord cu ei. Dacă Sara cunoscuse deja pe altcineva?

Înfrîngîndu-și nesiguranța, veni agale spre ea, punîndu-și mîinile pe umerii ei zvelți.

– Cada asta e destul de mare pentru doi.

– Pentru doi? E destul de mare pentru zece.

Daniel rîse.

– Nu mă interesa să dau o petrecere chiar atît de mare.

Sara rămase complet nemișcată.

– Plănuiai o petrecere?

– Dacă doi oameni pot petrece împreună, da.

O strînse de umeri, apoi își înlănțui brațele împrejurul ei. Cînd Sara își frecă obrazul de brațul

1. Dispozitiv pentru produs valuri în cadă (n.tr.)

lui, Daniel simți că tensiunea i se risipea și mai mult.

– Nu lansez decît o singură invitație. Dacă nu pot petrece cu persoana respectivă, atunci nu petrec deloc.

– Pare să fie o petrecere foarte intimă, murmură ea, răsucindu-se în brațele lui ca să-l privească.

Daniel înghiți în sec.

– O să fie. Invitația e strict concretă. Mă voi strădui să-mi fericesc musafira, dar vreau să rămînă toată noaptea.

Ochii Sarei se întunecară.

– Toată noaptea?

Confirmă din cap.

– Vreau să fac un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată.

Se aplecă înainte, coborîndu-și fruntea la nivelul frunții ei.

– Vreau să mă trezesc dimineața cu Sara Kingston în brațe.

Sara închise ochii.

– Oh, Daniel.

El își înghiți o înjurătură.

– Oh, Daniel, ce? întrebă, cu glas încordat.

Sara își mușcă buza, clătînd din cap.

Inima lui Daniel îngheță. N-o putea descifra. Fața ei spunea da, însă clătina din cap a nu.

– Da, spuse Sara în sfîrșit, scoțîndu-l din

groapa nefericirii.

- Daniel clipi din ochi.

- Da?

- Da, repetă ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Dar primesc eu ciocolata pe care a lăsat-o camerista pe perna ta?

Ar fi putut cere mult mai mult, iar Daniel i-ar fi dăruit orice.

Aprinse focul și comandă încă o sticlă de șampanie de la room-service, în timp ce Sara frigea popcorn în cuptorul cu microunde. Era o combinație trăsniță, dar noaptea părea potrivită pentru trăsni. Douăzeci de minute de conversație ușoară, două pahare de șampanie acidulată, iar Daniel o văzu pe Sara cherchelindu-se delicios, încântător.

Degetele ei începură să-i bîjbîie la nasturii cămășii.

- Dansăm sau mergem să înotăm?

- Să înotăm? Întrebă el, lăsînd-o să bîjbîie cît voia. Era o plăcere pură să facă numai el singur obiectul atenției lui Sara.

- În Jacuzzi.

Se încruntă concentrată, trăgîndu-i cămașa de pe umeri.

- Cred că mai întîi să dansăm, nu?

De fapt, pe el îl atrăgea cel mai mult patul.

- Ce-ai zice... începu, dar Sara se și îndepărtase de el, ca să trebăluiască la aparatul de radio.

Găsi un post cu muzică ușeară și începu să fredoneze în ton cu un șlagăr.

Cu privirea ațintită spre el, își descheie bluza de mătase, lăsînd-o să-i lunece de pe umeri pe podea. Pielea îi lucea ca satinul în lumina focului, iar atenția lui Daniel fu captată de felul cum sfîrcurile aproape i se revărsau din sutienul sumar, cu tăietură joasă.

Cînd Sara desfăcu brațele, se apropie de ea și o strînse la piept.

– Credeam că vrei să dansăm, murmură el, mîngîindu-i gîtul cu buzele.

Sara se înfioră.

– Vreau.

Daniel îi descheie catarama sutienului.

– O să fie greu să ne concentrăm asupra dansului, cînd nu ai nici o haină pe jumătatea de sus a trupului. Voi fi primul care să recunosc că sînt foarte...

Îi cuprinse sîinii în căușurile palmelor, gemînd:

– ...distras.

Închizînd ochii, Sara i se împinse în mîini și-și simți sfîrcurile întărindu-se țepene în palmele lui.

– Crezi tu că ți-e greu să te concentrezi acum. Așteaptă numai pînă-mi dezgolesc și restul.

– Ahh, Sara, nu-s sigur c-o să meargă.

Își frecă de burta ei masculinitatea.

– Fii sigur că da, răspunse ea, fără suflare. Ai zis că voiai o petrecere privată cu o femeie săl-

batică, și asta am să-ți dăruiesc.

– Nu...

Îi venea să spună: *Nu cu orice femeie sălbatică*, dar Sara alegea acel moment ca să-l sărute. În adâncul minții, își dorea să nu fi rostit niciodată acel comentariu despre a dori o femeie sălbatică, fiindcă dorința lui se îndrepta spre o femeie anume. Iar acea femeie era Sara, sălbatică sau nu. Trebuia să se asigure că înțelegea și ea acest lucru.

Mirosul ei însă îl învăluia, limba ei îi tachina buzele, iar sînii i se frecau ispititor de piept. Îl făcea să amețească de dorință.

Mîinile Sarei coborîră, tremurînd, spre pantalonii lui.

– Ah, Sara, Sara...

– Continuă să dansezi, Daniel, șopti ea, deschindu-i cureaua și fermoarul.

Scoase un geamăt frustrat.

– Să dansez?

În timp ce-i dădea jos pantalonii și chiloții, Sara își aduse pîntecul în contact cu bărbăția sa, după care, spre totala lui desfătare, sînii. Imaginea sa însuși cuprins strîns în brazda pieptului ei era atît de erotică, încît tot trupul începu să-i tremure de excitație.

Sara se desprinse pentru a-i scoate cizmele, iar Daniel își înăbuși un strigăt de disperare. Aruncînd nerăbdător hainele de pe el, îi încheștă în păr

Mai mult decît amantă

degetele și o ridică în picioare. Pe îndelete, îi dăruie o sărutare care pe el îl legănă, iar pe ea o făcu să tremure. Fără prea multă finețe, îi trase fusta și chiloții în jos peste șolduri și de-a lungul coapselor.

Mișcîndu-se într-o mică rotație care-i electriza trupul, Sara păși afară din haine. Daniel încercă s-o împingă spre dormitor, dar ea clătină din cap.

– Vom dansa.

Își întrepătrunsă degetele printr-ale lui și ridică mîinile într-o parte și-n alta.

Trupul i se unduia înainte și înapoi, frecîndu-se de al lui, ațîțîndu-l.

– Concentrează-te asupra muzicii.

Daniel își eliberă o mînă și-i trase șoldurile mai aproape de el.

– Iubito, nu mă concentrez decît asupra unui singur lucru.

Îndoind genunchii, își strecură erecția dură între coapsele ei, căutîndu-i instinctiv căldura și umezeala. Peste un moment, găsi deschizătura mătăsoasă, unsă, și-i înghiți icnetul.

Se legăna și se îndesa în ea, pe cînd Sara se mișca într-un delicios contratimp. Delicios de stimulative, delicios de sufocantă, delicios răpindu-i inima.

– Daniel, murmură ea cu voce tremurătoare.

Respirația îi gîfîia mărunt pe pieptul lui. Daniel se simți scaldat de umezeala caldă dintre coap-

sele ei. Se împinse în fantă, nedorind nimic mai mult decât să se strecoare înăuntrul ei. Gura i se uscaseră de emoție.

– E timpul, spuse. Lasă-mă...

Sara clătină iarăși din cap și lunecă în josul trupului său, așternându-i cu sînii o dîră de foc pe abdomen, peste carnea reliefată, pînă pe coapsele încordate.

– Christoase! Ce...

Îi simțea respirația peste membrul său. Îl atinse delicat cu buzele, îl mîngîie cu limba, apoi îl luă în gură. O ceață roșie de excitație i se pogorî peste ochi. Cuprinzîndu-l în palme, îl iubi cu desfătare neînhibată, aducîndu-l la limită. Era gata să se piardă sub mîngîierea ei dulce-mulgîndă, cînd Sara se retrase și-l privi.

Îl dorea tot.

Putea s-o vadă în expresia amețită a ochilor ei cețoși, iar faptul de a-i pătrunde profunzimea trăirii îi pîrjoli sufletul. Era captivant s-o aibă complet consumată de satisfacția lui. Încet, Sara își lăsă limba să lunece pe toată lungimea trunchiului.

Daniel se simțea prins între neputință și senzația de putere.

Își apropie din nou gura de el, gata să-l împingă peste margine. Daniel însă, într-un moment de zdrobitoare claritate, își dădu seama că rîvnea la suprema uniune cu femeia aceea. Se întoarse,

iar gura ei umedă îi sărută șoldul.

Înainte de a putea vorbi, Daniel trebui să facă două încercări de a-și înghiți nodul din gît.

– În tine, Sara. Trebuie să intru în tine, fetiço.

Dînd din cap, Sara se ridică în picioare, lăsîndu-l s-o conducă în dormitor. O sărută pe îndelete, limba lui duelîndu-se cu a ei într-un preludiu al mișcărilor pe care aveau să le facă trupurile lor. Faptul că Sara avea același gust cu al lui îl făcea să fie și mai hotărît s-o posede. Ar fi dat ferma în schimbul putinței de a se strecura într-însa fără nimic care să-i despartă, să-i simtă pereții umezi, feminini, lipiți de el, și apoi să-i cunoască vibrația celor mai mărunți fiori lăuntrici.

Aproape că o făcu. Se împinse în ea doar puțin, ca să se tortureze, dar un subțire fir de bun-simț îl făcu să se retragă. Gemetele de frustrare i se amestecară cu ale ei.

Sara se agăță de el.

– Nu pleca, spuse ea disperată. Spune-mi că nu te oprești.

Mîinile lui tremurau, în timp ce le desprindea pe ale ei.

– O secundă. Așteaptă-mă. O clipă.

Aproape că fugi pînă în baie, unde-și lăsase trusa de bărbierit, cu prezervativele înăuntru. În-hăță cîteva și reveni la Sara, avînd grijă să n-o privească. Se abținea cu atîta efort, cu cît nicio dată nu se mai simțise atît de necontrolat. Aruncă

pachetelele de plastic pe noptieră, cu excepția unuia singur, pe care îl deschise. Abia după ce-și aplică protecția își îngădui s-o privească pe Sara.

Părul ei era un nor învolburat de mătase castanie, ochii-i erau întunecați de dorință, buzele umflate de sărutări. Brațele îi stăteau pe lângă trup, gata să-l cuprindă într-o tandră îmbrățișare. Avea genunchii îndoiți, coapsele depărtate, astfel că putea să-i vadă însăși inima feminității, scripitoarea esență a excitației ei. Daniel rămase împietrit de imaginea ei și, preț de câteva momente, stătu privind-o în tăcere.

– Daniel? murmură Sara, cu vocea întretăiată senzual, înmuindu-i inima.

Își coborî încet trupul spre al ei, apăsându-și pieptul tare peste sînii săi moi.

– Știi cât ești de frumoasă? întrebă, penetrînd-o dintr-o singură mișcare fluidă. –

Sara scoase un mic țipăt și-l cuprinse cu brațele.

– Știu că tu mă faci să mă simt frumoasă, șopti ea.

– Vreau să fiu cît de aproape pot ajunge.

Se retrase și se avîntă și mai adînc într-însa.

În aerul dintre ei trepida ceva. Ceva ce nu plănuiseră nici unul. Ceva ce sugera că se întîmpla ceva mult mai presus de sex, ceva cum Sara nu mai trăise niciodată. Îi era teamă, dar ceea ce simțea pentru Daniel n-o lăsa să se retragă nici

măcar pentru a se apăra un moment.

– Mai vreau, îl imploră ea. Mai.

Scrîsnind din dinți, împinse cît putu de tare. O zguduiau fiorii, dar se ținea strîns de Daniel, ochii lui violeti fiindu-i singurul punct de sprijin în întreaga lume.

Daniel savură miracolul Sarei desfăcîndu-i-se în brațe. Erău piele pe piele, mai apropiați decît apropierea, fără să-i mai despartă nimic. Era plin de triumf și uimire. Dorea să se oprească pentru a-i memora expresia feței, dar Sara se mișca, iar mușchii ei interiori se încleștau împrejurul ei. Plăcerea era atît de intensă, încît devenea aproape insuportabilă, iar țipătul lui sugrumat se contopi cu al ei în timp ce explodau împreună într-un alt tărîm.



Capitolul 10

A doua zi dimineață, Sara se trezi încet. Miji ochii spre felia de lumină ce pătrundea prin deschizătura perdelelor. Stătea cu obrazul rezemat pe umărul lui Daniel, iar părul i se răsfira peste brațul lui. Sînii îi apăsau coastele, în vreme ce picioarele i se împleteau printre cele lungi, musculoase și păroase ale lui.

Își ținea palma pe pieptul său și-i simțea bătaile inimii. Păreau să-i pătrundă prin piele, și o încerca senzația de a-l avea pe Daniel în sînge, în creier, în inimă, chiar și în suflet.

Era o idee atît de neliniștitoare, încît își desprinse încetișor mîna. Își dădu părul la o parte de pe față și fu iarăși frapată de apropierea dintre ei. Îi vedea fiecare fir de păr de pe bărbie. Buzele lui umflate de sărutări erau ușor despărțite, iar genele-i stăteau ca un vâl negru peste ochi. Părul i se revărsa pe frunte într-o dezordine atrăgătoare.

Întru totul prea atrăgător, conchise ea.

Își desprinse ușurel picioarele dintre ale lui Daniel și, ținându-și respirația, își mută trupul. Exact când era sigură că avea să scape fără a-l trezi, mîna lui se furișă și o înhăță de încheietură.

– 'Neața, iubito, murmură Daniel, cu un glas senzual și somnoros. Unde ne 'cem?

Sara zîmbi, auzindu-l cum folosea persoana întîi plural.

– *Eu* mă duceam să fac o baie.

– Și acum?

Se întrebă când avea de gînd să deschidă ochii.

– Cred că nu mai plec nicăieri, doar dacă nu cumva plănuiesc să-mi las la tine mîna stîngă.

Buzele lui Daniel se înălțară într-un surîs.

– Probabil că nu.

Cu o mișcare aparent lipsită de efort a mîinii, elimină toți centimetri cu greu cîștigați dintre ei și o trase pe pieptul lui.

Abia acum deschise ochii.

Privirea lui violetă, strălucitoare, îi tăie respirația.

– Salut, frumoaso, spuse.

– Salut, frumosule, răspunse ea.

Amintirea nopții trecute îi unea ca un cordon de mătase. Impactul său i se citea pe chip, probabil la fel ca și pe al ei. Tăcerea se întindea între dînșii, iar Sara nu găsea absolut nimic de spus ca

s-o risipească. Simțindu-se atât încălzită, cât și chinată, frânse contactul vizual și-și mută privirea. Ochii ei zăriră masa de lângă pat, unde stăteau îngrămădite câteva pachetele de plastic. Umorul îi înlocui jena.

Revenind cu privirea spre Daniel, zîmbi.

– Ai fost Mic Cercetaș?

– Mda, înălță el o sprînceană neagră. De ce?

Sara îi frecă bărbia țepoasă cu arătătorul.

– N-au ei o deviză despre a fi întotdeauna pregătit? E bine că ți-ai amintit să aduci protecție, fiindcă eu nu eram pregătită.

Păru încîntat.

– N-ai adus nimic?

– Nu. De ce-aș fi făcut-o?

În loc de a-i răspunde la întrebare, o trase spre el s-o sărute. Cînd îi dădu drumul, își linse buzele.

– Nici măcar nu trebuie să te preocupe protecția, Sara. N-aș vrea să avem surprize.

Rîse.

– Spre deosebire de cumnatu-meu Russ.

Sara dădu din cap, amintindu-și o conversație pe care o avusese cu Carly, de câteva zile.

– Carly a zis că face aluzii, dar i-ar plăcea să amîne încă puțin timp experiența de a avea copii.

Cu o strîmbătură, Daniel dădu din cap.

– Mie cred că mi-ar plăcea s-o amîn definitiv.

– Are sens, spuse ea îngîndurată. Ți-ai îngrijit

frații și sora atîta vreme, încît probabil consideri că ai avut deja durerile de cap și responsabilitățile întreținerii unei familii.

– Mda, și nu destule dintre plăcerile asociate cu facerea lor.

Privirea i se abătu spre sînii ei.

– Mîna mea a ajuns la concluzia că vrea să ți-o însoțească pe a ta în cada de la baie.

– A, serios? rîse Sara. Numai mîna?

– Ei, dac-ai să fii lacomă, replică el cu subînțeles, cred că i-aș putea da voie și celeilalte mîini s-o urmeze.

– Cîtă generozitate, se prefăcu ea a-l lăuda.

Își trecu degetele peste brațul lui, pentru a i-l vedea acoperindu-se cu piele-de-găină. I se mai ridica și altceva. Își mușcă buzele stăpînindu-și un zîmbet.

– Ambele mîini și altceva nimic? Mai vedem noi.



După gustare, ieșiră pe pîrtie. Daniel mai schiasse doar o dată în viața lui, așa că, în pofida capacităților sale atletice înnăscute, trecu o vreme pînă să se obișnuiască. După cîteva căzături în pulberea proaspătă, Sara veni lîngă el și încercă să-l ajute să se ridice. Daniel înjură printre dinți.

– Mare sminteală.

– Ai putea lua o lecție de reîmprospătare, propuse ea.

Clătină din cap, scuturîndu-și zăpada de pe mîneacă.

– Nu vreau să pierd atîta timp.

Sara n-o găsea o pierdere de timp, dar își păstră părerea pentru sine.

Daniel o privi.

– Zi. Ce-am greșit?

– Ești sigur că vrei să știi?

– Te-am întrebat, doar, nu?

Îi arată picioarele.

– Ții genunchii țepeți. Dacă-i îndoi, vei avea destulă flexibilitate ca să-ți ții echilibrul. În momentul ăsta, ești prea rigid.

– O.K. Îndoi genunchii.

Își trase fesul de schi, cu o expresie de hotărîre reînnoită.

– Și întotdeauna crezusem că femeile preferă bărbații țepeți.

Sara îl privi în timp ce revenea pe pîrtie. Îi trebuia un moment pînă să-i înțeleagă aluzia. Rîse și strigă după el:

– Am spus că *genunchii* ți-erai prea țepeți, Daniel. *Genunchii*,

Weekend-ul trecu într-o serie de momente aurii pe care Sara știa că avea să le țină minte mult timp. Daniel o convinsese să se mute în apar-

Mai mult decît amantă

tamentul lui, așa că-și aduse hainele din fosta cameră. Datorită constantei apropieri, află despre Daniel fapte mărunte pe care înainte nu le știuse. Ca de pildă, acela că Daniel se trezea dimineța cu o excelentă bună dispoziție. Nu manifesta nici un dram de scorțoșenie; în schimb, îi plăcea să sporovăiască și s-o dezmierde. Se întrebă dacă așa fusese dintotdeauna. Dacă da, atunci înțelegea de ce mama lui îl adorase.

Dacă discuția se prelungea doar cu trei secunde peste ora unu noaptea, se stingea ca o lumînare. Îi plăcea să fie atins de ea, și nu numai în sens sexual. Își tolănea trupul masiv de-a latul patului, bătînd apropouri că avea nevoie de un masaj pe spate. Cînd ea îl apuca instinctiv de mîină, niciodată nu uita să i-o strîngă. Îi plăcea discreția, dar o includea și pe ea în intimitatea lui. Cînd se aflau în restaurant sau hoi, Sara observă că tindea să graviteze spre cîte un separeu sau colț liniștit.

În ultima seară la stațiune, o duse într-un mic local, departe de lumea dezlănțuită, unde băură cafea irlandeză, admirînd pe fereastră priveliștea luminată.

Din separeul alăturat se auzi vocea ridicată a unei femei:

– Asta-i tot? Ne-am distrat de minune și vei ține minte toată viața weekend-ul ăsta? Crezusem că va fi mai mult decît un simplu weekend dis-

tractiv, Tom.

Sara distinsese dezamăgirea femeii și căută în jur un mod discret de a ieși din ungherul unde stătea cu Daniel. Nu exista nici unul, își dădu seama, cu o crispare. Nu putea suferi să tragă cu urechea, iar conversațiile de acel gen se desfășurau cel mai bine fără martori. Evitînd cu grijă privirea lui Daniel, își studie cana cu cafea.

– Carrie, ți-am spus de la bun început că nu mă interesează să-mi pun juvățul de gît.

Glasul bărbatului era lipsit de emoție.

– M-am distrat bine și m-am asigurat să-te simți și tu la fel. Nu transforma totul în ceea ce nu este.

– Cred că nu mă pricep la fel de bine la aventuri fără sens, însă pot pricepe și eu aluziile. S-a terminat. Scuză-mă pînă-mi fac bagajele.

Inima Sarei se frînse, simțind suferința femeii. Oftă apoi ușurată, la auzul pașilor ce se îndepărtau.

Daniel fluieră încetișor:

– Penibil moment.

– Cred că despărțirile sînt de multe ori așa, confirmă Sara.

Daniel ridică din umeri.

Între ei se lăsă tăcerea, deși Sara nu putu să nu recunoască o paralelă între relația celui cuplu și cea dintre ea și Daniel. Singura diferență consta în faptul că Sara înțelegea pe deplin dezinte-

Mai mult decât amantă

resul lui Daniel față de orice angajament. Se întreba ce-avea să se întâmple când interesul lui Daniel urma să se risipească. La acest gând, inima i se rupse în două.

– Ești îngrozitor de tăcută, spuse el, cuprinzându-i umerii cu brațul. La ce te gîndești?

– La ăia doi.

– Mda. Mi-au lăsat un gust amar în gură.

– Conceptiile lor față de relația dintre ei se aflau în mod vizibil la distanțe astronomice una față de alta. Lui n-a părut să-i fie deloc greu să-și ia rămas-bun. Cred că mă face să mă întreb...

Ezită, considerînd-o o discuție incomodă.

– Te întrebi ce? o îndemnă el.

Sara își înghiți nodul dureros din gît.

– Păi, cred că mă întreb cum ți-ai lua *tu* rămas-bun.

Daniel o privi ca și cum tocmai ar fi înghițit o lămîie.

– De ce naiba să te întrebi așa ceva?

Simțindu-se în defensivă, Sara se îndepărtă de el.

– Din simplă curiozitate, cred. Vreau să zic, sînt sigură că ai mai terminat și înainte unele relații, și eram curioasă cum ai procedat.

Daniel arăta vizibil stingherit.

– De obicei nu-i mare lucru, fiindcă mă asigur din capul locului ca femeia să înțeleagă că nu doresc o căsnicie. Diferența dintre mine și tipul

ăla este că mă asigur că și femeia o dorește.

- Și n-a devenit niciodată penibil?
- Poate o dată sau de două ori, recunosc eu el.
- Și atunci ce faci?

Daniel răspunse cu un oftat de prelungă suferință.

- Explic că femeia are nevoie de un bărbat care să dorească aceleași lucruri ca și ea. Un bărbat care e gata să-și asume un angajament îi merită iubirea mai mult decât aș putea-o merita eu vreodată. Îi spun că o respect și că bărbatul care o s-o aibă va fi un mare norocos.

Înjură, enervat.

- Probabil că e cea mai stângace și lipsită de romantism discuție pe care am avut-o vreodată cu o femeie. De ce vorbim despre asta în ultima noastră seară aici?

- Pentru că, auzind perechea aceea, am ajuns să mă întreb cum ți-ai lua tu rămas-bun. Iar apoi, m-am gândit că poate ar fi o idee bună să mă pregătesc pentru o asemenea eventualitate, întrucât avem un aranjament similar, fără obligații.

Daniel o privi neîncrezător.

- Adică vorbeai despre noi?

Sara rămase nedumerită. Sentimentele ei erau un amestec de speranțe și temeri.

- Nici nu știu despre cine vorbeam.

Apropiindu-se de ea, Daniel îi puse mâinile pe umeri.

Mai mult decît amantă

– Sara, singurul lucru pe care mă interesează să-l închei între noi e discuția asta nebunească. În ce mă privește pe mine, abia am început.

– Avem o lună, sublinie ea, cu un zîmbet trist. Iar poveștile de dragoste pătimașe și nebunești cu femei sălbatice nu durează o veșnicie.

Daniel simți amenințătorul subînțeles al cuvintelor ei. Îl lovi drept în moalele capului. Undeva pe parcurs, intențiile sale față de Sara începuseră să se schimbe. Poate să se fi întîmplat după acea primă noapte petrecută împreună. Nu era sigur cînd anume. Știa numai că așa era, iar acum îl blocau regulile pe care le stabilise inițial între ei.

Mersese înainte, mulțumit cu ignoranta lui ipoteză că era stăpîn pe relația lor. El trăgea sforile. El stabilea limitele. Acum, își dădea seama că Sara putea reteza legătura dintre ei, lăsîndu-l cu buzele umflate. Ideea îl prinse pe nepregătite. Îi răsfiră părul cu degetele.

– E valabil în ambele sensuri, recunoșcu el, deși cu prețul unui mare efort. Ți-ai putea lua și tu rămas-bun.

Sara făcu ochii mari, ca și cum nici nu i-ar fi trecut prin minte așa ceva. Daniel se ocări în sinea lui.

– Poftim, ți-am dat o idee la care nici nu voiam să te gîndești. Acum ce mă fac?

Cîteva momente, îl privi, apoi zîmbi încet.

– Am auzit odată că dacă te gîndești la un

lucru la care nu vrei să te gîndești, trebuie să înlocuiești acel gînd cu altul.

– Și?

Mîinile ei i se înălțară pe umeri. Îl strînse ușurel, făcînd să-i tresară inima.

– Și, cred că trebuie să-mi oferi un alt subiect de gîndire.

Speranța i se însufleți în piept, pe cînd înclina capul.

– Am să-mi dau silința.

Și, așa să-i ajute Dumnezeu, o făcu.



A doua zi dimineată, au încărcat mașina ei și camioneta lui. Sara se plînsese de faptul că trebuia să călătorească separat, dar era uimitor cum cîteva mărunțișuri puteau conta atît de mult. Se simți protejată cînd Daniel o preveni să conducă încet pe drumurile înzăpezite care ieșeau din complexul stațiunii. Făcură cîteva popasuri. De fiecare dată cînd opreau, el o săruta, lăsînd-o încălzită pînă la următoarea pauză.

Se făcuse tîrziu cînd au ajuns acasă la ea. După un sărut stăruitor la ușa, Daniel plecă spre fermă. Sara s-ar fi simțit singură, dar, cînd intră, Pavi nu-și mai încăpu în piele de fericire. Urlă și o

linse alternativ, timp de cincisprezece minute în şir.

În următoarea săptămînă şi jumătate, Daniel o vizită din două în două zile, iar în cele cînd nu venea îi dădea telefon. Acest sistem le oferea stabilitate, iar Sara începu să simtă seducătoarea atracţie a securităţii şi a unei stări mai profunde.

Faptul că Daniel era un om pe care putea pune atîta bază nu-l făcea decît şi mai atrăgător pentru ea. Era evident că dorinţa lui nu scăzuse absolut deloc. La fel de clar era şi că o parte din motivul pentru care o vizita cu atîta regularitate se datora faptului că se bucura pur şi simplu de compania ei. Părea să-i placă s-o urmeze în bucătărie şi să stea de vorbă despre treburile ei cotidiene sau despre fermă. Conversaţiile lor liniştite păreau la fel de importante pentru el ca „aventura pătimaşă cu femeia sălbatică”.

Cu fiecare zi ce trecea, Sara simţea hotarele pe care le stabilise ştergîndu-se puţin cîte puţin, iar profunzimea sentimentelor ei pentru Daniel depăşea cu mult tot ce mai trăise vreodată. O alarma, dar simpla lui prezenţă îi risipea capacitatea de a se distanţa de el. N-o incomodau decît multiplele sale eforturi de a o atrage spre familia lui.

– Va fi amuzant, îi făgădui Daniel într-o seară, tîrziu, cînd insista fără milă. Îi suflă uşurel peste sfîrcurile goale şi tari. Stăteau pe canapea, iar Sara nu era tocmai sigură cînd lepădaseră hai-

nele. În acel moment, nici nu-i prea păsa. Sarei îi venea greu să urmeze schimbarea de subiect. Cu doar un moment în urmă, Daniel făcuse câteva promisiuni mai pitorești. Se arcui, dar el se retrase.

– Ce va fi amuzant? îl întrebă.

Daniel se aplecă mai aproape, săgetînd cu limba peste vârful îmbrobonat.

– Ohhh, își mușcă Sara buza, cînd el iarăși se îndepărtă.

– Cina cu ce s-o găsi, duminică după biserică.

Înainte de a-l putea refuza instinctiv, Daniel își coborî gura spre a ei. Limba lui lunecă lin peste buzele sale, spre a o hărțui și sîcîi, în timp ce cu pieptul îi apăsa sfîrcurile extrem de sensibile. Din gîtlej îi scăpă un geamăt.

– Am să te duc la biserică, apoi ne putem întîlni cu restul familiei acasă la mătușa mea Bitsy.

Nu, nu, nu, o avertiza propria-i minte, dar gura lui trecea de la un sîn la altul. Sara trase adînc aer în piept și clătină din cap.

Daniel se opri, îi cuprinse capul în ambele mîini și i-l mișcă blînd de sus în jos, în sens afirmativ. O privea cu încrederea unui om care se deprinsese să obțină ceea ce voia, iar cea pe care o dorea era Sara.

Încercă să se oțelească împotriva acestui efect asupra ei, dar îi eră nespus de greu, cu Daniel despărțindu-i coapsele și propriul ei trup deve-

Mai mult decît amantă

nind moale și umed. Închise ochii, lingîndu-se pe buze.

– Nu cred...

– Te rog, murmură el, cu gura lipită de a ei.

Nu, nu, nu. Categorie, nu, striga disperată conștiința Sarei. Simțindu-se trasă în două direcții, închise ochii. .

– Te rog, Sara.

Auzindu-i cuvintele „te rog,“, toată rezistența i se sfărîmă. Trase aer în piept, deschise ochii și-l privi în adîncurile ochilor lui violeți. Avea o senzație de scufundare și de pierdere a voinței. Vrînd mai presus de orice să-l bucure, își simți obiecțiile lunecîndu-i printre degete ca nisipul.

– O.K.

Chipul lui Daniel se luminează de încîntare, iar Sara simți că era sfișiată între bucurie și teamă.



Capitolul 11

– Deci, ești iubita lui Daniel.

Daniel o privi pe Sara clipind din ochi la auzul declarației directe a mătușii Bitsy. Simțind-o cum devenea rigidă lângă el, își dori să fi putut intui ce se întâmpla în mintea ei și de ce era atât de crispată cu familia lui. Se aplecă, sărutându-și mătușa pe obraz.

– Las-o în pace, șopti, după care ridică glasul pe un ton de conversație. Sara e asistenta lui Carly. Locuiește în Beulah cam de un an.

Mătușa Bitsy pufni:

– Nu încerca să schimbi vorba cu mine, Daniel Pendleton. Pînă acum, niciodată n-ai mai adus o fată în casa mea. Asta trebuie să însemne ceva.

Convins că Sara avea să sară-n sus, Daniel îi strînse mai puternic mîna, clătînînd din cap cu nemulțumire. Trebuia să se aștepte la așa ceva din partea scortoasei sale mătuși.

Mai mult decît amantă

– Sara, această femeie adorabilă, care coace cele mai bune plăcinte din Tennessee, e mătușa mea Bitsy.

Retrăgîndu-și mîna dintr-a-lui, Sara îi aruncă o privire piezișă, apoi se întoarse spre femeia cea vîrstnică.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, și e foarte amabil din partea dumneavoastră că m-ați inclus în această întrunire de familie.

Mătușa Bitsy o luă de mînă.

– În casa mea e întotdeauna loc pentru încă cineva. Să îți minte, m-auzi?

În acel moment, îi salvă Luke, năvălind spre Sara și trăgînd-o de fustă.

– Am să fiu un Pendleton! anunță el, cu chipul strălucitor de emoție. Iar mămică mea va avea un bebeluș, așa c-am să fiu un frate mai mare.

– Erin e însărcinată? întrebă Daniel surprins.

– Da, să trăiți!

Luke aproape dansa de bucurie.

Lăsîndu-se în genunchi, Sara îl îmbrățișă pe copil. Din cine știe ce ciudat motiv, simțea o legătură deosebită cu băiețelul acela. Poate fiindcă, asemeni ei, nu-și cunoscuse niciodată tatăl natural și, pînă în acest moment, nici Pendleton nu fusese.

– Luke Pendleton? întrebă ea, cu un zîmbet.

Pieptul lui Luke se umflă de mîndrie.

– Garth a întrebato dacă poate să mă 'dopte și

dacă mi-ar plăcea să-i zic tăticule.

Zimbi larg, dezvăluind un dinte din față lipsă.

– Și vreau.

Sarei i se strânse inima.

– Ce minunat. Garth are mare noroc că ești băiețelul lui.

– Mhm, și ajung să fiu un Pendleton. Poate-ai putea să fii și tu o Pendleton, dacă te măriți cu Daniel.

Începu să-i vîjîie sîngele în urechi. Chipul lui Luke i se încețoșă dinaintea ochilor. *Dacă te măriți cu Daniel.* Respirația îi îngheță în plămîni. Dintr-o dată, avu impresia că cuvintele lui Luke erau o săgeată, iar inima ei ținta. Dăduse grai unei dorințe atît de tainice, încît Sara nici măcar față de sine însăși n-o recunoscuse. Era imposibil. Era un lucru pe care Daniel n-avea să-l dorească niciodată. Prețuia cantitatea limitată de libertate pe care o avea. Nu putea să se împlină, dar, așa s-o ajute Dumnezeu, se îndrăgostise de Daniel și-și dorea să fi putut avea cu el tot ceea ce nu avusese niciodată.

Conștientizarea acestui fapt o izbi cu putere. Crezuse că era atît de atentă. Știa că mersese pe o muchie foarte îngustă, dar își închipuisese că păstra exact atîta distanță cît să împiedice așa ceva. Taifasul agitat al celor din jur deveni asurzitor, amețind-o. Apoi, îl auzi pe Daniel rostindu-i de două ori numele. Scuturînd capul pentru a și-l

Mai mult decît amantă

limpezi, constată că Luke plecase de mult.

– Sara.

Glasul lui Daniel era pătruns de preocupare.

Cu grijă să-și ascundă profunda tulburare, Sara se ridică încet, silindu-se să zîmbească.

– Te simți bine? murmură el, cuprinzîndu-i mijlocul cu o mînă.

– Perfect, reuși ea, evitîndu-i privirea. N-ar trebui să-i găsim pe Erin și Garth, ca să-i putem felicita?

În spatele lor apărură Carly și Russ.

– Nici o vorbă, îi spuse Carly categorică lui Russ. Am să-l omor pe Garth pentru asta. Acum, va trebui să se descurce cu aluziile tale timp de nouă luni.

Daniel rîse într-ascuns, la urechea Sarei.

– Carly o să aibă de-acum o droaie pe cap. Și uită-te ce mutră face Garth. Parc-ar fi un bivol pălit în cap.

În timp ce Pendleton-ii sărbătoreau vestea cea bună, Sara se lupta cu conștiința faptului că făcuse greșeala prostească de a se îndrăgosti de un bărbat care o dorea în patul lui, dar nu și în inimă. Pradă unei noi înțelegeri, îl privi cum interacționa cu familia sa. Acela era omul pe care-l iubea, își spuse, acela care îl plesnea pe Garth pe spinare și o îmbrățișa blînd pe Erin. Acela era omul pe care-l putea dori la nesfîrșit. Și totuși, mai era și omul pe care nu putea să-l aibă decît pen-

tru o vreme. Poate că de-asta se ópusese să intre în activitățile familiale ale lui Daniel. Poate că, pe dedesubt, o parte din ea încercase să se apere de descoperirea faptului că ajunsese să-l iubească mai mult decît visase vreodată.

O străbătu un fior de teamă. Acut sensibilizată față de tumultul dinlăuntrul ei, Sara făcea eforturi să-l ascundă. Cînd ea și Daniel plecară, se simțea epuizată emoțional.

În drum spre casă, Daniel întinse mîna și o trase de o șuviță de păr.

- Taci. Iarăși te-am coplesit?

- Nu prea mult, zîmbi Sara. E un fel de tărăboi plăcut.

- Pot să-mi dau seama că te frămîntă ceva. Te-a bătut la cap Troy cu cine știe ce?

- Nu. Abia dacă mi-a adresat cîteva fraze.

Daniel dădu din cap, cu un sentiment de ușurare.

- Trebuie să ți-o smulg cu cleștele?

- Sper că nu, răspunse ea, după o scurtă ezitare.

Simți că i se încorda ceafa.

- Nu pot suferi cînd vorbești pe tonul ăsta politicos.

- Ai prefera să fiu grosolană?

- Mda, răspunse el fără ezitare, mi-ar conveni.

O vreau pe adevărata Sara, bună și rea. Sărută-mă sau blestemă-mă, dar dă-mi adevărul.

Mai mult decît amantă

Sara își încrucișă brățele pe piept.

– Cred că ți-am dăruit deja adevărul.

Auzindu-i infima iritare din voce, Daniel rînji.

– Într-adevăr. Dar de fiecare dată cînd mi te dăruiești, se întîmplă ceva nespus de ciudat. Pur și simplu mă faci să te doresc și mai mult. Vreau să pătrund în fiecare crăpătură și fisură a Sarei Kingston. Vreau să aflu ce te sperie, ce te face să plîngi, ce vrei să ascunzi.

Băgă mașina în viteza a treia.

– Și de ce, încheie el.

– Asta nu făcea parte din învoială.

– Atunci, să renegociem.

– Nu, răspunse ea simplu.

O bruscă frustrare îl ustură ca apa sărată pe o rană vie. O dorea deschisă în fața lui, complet deschisă. Voia să citească în ea ca într-o carte, fiecare cuvînt, fiecare propoziție, fiecare capitol din care era alcătuită Sara. Nu-i era de-ajuns că o avea în pat. Devenise dependent de farmecul ei calm și inima tainic-gingașă. Simțea nevoia de a o proteja în același timp în care dorea să aibă dreptul la tot ceea ce era ea. Nu doar trupul, ci și mintea, inima și sufletul. Nevoia era puternică și copleșitoare în intensitatea ei. Și-și dădu seama că nu putea fi negată.

Schimba culoarea lucrurilor. Nu mai era doar nebuneasca lui aventură amoroasă. Devenise mult mai mult.

Uneori Sara se închidea strâns ca o scoică. Acum era un asemenea moment. Inspirînd adînc, Daniel se întrebă unde-și avea obișnuita provizie de răbdare.

– O.K., murmură, privind-o, în timp ce frîna la un stop. Deocamdată.

Întrucît detesta gîndul celei mai mici distanțe între ei, o trase spre el și o sărută posesiv. Gura Sarei era moale, senzuală și dornică, și-i savură gustul pînă îi simți trupul începînd să-i răspundă. Ridicînd capul, o privi în ochii buimăciți.

– Ți se schimbă culoarea ochilor cînd te sărut, spuse el cu glas îngroșat.

Sara trase adînc aer în piept.

– Cînd mă săruți, mi se schimbă culoarea întregului trup.

Daniel chicoti, frecîndu-i bărbia fină cu degetul mare.

– Cred că va trebui să verific cînd ajungem la tine acasă.

– Și eu cred.

Un claxon țipă în spatele lor, amintindu-i lui Daniel că lumina semaforului se schimbase. Acceleră, deschizînd geamul pentru a lăsa să intre aer curat, și se hotărî să schimbe subiectul.

– Ce zici de vestea lui Garth și Erin?

– Păreau surprinși, dar fericiți.

Daniel clătină din cap.

– Mi-e greu să mi-l închipui pe Garth așezîn-

Mai mult decît amantă

du-se la casa lui și avînd copii. Dar cred că n-ar trebui să caut la dinți calul de dar. Acum, cînd Russ și Carly, și Garth și Erin, au asigurat continuitatea liniei Pendleton, pot uita fără nici un efort de îndatorirea asta.



Zece zile mai tîrziu, Sara află că era însărcinată.

– Întotdeauna am folosit protecție, își auzi ea vocea spunîndu-i medicului, subțiată. Întotdeauna, șopti.

Doctorul își puse ochelarii.

– Goșa medicală arată că sînteți necăsătorită.

Sara dădu din cap. Doamne-ajută, îi mai bătea inima?

– Vă temeți să fiți singurul părinte?

Confirmă din nou.

– Cum s-a întîmplat? izbucni ea. De fiecare dată am folosit prezervativ. De *fiecare* dată.

Medicul oftă.

– Numai abstinența e eficientă sută la sută. Cîtă vreme prezervativele sînt actualmente populare, de vreme ce oferă o protecție suplimentară împotriva bolilor transmise pe cale sexuală, cifrele privitoare la contracepție indică faptul că au o rată a eșecului de zece-optsprezece la sută.

Ridică mîna.

– Dacă se folosesc incorect, rata de eşec creşte. Nu vreau să exagerez, dar nu e necesară decît o gaură cît un vîrf de ac şi...

– Şi sînt gravidă, conchise ea cu voce îngroşată.

O gaură cît un vîrf de ac în cauciuc, şi era gravidă. Sara se întrebă dacă aşa se întîmplase, fiindcă, oricît de nebunatic făcuseră dragoste, ea şi Daniel ţineau cu meticulozitate la protecţie. Îşi aminti un moment cînd se abţinuseră pentru că nu aveau la dispoziţie nici un contraceptiv.

Sîngele-i curgea prin vene rece ca gheaţa. Ridică la gură o mînă tremurătoare.

– Sînt gravidă.

– E foarte devreme. Aveţi destul timp să vă acomodaţi cu ideea.

Afişînd o expresie serioasă şi gînditoare, medicul continuă:

– Aveţi de ales. Există agenţii de adopţii.

Ezită.

– Şi dacă hotărîţi că nu doriţi să continuaţi sarcina, vă pot trimite la o clinică. Aveţi de ales, repeta el.

Cuvintele i se roteau în creier. *De ales*. Doamne Dumnezeule, ce-avea să facă? Înghiţi în sec, încercînd să se stăpînească. Îşi împreună degetele împrejurul baretelor poşetei.

– Va trebui să...

Mai mult decît amantă

Își dresе vocea, clipind cu tărie din ochi.

– Va trebui să mă gîndesc, ridică ea din umeri. Există ceva ce-ar trebui să fac? Sau să nu fac?

Își mușcă buzele. Nu știa nimic despre sarcini.

După ce doctorul îi dădu cîteva instrucțiuni privitoare la vitamine, dieta corectă și evitarea alcoolului și a cafeinei, Sara murmură o mulțumire vagă și ieși din cabinet.

În seara aceea, îl hrăni pe Pavi și ciuguli dintr-un sandviș. Amintindu-și o sugestie primită de la avocat cu cîtiva ani în urmă, scoase o foaie de hîrtie și-și schiță situația. Era atît de derutată, încît nici nu putea scrie suficient de repede pentru a-și așterne pe hîrtie toate sentimentele.

Nici măcar nu era sigură că trebuia să-i spună lui Daniel. El și-ar fi asumat răspunderea, ar fi insistat s-o ia de soție, s-o ajute la creșterea copilului – și, probabil, ar fi regretat-o pînă la sfîrșitul zilelor lui.

Rezemîndu-și capul în mîini, își simți amorțeala risipindu-se și ochii usturînd-o. În gît i se puse un nod. Avea de ales. Era năpădită de îndoială și nesiguranță. Să-i spună lui Daniel? Să-l ia de bărbat dacă o cerea în căsătorie?

Nu, dacă o cerea în virtutea profundului său simț de răspundere și a obligației. Nu, dacă n-o iubea. Iar acum, de unde să poată afla cu certitudine?

Putea suporta nouă luni de sarcină, aducînd

pe lume un copil?

Avea curajul de a se duce la clinica aceea, întrerupînd sarcina? Înghiți în sec. Întotdeauna privise avorturile ca pe o chestiune politică sau problema altor femei. Niciodată nu se gîndise că va ajunge în situația de a se confrunta ea însăși cu așa ceva.

Începuse să-i vîjîie capul. Alegeri pe care nu le dorea. Nici una dintre ele nu părea cea corectă.

Totuși, întrebarea care o sîcîia cel mai mult din toate eră dacă putea fi mamă. Putea oare să fie o mamă bună, sau se afla în situația de așa mamă, așa fiică? La acest gînd, i se strînse inima. Sara nu era sigură că avea stofa potrivită pentru a crește de una singură un copil. Cu siguranță, nu i se oferise un exemplu demn de urmat.

Ochii i se umplură de lacrimi. Mototoli hîrtia și o aruncă prin cameră. Nu stabilise nimic și niciodată nu se mai simțise atît de singură. Singură. Și speriată.



În seara următoare, ajunsese la două concluzii majore. Nu-i spunea lui Daniel imediat, și n-avea să-l vadă pînă nu lua o hotărîre. Avea toate scuzele rînduite clar și, întrucît Daniel era distras de unele probleme la fermă, Sara scăpă astfel timp

Mai mult decît amantă

de cinci zile.

Cinci zile, cinci foi de hîrtie, și încă nu avea nici un răspuns. Începeau să i se termine scuzele.

– Nu ne-am văzut cinci seri la rînd, Sara, zise Daniel.

– Știu. Amîndoi am fost ocupați.

– Pot să aduc ceva de mîncare și vin, să închiriez o videocasetă, dacă vrei.

Simți o apăsare în piept.

– N-aș crede. În seara asta sînt cam obosită.

Acesta era adevărul. Avea acum trei simptome ale sarcinii. Era obosită, vezica urinară părea să i se fi comprimat și i se sensibilizaseră sîinii.

Daniel oftă.

– Atunci, am să mă uit la tine cum dormi. Pur și simplu am nevoie să te văd.

Sara închise ochii. În miezul făpturii ei, avea și ea nevoie să-l vadă pe Daniel, să fie luată de el în brațe și asigurată că nu avea nici un motiv de îngrijorare, că totul avea să fie în ordine. Mai știa însă și că pentru propria ei liniște sufletească trebuia să ajungă la o decizie și să-și facă niște planuri.

– Îmi pare rău, spuse într-un tîrziu, dar cred că am nevoie de puțin spațiu.

Pe fir se lăsă o tăcere mormîntală. Sara îl auzi pe Daniel inspirînd.

– Spațiu, repetă el cu glas gros, ucigător de calm.

Panica se repezi spre suprafață.

– Am multe pe cap. Nu-ți prea pot explica, dar...

Vocea i se frânse și înghiți dureros.

– Sînt unele lucruri la care trebuie să mă gîndesc.

– Nu-mi place cum sună.

– Iartă-mă.

Îl mîngîie pe Pavi. Blănița sa mătăsoasă îi oferea o vagă consolare în situația aceea neconsolată.

– Nici mie nu-mi place. Doar că...

Glasul lui Daniel îi reteză cuvintele:

– Cînd te pot vedea?

Își mușcă buza, alungîndu-i brutalitatea. Încă înainte de a deschide gura, simți pe limbă gustul amar al cuvintelor.

– Nu știu.

Așteptă, îngrozită de răspuns.

– La revedere, Sara, spuse el liniștit și închise.

În piept i se formă un nod dur și rece, îngreunîndu-i respirația. Cuvintele lui sunaseră nepus de finale. Dumnezeu s-o ajute, nu voia să-l piardă. Nodul se strînse dureros. Tot trupul părea să i se revolte împotriva acestui gînd. Pavi îi simți nefericirea, scheunînd și frecîndu-se de piciorul ei.

Deși era aproape de lacrimi, Sara încercă să nu reacționeze exagerat. Inspiră de cîteva ori

adînc și căută să judece rațional. Îi trebuiră treizeci de minute, însă reuși în sfîrșit să se calmeze. Sorbea un ceai de plante, cînd se auzi soneria.

Miinile începură imediat să-i tremure. Știa cine era. Punînd jos ceaiul, traversă încăperea și deschise. Daniel purta blugi și o geacă de doc, arătînd obosit și nefericit. Îi veni să-l cuprindă cu brațele și să-i alunge osteneala. Dorea să-l facă să zîmbească. În schimb, se sili să stea pe loc lîngă ușă.

Daniel nu așteptă invitația, de vreme ce bănuia că n-avea să urmeze. Intră pe ușă în livingul Sarei și se răsuci spre ea.

– Ai de gînd să-mi spui ce se întîmplă?

Sara își încrucișă brațele pe piept, iar Daniel observă că avea vagi cearcâne sub ochi. Arăta vulnerabilă, frumoasă și nenorocită.

– Nu pot, mărturisi ea. Pur și simplu nu pot.

Pîntecul lui se încleștă la auzul disperării din vocea ei.

– Pare ceva serios.

Sara coborî privirea, mușcîndu-și buzele.

– Este. Dar e un lucru pe care trebuie să-l rezolv singură. Nu știu în ce fel îmi va afecta viitorul și...

– Viitorul? Îngustă Daniel ochii.

Se întîmpla ceva și nu-i plăcea direcția în care se îndrepta conversația. Avea impresia neliniștitoare că Sara se retrăgea pentru totdeauna. Ideea

i se părea complet inacceptabilă. Se apropie de ea și-i ridică bărbia, silind-o să-l privească în ochi. Văzu în ochii ei suferință și secrete. Ambele îl alarmau.

– E modul tău de a mă alunga?

– Nu, răspunse ea, imediat. Dar nu-s sigură ce-o să se întâmple cu mine.

Daniel îi văzu lacrimile lucind în ochi și înjură, după care o cuprinse în brațe.

– Iubito, de ce nu poți să-mi spui?

– Nu pot. Te rog, nu mi-o cere. Pur și simplu am nevoie de cîtva timp ca să mă limpezesc.

Se cuibări mai adînc în îmbrățișarea lui.

Singurul lucru care-l alina cît de cît în toată situația era modul cum se agăța de el ca pentru a nu-l lăsa să mai plece niciodată. Dornic să fi putut face mai mult, o mîngîie pe păr cu un gest de consolare.

– De cît timp ai nevoie?

Sara inspiră adînc și-și lipi obrazul de pieptul lui.

– Nu știu.

„Nu știu“ era un răspuns prea vag. Dorea ca situația să se rezolve și să se termine. O dorea pe Sara înapoi, chiar dacă suferea. Cele cîteva zile care deja trecuseră fără ea păreau prea lungi, ca și cum i-ar fi lipsit din viață ceva vital. Înțelegerea a cît de mult ajunsese să însemne pentru el îl zguduia. Înghiți cu efort.

Mai mult decît amantă

- Îți dau o săptămînă. Altceva mai pot face?
- Ține-mă doar în brațe cîteva minute, spuse ea, cu vocea înfundată în cămașa lui. Te rog.

Daniel înfruntă straniul simțămînt că-i cerea s-o țină în brațe pentru ultima oară.



Sara petrecu săptămîna analizînd posibilitățile. Uneori, sarcina i se părea ireală, ca și cum nu i s-ar fi întîmplat cu adevărat ei. Trupul nu i se schimbase în nici un mod măsurabil. În mare parte, nu se simțea deloc altfel. Dar nu uita niciodată, nici cînd era trează și nici în somn, cînd visa același lucru.

Se sili să-și ia în considerare toate opțiunile. Era incredibil de greu, iar listele de argumente pro și contra nu mai mergeau la fel de bine cînd erau implicate și propriile ei emoții. Una cîte una, elimina variantele. Nu credea să aibă tăria de a purta un copil în pîntec timp de nouă luni, pentru ca apoi să-l predea la adopții, deși le admira pe femeile capabile s-o facă.

Se întrebă dacă era o persoană rea, gîndindu-se la întreruperea sarcinii înainte de a se fi atașat prea mult de ideea că purta în trup copilul lui Daniel. Dar se atașase deja. Iar ideea de a pierde copilul o înspăimînta.

Cu fiecare zi ce trecea, devenea tot mai clar că avea să nască acel copil și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-l crească pe cât de iubitoare și atentă era capabilă. Mai devenea clar și că Sară putea fi nevoită să se mute din Comitatul Beulah.

În ziua a șaptea, Ziua-Z, stătea la birou, întrebindu-se ce Dumnezeu îi putea spune lui Daniel.

Carly îi puse în față o cană cu cafea.

– Mă îngrijorezi.

Sara izbuti un zîmbet vag.

– Mulțumesc. E plăcut să știu că ții la mine destul ca să te îngrijorezi.

Carly înălță o sprînceană brunetă.

– Nu-s. singura. Daniel a telefonat săptămîna asta în fiecare seară ca să întrebe ce faci. Întrucît nu mi te-ai confesat, mare lucru n-am putut să-i spun.

Sara privi hîrțile de pe birou.

– De fapt, nu m-am confesat nimănui, mărturisi ea.

Într-un fel, își dorea să fi putut discuta problema cu Carly, dar de vreme ce Carly era sora lui Daniel, i se părea nepotrivit.

– Am intrat într-o situație care va necesita unele schimbări mari și aveam nevoie să iau niște hotărîri.

Carly se așeză pe colțul biroului.

– Și le-ai luat?

– Unele, dădu Sara încet din cap.

Mai mult decît amantă

– Te deranjează să-mi spui ce legătură ar putea avea toate astea cu mine sau Daniel?

– S-ar putea să nu mai rămîn în Comitatul Beulah.

Carly făcu ochii mari.

– De ce?

– S-ar putea să fie mai bine așa.

– Ba pentru mine n-ar fi deloc. Și-s sigură că nici Daniel nu te-ar lăsa să pleci.

Sara oftă, privind-o pe Carly drept în ochi.

– Ai fost o șefă minunată și o prietenă chiar mai bună, dar există unele lucruri în trecutul meu pe care nu ți le-am spus niciodată. Lucruri care ți-ar putea schimba părerea despre mine. Nu-ți pot explica nici pe departe cît de mult țin la Daniel, dar încerc să fac ceea ce e cel mai bine pentru toată lumea.

– Nu dau o para chioară pe trecutul tău, și pariez că nici Daniel, se încruntă Carly. E clar că aici se întîmplă altceva. Un lucru despre care nu ești gata să vorbești. Mi-aș dori să te simți în stare, dar îți pot respecta discreția, dacă-mi promiți că nu iei nici o decizie pripită înainte de a-mi spune și mie.

Sara știa că n-avea să piece fără a o anunța pe Carly, așa că rugămintea nu prezenta nici o problemă.

– Îți promit.

– O.K., dădu din cap Carly. Și încă ceva.

– Ce?

– Diseară, după lucru, te duc să luăm cina în oraș. Ești foarte palidă.

Sara se gîndi la apetitul său cu intermitențe.

– Nu știu...

Carly își apăsă mîna peste a ei.

– Mă faci să mă simt neajutorată. Dacă nu vrei să-mi vorbești, măcar lasă-mă să-ți dau de mîncare.

Apreciind mîngîierea din prietenia lui Carly, Sara cedă.

– O.K., dar trebuie să ajung acasă devreme.

Se întrebă dacă avea să fie în stare să mănînce ceva. Groaza îi chinuia stomacul. După cină, Daniel avea să aștepte o explicație.



Capitolul 12

Responsabilul, maturul, calmul Daniel Pendleton era gata să facă o criză. Trînti receptorul și înjură. Era pentru a patra oară cînd o suna pe Sara și-i răspundea robotul. Se învîrtea ca un leu în cușcă, bombănind printre dinți.

Troy scoase un zgomot și se afundă mai adînc în pernele canapelei.

– Ai spus ceva? întrebă Daniel tăios.

Aruncîndu-i o privire prudentă, Troy clătină din cap.

– Nici o vorbă. Îmi dregeam doar glasul.

Daniel își înfundă mîinile în buzunare, rămînînd pe gînduri:

– Presupun că Sara nu e acasă, îndrăzni Troy prudent.

– Presupui bine.

– La Carly sau Russ ai încercat?

– Nu.

Fusese prea concentrat asupra Sarei pentru a-i telefona surorii lui, așa cum făcuse în toate celelalte seri ale acelei săptămîni.

– Bună idee, Troy, zise el, pornind spre telefon.

De la Russ, Daniel află că sora lui o invitase pe Sara să ia cina la un restaurant local. Mai așteptă cincisprezece minute, pînă se sătură să mai bată pasul pe loc și porni spre restaurant. În împrejurări normale, s-ar fi simțit ca un netot, dar petrecuse toată săptămîna trecută strofocîndu-și creierii să înțeleagă ce o putea necăji pe Sara atît de mult, și nu găsise nimic.

La fel se simțea și acum, dîndu-și seama că nu o putea ține în brațe, nu putea face dragoste sau sta de vorbă cu ea. Cu cîteva nopți în urmă, aproape că-și ieșise din minți numai dorind să-i audă vocea sau să-i miroasă pielea.

Bătînd cu degetele în volan, stătu cinci minute în camionetă, privind ușa din față. Începuse să mestece o pungă întreagă de bomboane cu mentă, întrebîndu-se tot timpul dacă ar fi fost mai bine să-și dea cu after-shave. Rezemîndu-și capul de tetieră, închise ochii. În viața lui nu mai fusese atît de nervos din pricina unei femei. Niciodată. Nici cu prima iubită din adolescență, nici cu prima amantă. Curios lucru, însă avea senzația că aflase adevăratul înțeles al cuvîntului *amant* numai cu Sara.

Nervozitatea îi creștea prea mult pentru cabina

Mai mult decît amantă

maşinii. Ieşi în noaptea rece de iarnă şi, după ce-şi consumă agitaţia făcînd cîţiva paşi prin faţa restaurantului, se rezemă de perete, lîngă uşă.

Sara ieşi, iar inima lui Daniel se opri în loc. Vorbea cu Carly şi în primul moment nu-l văzu, aşa că o strigă pe nume:

– Sara.

Se opri în plin pas, cu un amestec de mirare şi teamă pe faţă.

– Daniel.

Îşi dresе glasul.

– A trecut săptămîna.

Sara dădu din cap.

– Aşa este.

Se întoarse spre Carly, murmurînd:

– Îţi mulţumesc.

Carly o strînse de umăr, aruncîndu-i lui Daniel o privire de avertisment. Apoi se îndepărtă, atrăgîndu-i atenţia cu un ghiont în coaste.

– Fii atent pe unde calci, frate-miu mai mare.

După această remarcă menită să-i sporească încrederea, Daniel se gîndi să şi-o arunce pe Sara pe umăr şi s-o ducă înapoi acasă, fără discuţie. Expiră nervos.

– Vrei să vii la o plimbare?

– O.K.

O ajută să urce în camionetă şi porni spre lac. Făcură tot drumul în tăcere. Îi văzu mîinile încleştate de li se albiseră nodurile pumnilor, şi-şi simţi

neliniștea crescînd. După ce opri motorul, acoperi una din mîinile acelea mici, încordate, cu a lui, înlănțuindu-și degetele printre ale ei. Simți legătura. Era mai mult decît sfîrșit și flacără. Era căldură și afecțiune, și tot ceea ce devenise Sara pentru el.

– Ai ceva să-mi spui?

Sara privea pe geam.

– Am încercat să găsesc o cale potrivită de a ți-o spune.

În pofida durerii, reticența ei începea să-l obosească. Deodată, toată tensiunea pe care o simțise în timpul săptămînii îi copleși. Răbdarea îi cedă și-i dădu drumul de mînă.

– Ce-ai zice de „A fost drăguț, dar s-a terminat”?

Sara smuci capul spre el.

– Nu asta voiam să spun.

– Nu? arcui Daniel o sprînceană. Cuvintele s-ar putea să fie altele, dar mesajul e același. În sfîrșit te-ai plictisit de fermier?

Sara avu senzația că-i dăduse o palmă.

– Nu! Nu m-am plictisit de tine din primul minut cînd ne-am întîlnit. E vorba de altceva.

– Sara, m-am culcat cu tine în fiecare noapte cînd am reușit, de șase săptămîni încoace. Am ajuns mai mult decît apropiați. Îți pot citi expresia, fetițe.

Privirea îi lunecă pe pieptul ei.

Mal mult decît amantă

– Îți pot citi trupul. Vrei să-mi spui că nu încerci să-ți iei rămas-bun?

Incapabilă s-o nege, rămase tăcută. Văzu un fulger de vulnerabilitate dureroasă în ochii lui și simți un junghi spintecînd-o.

– Ei, cred că asta le lămurește pe toate.

Daniel coborî din mașină, trîntind portiera după el.

Plină de nervozitate și de propria-i suferință atroce, Sara privi pe urmele lui. Nu dorise să-l lovească. Asta era totul, nu? Din acest motiv se hotărîse să plece din Beulah și să-și crească altundeva copilul. Nu voia să-l împovăreze. Fusese cea mai grea hotărîre din viața ei și era speriată de moarte, dar nu voise nici nu moment să-l facă să sufere.

Coborî după el. Daniel ținea mîinile în buzunare, întors cu spatele spre ea, și privea în noapte.

– Iartă-mă, spuse ea încet.

– De ce nu mi-ai spus pur și simplu, în loc să mă smucești de lanț toată săptămîna?

– Nu mi-a fost ușor.

Pufni dezgustat.

– Ai fi putut să mă păcălești.

Ea simți cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– N-ai idee cît de greu e pentru mine.

Daniel înclină capul într-o parte, iar lumina lunii îi dezvălui fălcile înțeleștate. Apoi se întoarse. Cu

degetele mari agățate de buzunare, se apropie grăbit pînă la un pas de ea. Avea chipul dur, ochii nefericiți. Era tot numai durere și furie, amestecate cu inerenta putere pe care o purta ca pe o a doua piele.

Combinția îi pîrjolea Sarei inima și sufletul.

Daniel îngustă ochii.

– Dovedește-o.

Inima ei bătu mai repede.

– Ce să dovedeșc?

– Dacă îți este atît de greu, atunci dovedește-o.

Avea o privire feroce, cum nu i-o mai văzuse niciodată. Sarei i se uscă gura.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să fiu o ultimă oară cu tine, îi frecă el buza de jos cu degetul. O ultimă oară, nebunește, să te văd desfăcîndu-te și să simt cum pompez înăuntrul tău.

Ridicîndu-i mîna, și-o lipi de piept.

– Întotdeauna ți-a plăcut trupul meu, Sara. Întotdeauna ți-a plăcut cum te sărutam.

Își duse mîna la sînul ei.

– Întotdeauna ți-au plăcut mîinile și gura mea pe trupul tău. Îți place fermierul destul ca să i te dăruiești o ultimă oară?

Sara inspiră rapid aerul rece al iernii. Spre descumpănirea ei, sfîrcul i se întări imediat și simți un doborîtor val de excitație.

– Nu-i o idee prea bună. Nu de asta avem

nevoie.

Daniel își strecură mîinile sub haina ei, încercuindu-i talia.

– Nu-mi spune tu mie de ce am nevoie, iubito. M-am obișnuit să te am, și-mi va fi greu ca dracu' să mă dezvăț.

Își coborî gura peste a ei, într-un sărut care-i lichefie genunchii, provocînd într-însa o tensiune viscerală.

– Deci, spune-mi, fetițo, murmură el cu glas aspru, gen „tre-să-te-am“, mai am vreun efect asupra ta?

Sara închise ochii în calea nevoii ce-i vuia prin sînge.

– E o nebunie, Daniel. Ne despărțim.

Îi acoperi gura cu degetele.

– Nu. Gata cu vorbitul despre despărțiri, în seara asta. Nici mîine nu-i tîrziu. Vreau să știu dacă încă te mai pot face să gemi. Vreau să știu dacă îți vine vreun moment să cerșești la fel de mult ca mie.

Îi descheie nasturii bluzei, deschise materialul mătăsos și-și potrivi palma peste sînul ei. Sara scoase un mic țipăt, față de iuțea lui și șocul aerului rece.

Frecîndu-i sfîrcul între degetul mare și cel arătător, Daniel scoase un sunet aspru de aprobare.

– Întotdeauna mi-au plăcut sîinii tăi, Sara. Sînt atît de sensibili în mîinile mele, exact la fel ca tine.

Fiecare atingere a degetelor pe sfîrcurile ei o neliniştea tot mai mult.

– Daniel, îl rugă, nesigură ce mai voia.

– Ce doreşti, iubito? Îmi vrei gura? Ți mozoli el gîtul. Întotdeauna Ți-a plăcut. Sau vrei să spui nu? E un cuvînt mic de tot. Uşor de spus. Îl spui foarte mult. Dar nu mie. Dacă nu mă vrei, ajunge doar să spui nu.

Nu-l văzuse niciodată astfel, sîcîind şi tachi-nînd. Poate ar fi inhibat-o, dacă nu i-ar fi distins suferinţa din ochii frumoşi şi n-ar fi auzit unda de disperare din glas. Durerea sa o oglindea pe a ei. Familiar, cald şi puternic, trupul lui Daniel îndesat într-al său era cel mai dulce chin. Cu toată Țan-Țoşenia sa macho, Daniel era nefericit. Şi ea era. Simţi un neaşteptat val de lăcomie. Ce rău i-ar fi făcut o ultimă oară? În timp, n-ar fi schimbat nimic. N-ar fi modificat calea pe care şi-o alesese. Poate însă că le-ar fi folosit amîndurora o ultimă noapte întunecată.

Ceva cedă înlăuntrul ei. Îl privi drept în ochi.

– Ştii bine că nu-ţi pot spune nu, Daniel.

Abia apucă să clipească o dată din ochi, înainte ca el s-o ia în braţe şi s-o ducă la camionetă. După ce dădu pe spate fotoliul, se strecură pe locul din dreapta, iar gura i se lăsă peste a ei cu o foame primitivă. Undeva, departe, fu conştientă de trîntirea portierei.

Capul i se învîrtea de mireasma lui. Într-un fel,

totul se simțea altminteri, ca și cum s-ar fi des-puiat de învelișurile civilizate. Daniel nu mai avea nici un dram de ezitare. Mîinile-i erau hotărîte și sigure. Gură sa devenise un instrument al se-ductiei și posesiunii. Acela nu era un rămas-bun blînd și iubitor. Era o aprigă demonstrație a nevoii lui de ea.

Sara simțea dorința disperată de a da și a lua. Faptul de a ști că era ultima oară îi îngreuna și mai mult situația. Era complet sensibilizată față de tot ceea ce-l privea pe el, fricțiunea părului său între degetele ei, parfumul after-shave-ului, aroma de mentă, distinctă, a gurii. Căldura lui o cuprin-dea mai eficient decît haina pe care i-o împinsese de pe umeri. Cînd Daniel își desprinsese gura de a ei, Sara își îngropă fața în gîtul lui, gustîndu-i pie-lea. Avea impresia că era o masă de terminații nervoase dezgolite. Totul era prea mult, dar nu destul. Și nimic nu era destul de intim.

Daniel își strecură mîinile sub fusta ei, iar tem-peratura Sarei sări de-a dreptul afară din termo-metru. Își frecă una de alta coapsele, pentru a ostoi durerea adîncă dintre ele.

Limba lui îi arse o dîră fierbinte în josul gîtului, pînă pe sîn, unde Daniel îi luă sfîrcul între dinți. Sara zvîcni. Avea sînii mai sensibili ca de obicei.

Daniel se opri.

– Sînt prea dur?

Clătină din cap, uimită de valul excitației care o

potopea. Nevoia de el o cuprinsese imediat. Cu încă o mișcare iute a limbii lui, ajunse aproape de împlinire.

– Ai sîni minunați, Sara. Plini și fragezi.

Daniel savură senzația sfîrcului ei în gură, su-gînd profund, îndelung. Îi simți trupul întepenind.

– Îți place, fetițo? Îți place gura fermierului pe trupul tău?

– Da. O, Doamnel icni ea cu sufletul la gură, șocată complet.

Daniel îi simți orgasmul. O privi aruncîndu-și capul pe spate, cu un zguduit adînc care o sfîșie toată, și simți enorma satisfacție de a ști că o adusese atît de repede pînă aici. Îi alimenta mai mult decît orgoliul. Îl făcea să-i crească inima. Pîntecul îi pulsa de dorință, însă îl intoxica spectacolul extazului ei, modul cum o simțea dezinteg_rîndu-se.

Sara înclină capul spre umărul lui, iar Daniel își introduse mîinile pe sub portjartierul și chiloții ei de dantelă, pînă în miezul trupului său.

– Daniel, șopti.

– Ești umedă. Ca mătasea ești și vreau să-ți simt gustul.

Simplul gînd al acelei intimități îi opri inima în piept. Sara încă mai era atît de excitată, încît nu era sigură că ar fi putut-o suporta.

Daniel înjură, frustrat.

– N-avem loc. Trebuie să mă descurc cu mîi-

Mai mult decît amantă

nile. Spune-mi, Sara, îți place să-mi simți mîinile pe tine?

Își strecură un deget într-însa, apăsîndu-i cu cel mare, înainte și înapoi, mugurul sensibil.

Sara țipă:

– Ce faci?

– Mă asigur doar că nu mă vei uita, răspunse el cu glas îngroșat.

Apoi, se aplecă înainte și o sărută. Limba i se afundă în același ritm hipnotizant cu al degetului, și curînd Sara escalada din nou culmile colțuroase.

Cînd Daniel îi cuprinse sînul în palmă, fu prea mult. Zbură peste margine, zdrobită, chemîndu-l pe nume. Din ochi i se infiltrau lacrimi, în timp ce se chinuia să-și regăsească respirația și echilibrul. Agățîndu-se de el spre a-și regăsi puterea, se simțea superb de sedusă și vulnerabilă. Ceva în-lăuntrul ei plesni și deodată n-o mai putu satisface nimic altceva decît el, numai el.

Daniel îi văzu licărul sexual în ochi, cînd Sara îi descheie cămașa, petrecîndu-și mîinile peste pieptul lui. Atingerea ei fu chibritul care aprindea dinamita. Și devenise suprema lui satisfacție.

În spațiul strîmt al cabinei, Sara își depănă propria versiune specială a demonstrației manuale și bucale.

– Ești atît de puternic, șopti ea, incredibil de puternic.

Reușea să-l facă să se simtă umilit și în același timp înalt de trei metri. Conștiința faptului că se întâmpla pentru ultima oară îi domina gândurile. Se infiltra disperarea, dar Daniel o alungă. Sara era acolo, atunci. Mai târziu, avea să găsească o cale de a o face să rămână. Mai târziu, cu voia lui Dumnezeu, avea să fie obligat s-o facă.

Îi răsfiră părul cu degetele, privind-o cum se uita la el cu ochii întredeschiși seducător. Sara îi ocoli încet un sfîrc cu limba.

Trase brusc aer în piept. Nu știa ce-l afecta mai mult, atingerea limbii ei sau expresia senzuală a feței.

Se așază mai bine în scaun, descheindu-și centura și nasturele de sus al pantalonilor.

– Atinge-mă.

Cererea lui scăzută era ca un fulger în atmosfera încărcată a cabinei. Sara avu senzația că nu dispunea decît de acel unic moment pentru a-i dărui toată plăcerea posibilă, acel moment ca să-i dea totul. Oscila între năvala inflamatei lui erecții, propria ei dorință devoratoare și durerea ce-i înțepa pielea asemeni unor spini. Îi trase în jos fermoarul și-și strecură mîinile în blugii lui, pentru a-i cuprinde masculinitatea.

Daniel scoase un sunet gutural de plăcere.

– Extraordinare mîini ai, Sara.

Sara își folosi mîinile acelea extraordinare, frecîndu-l și mîngîindu-l pe toată lungimea, pînă cînd

cămaşa se lipi de spinarea lui Daniel, umedă de transpiraţie. Era o plăcere de o viaţă, s-o simtă adorîndu-l cu degetele. Avea părul în neorînduială, ochii-i erau două lacuri de excitaţie întunecate, iar sînii i se legăneau şi se unduiau la cea mai mică mişcare. Daniel se îndrepta spre paradis.

Sara îşi frecă degetul pe vârful lui uns şi-l ridică la gură să şi-l lingă. Daniel gemu. Deodată, excitaţia îi deveni şi mai dureroasă.

– În buzunar, murmură.

Sara găsi pliculeţul şi-l deschise, dar, în loc să-i aplice prezervativul, îşi coborî capul şi îl luă întreg în gură.

Daniel înjură:

– Oh, Sara! Doamne, ce bine e.

Simţi că se umfla atît de tare, încît se întrebă dacă n-avea să-i plesnească pielea. Îi ţinu capul nemişcat un moment, plăcerea fiind aşa de intensă că simţea tensiunea în tot trupul.

Sara ridică încet capul. Privirea ei era caldă şi intimă, dar sinceră. Acesta era unul dintre lucrurile pentru care rîvnea la dînsa, sincera ei nevoie de el.

– Îmi place gustul tău, îi şopti ea.

Daniel închise ochii, cu un tremur. Avu nevoie de un minut încheiat pentru a-şi regăsi controlul, dar de fiecare dată cînd o privea, simţea că şi-l pierdea din nou complet.

– Vreau să fiu în tine, Sara, spuse el cu glas

scăzut, răgușit. Cît de adînc pot ajunge.

Sara îi puse prezervativul, puțin cam prea încet pentru gustul lui, iar Daniel, în disperata-i grabă, îi sfîșie chiloții. Și-o potrive peste bărbăția lui tumefiată și pas cu pas, chinuitor, Sara îl absorbi tot într-însa.

Daniel se mută în loc sub ea, privindu-i gura cum lua forma unui fermecător Q de plăcere. Gîfîitul ei întretăiat era singura muzică pe care o auzise vreodată. Simțind cum se întindea și pal-pita, îi cuprinse posteriorul în mîini pentru a-i potrive mișcarea. Unduirile ei ofereau exact atîta fricțiune cît să-i facă tot trupul să se încordeze spre a fi eliberat.

Își linse buzele uscate, privind în ochii Sarei.

– Știi ce mă face să mor după tine?

– Ce? întrebă ea, într-o șoaptă senzuală. Ridi-cîndu-se din șolduri, lunecă din nou pe mădularul lui.

Daniel slobozi printre dinți o respirație șuieră-toare. Legănîndu-se sub ea, îi privi ochii devenind cețoși, așa cum se întîmpla întotdeauna înainte de orgasm.

– Felul cum pur și simplu nu pari să... o, Doamne.

Măruntele ei contracții interne îi răpiră graiul și răsufierea. Gemu, chinuindu-se spre a termina ideea. Era hotărît să-i spună totul, s-o facă să înțeleagă că n-avea să trăiască așa, ceva cu nici

Mai mult decît amantă

un alt bărbat, iar el cu nici o altă femeie.

– Felul... cum...

Înghiți în sec, simțind primul impuls fierbinte.

– ...nu-mi poți rezista.

Nestăpînit și aprig, atinse apogeul și se agăță de ea cu toată puterea și cu toate slăbiciunile lui tainice, ascunse.



Sara se cuibări la pieptul lui, ca o mică și moalecă băltoacă de feminitate încă legată intim de el. Simțind nevoia de a o apăra și a păstra apropierea, Daniel o cuprinse cu brațele. Ea se cutremură sub atingerea lui.

– Ți-e frig? o întrebă, nedumerit de ce simțea că făcuse parte dintr-un cataclism exploziv întotdeauna după dragostea cu Sara.

– Nu prea, murmură ea.

Daniel îi culese o mînă de păr.

– Șocuri de după...?

– Probabil, slobozi ea un prelung oftat.

Rămaseră îmbrățișați în tăcere, în mijlocul mirosului de dragoste și al treptatei încetiniri a bătăii inimilor. Apoi, Sara îl sărută tandră pe gît și se desprinse de el. Daniel nu se îndemna să-i dea drumul, dar o privi în timp ce se așeza pe locul de la volan, încercînd să-și pună cît de cît hainele în

ordine.

Făcu și el același lucru și, pe cînd tăcerea dintre ei se prelungea, simți că-i revenea neliniștea.

Acoperindu-i mîna cu a lui, o trase mai aproape.

– Am mințit. Nu vreau să fie ultima oară.

Cu fața încleștată de durere, Sara lăsă privirea în jos.

– Credeam că astă-seară nu vrei să discutăm despre asta.

– E o prostie să ne despărțim. Mă dorești și te doresc. E mai mult decît simplul sex și, așa să-mi ajute Dumnezeu, Sara, niciodată n-am mai avut senzația că sînt lovit de trăsnet cînd fac dragoste, decît cu tine. Și știu că simți și tu același lucru față de mine.

Sara își întări hotărîrea. După incredibila dragoste pe care o făcuseră, se simțea complet expusă și lipsită de apărare. Percepea o uniune adevărată și profundă. Îi dădea putere faptul că purta în pîntec copilul lui. I-ar fi dat lui Daniel orice. În adîncul inimii, asta jinduia să facă, și totuși știa că trebuia să se țină tare pe poziție. Avea să fie cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată în viața ei.

– Sentimentele nu sînt totul. Mai există și alte considerente.

Clătină din cap, neputincioasă.

– În plus, am știut amîndoi tot timpul că nu sînt potrivită pentru tine. Ți-am spus că nu vreau să

mai distrug un om cumsecade și, Daniel Pendleton, sînt al dracului de sigură că *nu* îți voi distruge viața.

Daniel o privi complet nedumerit.

– Ce naiba îndrugi?

Sara expiră aspru și, în pofida protestelor inimii, se forță să treacă la o altă stare. Opintindu-se, făcu efortul de a începe formula de rămas-bun.

– O.K. Întotdeauna ai vrut să-mi afli secretele. Ți-am vorbit despre soțul meu, dar nu ți-am spus niciodată ce anume l-a făcut să-mi întoarcă spațele, nu? Niciodată nu ți-am spus că, la vîrsta de optsprezece ani, am devenit amanta unui senator căsătorit, din Minnesota.

Îi văzu expresia neîncrezătoare din ochi.

– A, da, așa a fost. Și, Daniel, mi-a plăcut. Mi-a plăcut atenția pe care mi-o acorda. Mi-au plăcut darurile scumpe. Mi-a plăcut să mă învețe despre sex.

Tăcu, înghițindu-și dureros nodul de regret din gîtlej.

– Și mi-a plăcut să învăț.

Daniel închise ochii și întoarse capul. Sara îi putea simți începuturile respingerii. O dureau. Doamne, o dureau mai mult decît i se întîmplase vreodată, dar știa că era necesar. Daniel trebuia să știe și era prea decent ca să nu simtă o deplină repulsie față de ea cînd avea să termine.

– Senatorul avea o familie foarte reușită. Doi fii

și o fiică. Soția lui era bolnavă, așa că, avînd nevoie de o femeie, s-a îndreptat spre mine. Singura problemă a fost că a aflat presa.

Coborî ochii, amintindu-și din nou suferința și șocul.

– Bănuiești ce-a făcut?

Daniel nu spuse nimic, așa că îl privi.

– Zi, Daniel. Ghicește ce-a făcut.

– Nu știu, murmură el încet. Te-a alungat?

Cît și-ar fi *dorit* să facă asta. Acum, *dorea* ca omul acela să fi avut atîta minte ca s-o alunge.

– S-a sinucis, și toți au știut de ce. Toți știau că avea o amantă și îmi cunoșteau numele. Oamenii din Tennessee tind să nu ia în seamă politica din Minnesota, așa că, după cîțiva ani, am crezut că scăpasem de presa proastă. Dar mă ajunge întotdeauna din urmă. Întotdeauna. Chiar dacă nu află din zvonuri, oamenii par s-o simtă. Și tu ai simțit-o.

Capul lui Daniel zvicni, întorcîndu-se spre ea.

– Ai știut de la bun început ce doreai de la mine. Voiai o legătură pasională cu o femeie sălbatică. Voiai o amantă.

– Nu e numai atît, replică el furios. Și niciodată nu ți-am cerut să-mi fii amantă.

– N-am de gînd să discut cu tine despre semantică. Îți scapă esențialul. Am acceptat să ne vedem, în termenii stabiliți de tine. Te... doream și eu.

– Dacă-ți închipui că numai despre atîta e vor-

Mai mult decît amantă

ba, atunci nu ești numai sălbatică, ci și nebună. Eu...

– Nu! despică Sara aerul cu mîna.

Era îngrozită să-l audă vorbind despre sentimentele lui. N-avea cum să termine totul, dacă Daniel spunea lucrurile pe care ea visase să le audă.

– Să nu îndrăznești să-mi spui asta. Chiar crezi că acum te pot crede? Ai avut zeci de ocazii înainte. De ce acum?

Întoarse capul dinspre el, privind drept înainte prin parbriz. Se concentrează intens să-și stăpînească suspinul sec care amenința să-i frîngă vocea.

– Voi trece pe locul de-alături și vreau să mă duci acasă. Mi-ai cerut s-o facem pentru o ultimă oară și am acceptat. Ți-am dat totul...

Miji ochii, simțindu-și ușorul tremur din voce, și inspiră subțire.

– Tot ce-ți puteam da. Dacă nu mă duci acasă, jur c-am să plec pe jos.

– Sara.

Frîntă emoțional, se rugă lui Dumnezeu ca Daniel să înceteze.

– Du-mă acasă.



Capitolul 13

În jurul orei trei dimineața, Daniel își spuse că nici în ruptul capului n-ar fi trebuit s-o ducă pe Sara acasă. Încă mai stătea în camionetă, amintindu-și fața ei și simțindu-i mirosul. Ochii-i fuseseră atît de goi, de parcă s-ar fi tîrît în ea însăși ca să se ascundă de el; păruse făcută din fuioare de sticlă sfărîmicioasă. Mișcările, la coborîrea din mașină, îi erau smucite. Nu-l privise, dar reușise să-i șoptească:

– Cu bine.

Iar Daniel se simțise năucit și pierdut. Propriile lui mișcări, cînd pornise mașina și mersese pînă acasă, fuseseră automate. Trupul său executa acțiunile, dar mintea-i rămăsese lîngă lac, cu Sara.

Știa că n-ar fi trebuit să-i spună adineaori ce simțea pentru ea, dar niciodată nu se pricepuse să-și ascundă sentimentele. Și poate, nu dorise să admită cît de mult ajunsese să însemne pentru el. Cînd revenea cu gîndul la ultimele săptămîni

Mai mult decît amantă

petrecute cu Sara, își dădea seama că, odată ce-l primise în viața ei, niciodată nu-l mai refuzase, nici măcar cînd apăruse nepoftit în vacanța ei. Întotdeauna îi stătuse alături, ascultîndu-l și făcîndu-l să se simtă bine. De cele mai multe ori, la inițiativa lui fuseseră împreună. Acest lucru sublinia aluzia ei că nu-i fusese decît amantă.

Nu putea izgoni gîndul. Avusese oare dreptate?

– Pe naiba, nu, rosti cu voce tare. Dacă Sara l-ar fi chemat, ajungea la New York într-un minut.

Lovi în volan cu pumnul. În piept îi pulsa o suferință amarnică. Îl durea. Nu era doar o mică zgîrietură ușurătoare. Era un chin monstruos, ce-l înghițea și părea să-i cucerească tot trupul. Aproape ca și cum i-ar fi plîns însuși sufletul. Nu voia s-o piardă. Sara îi dăruise un lucru de care avea nevoie, ceva insesizabil și indescriptibil, la care se învățase să rîvnească atunci cînd se afla în apropierea ei. Era incredibil de afectuoasă. Cînd se dăruia, nu reținea nimic. Daniel se întrebă dacă-și dădea seama cît de neprețuit era acest lucru pentru el. Simplul fapt de a o avea în preajmă îi trezea un sentiment de pace cum nicicînd nu mai cunoscuse.

Își rezemă capul pe brațe. Peste două ore, trebuia să se scoale și să-și înceapă treaba. Primăvara bătea la ușă și avea o mulțime de făcut. Dar Daniel pur și simplu nu avea stare. Sara King-

ston se strecurase înăuntru și-i răpise inima, iar el nu și-o dorea înapoi. Pe ea o dorea.

Ridicînd capul, trase adînc aer în piept. Luase pe umeri multe poveri la viața lui, dar nici una nu părase atît de grea și de stîngenitoare ca perspectiva de a nu o mai avea pe Sara, să-i vorbească și s-o atingă. Rămăseseră prea multe nerostite între ei, prea multe pe care Daniel nu le spusese. Era al dracului de probabil să-i ocupe tot restul nopții. Își simți voința întărindu-se într-însul ca oțelul.

A doua zi dimineață, se hotărî, urma să-i facă Sarei o vizită, iar de astă dată avea să asculte ce avea el de spus.



Sara întoarse pe partea cealaltă compresa și și-o trînti din nou peste frunte. Era înfrigurată și slăbită de primul acces al grețurilor matinale. Îi telefonase lui Carly, spunîndu-i că spera să ajungă pe la ora prînzului.

Prînzul. Se strîmbă. În acel moment, n-ar mai fi vrut să mănînce niciodată în viața ei. Cînd Carly întrebuse despre Daniel, Sara îi dăduse un răspuns vag. El însă îi stăruia în minte. Nici nu-i șoptea prin gînduri, ci tropăia, iscînd valuri vibratile și toate emoțiile cunoscute ca zguduind inima femeiască.

Mai mult decît amantă

Suferea de dorul lui și, pentru prima oară, se întrebă dacă micuțul avea să-i semene. Încă un Pendleton cu ochi violeți, ștregărești și voință cît zece oameni. Dumnezeu s-o ajute. Înlocui imaginea chipului plin de dezamăgire a lui Daniel cu una în care Daniel își ținea fiul în brațe, plin de adorație. Era o pură fantezie, dar Sara avea nevoie de orice în acea dimineață, numai de adevăr nu. Adevărul era faptul că în noaptea trecută retezase pentru totdeauna legătura ei cu Daniel Pendleton. Adevărul era că distrusese orice șanse de a-și făuri un viitor împreună cu el. Și tot adevărul era și acela că se simțea mai pierdută și mai singură decît oricînd în viața ei.

Destul de curînd, trebuia să privească adevărul în față. Deocamdată, se simțea ca și cum ar fi ținut doliu, dar avea nevoie de o cale ca să răzbească pînă la sfîrșitul zilei, iar fantezia zîmbetului lui Daniel i-o oferea.

Păstrîndu-și-l în minte, închise ochii și ațipi, pînă cînd o trezi soneria. Întorcînd capul, aruncă o privire spre ceas, pentru a observa că era aproape ora unu. Probabil venise Carly, să vadă cum se simțea.

Sara coborî încet din pat, mulțumită să constate că-i revenise echilibrul. Nu se osteni să privească în oglindă. După tumultul fizic și emoțional din ultimele douăzeci și patru de ore, putea să-și închipuie cum arăta.

Deschizînd uşa, îşi pierdu din nou echilibrul, cînd îl văzu pe Daniel în prag, cu un buchetel de violete. Imaginea mîinîi lui mari şi puternice strîngînd floricelele acelea fragile îi aduse un nod în gît şi lacrimi în ochi.

Daniel se alarmă imediat.

– Nu din cauza violetelor. Spune-mi că nu din cauza lor.

Forţîndu-şi privirea să părăsească florile proaspete, Sara îşi trase nasul şi clipi din ochi, hotărîtă să nu plîngă. De ce venise?

– Nu mă simt prea bine, îngăimă ea, trăgînd adînc aer în piept. Nu-s în stare să stau de vorbă.

Dădu să închidă uşa, dar Daniel o opri cu piciorul.

– Uşurel.

Apoi o deschise, intrînd direct în living.

– Ai prostul obicei de a intra la mine-n casă cînd nu eşti invitat, spuse Sara în spatele lui.

Daniel se răsuci, privind-o în ochi, cu o înspăimîntătoare îndîrjire.

– Fă bine şi obişnuieşte-te.

Aruncă violetele pe gheridon şi-şi deschise fermoarul scurtei din piele de căprioară.

Inima Sarei se prăbuşi în gol. Puterea lui Daniel nu subzista în farmecul său. Ci în tenacitate. Nu prin persuasiune învingea. Cîştiga istovindu-şi partenerul şi, în acel moment, Sara nu se simţea capabilă să reziste mult înainte de a se prăbuşi.

Mai mult decît amantă

– Dacă n-am să mai fiu în Comitatul Beulah, nu va trebui să mă obișnuiesc.

Daniel ridică din sprîncene, surprins. Apoi își îngustă ochii și, dacă mai era posibil, expresia de hotărîre i se intensifică și mai mult.

– Te gîndești să pleci, Sara? Întrebă, cu glas amenințător.

– Da. La asta mă gîndesc.

Vocea ei era mult mai categorică decît îi erau convingerile.

– Am să-ți iau urma.

– Nu vād de ce.

– Fiindcă te iubesc.

Cuvintele lui o loviră cu impactul unei locomotive. Sara inspiră scurt, închizînd ochii.

– Ți-am spus azi-noapte să nu spui asta, zise ea fără vlagă. Îi simți mîna pe a ei.

– Mi-ai spus tu multe azi-noapte. Acum e rîndul meu să-ți vorbesc.

Panica i se rostogoli prin stomac, îngrețoșînd-o. Clătină din cap, cu un efort de a-l privi.

– Nu vreau să aud. Mai ales acum. Zău că nu mă simt bine.

Daniel îi citi disperarea în privire. Îl făcu să se oprească. Arăta într-adevăr rău, palidă, fără vlagă, cu cearcăne sub ochii ei frumoși. Mintea i se comută automat pe posibilitatea ca Sara să nu fi avut doar o indispoziție temporară. Putea fi grav bolnavă. Abdomenul i se încleștă de groază. O

luă în brațe și, în ciuda protestelor ei, o duse pînă la canapea.

– Cît de bolnavă ești?

– Doar puțin.

Fălcile i se încleștară.

– Sara, de cînd știi că ești bolnavă?

– Cum adică? Îl privi ea lung.

Daniel își înfruntă o avalanșă de nervi. Îi era mai greu să smulgă de la ea informații decît să nimerească în țintă legat la ochi. În acel moment, avea senzația că rătăcea prin întuneric fără nici un indiciu și era gata să-și piardă ultima fărîmă de autocontrol pe care o manifestase în ultimii treizeci și cinci de ani din viață.

– Ai fost la doctor? Ești bolnavă grav?

Sara tăcu un moment, mutîndu-și privirea.

– Am fost la doctor, și n-am o boală incurabilă, dacă la asta te referi. N-am nici o boală, sau altceva asemănător.

Daniel simți o oarecare ușurare, dar răspunsul ei continua să nu-l satisfacă. Îi ascundea ceva, și se apropia de a descoperi ce anume.

– Cînd te-ai dus la doctor?

– Acum două săptămîni. Zău că...

– De ce te-ai dus?

Îl privi supărată.

– Ca să-mi iau anticoncepționale.

Surpriza îl făcu să ezite cîteva secunde.

– Și ai luat?

– Nu-mi place să fiu interogată și nu vreau să vorbesc despre asta.

Încercă să piece de pe genunchii lui, dar Daniel o ținea strîns.

Zîmbi amar.

– Nasol. M-ai înfășurat pe degetul cel mic, apoi m-ai aruncat ca pe gunoiul de ieri. Ei bine, scumpo, dă-mi voie să-ți spun ceva. Cred că simți pentru mine ceva mai mult decît dai de înțeles și, mai mult ca sigur, știu că și eu simt pentru tine mai mult decît ți-am spus vreodată. Așa că, pînă voi fi mulțumit de ceea ce lămurim, mă voi ține de tine ca scaiul. Dacă asta înseamnă să mă mut aici, am s-o fac.

Sara păli.

– Ești nebun.

– Atunci, tu ești vinovată că am înnebunit. Ai primit anticoncepționalele?

– Nu, clătină ea din cap. Lasă-mă să mă ridic.

Hotărît să meargă pînă la capăt, Daniel nu-i luă în seamă cererea.

– De ce nu le-ai luat?

Chipul Sarei se încordă de furie.

– Lasă-mă să mă ridic.

– Răspunde-mi la întrebare, spuse el cu persistența unui berbece de asalt.

– Nu, repetă ea.

– Îmi datorezi un răspuns.

– Nu-ți dătez nimic! țipă ea; luptînd cu o

cavalcadă de emoții, împinse cu putere, rostogolindu-se din poala lui. Ți-am dat tot ce aveam.

Daniel nu tăcu nici o secundă întreagă.

– Nu destul. Nu pentru totdeauna, spuse el încet. Și vreau pentru totdeauna.

Întorcându-se în altă parte, Sara își înțrucișă brațele pe piept. Inima-i bubuia, mințile i se învîrteau. Asta dorise. La asta visase în taină. În ceasurile întunecate și nedormite, pentru asta se rugase.

Aproape voia să-i spună, să-i destăinuie realitatea sarcinii cu el. Simplul gând o făcu să se înmoaie de ușurare. Același simplu gând o mai făcea și să tremure de groază. Deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Spre deplina ei stupefacție, nu-i putea spune. Se programase spre a tăcea cu desăvîrșire în privința copilului și nu părea capabilă să afle cuvintele potrivite. Disperată, se retrase în bucătărie, cu Daniel pe urme. Scoase un teanc de hîrtii și i le îndesă în mîini.

– Poftim.

O privi, cu fruntea încrețită de nedumerire, apoi coborî ochii spre foi.

– Adoptie. Pro și contra.

Dădu încă o pagină și, din expresia feței lui, Sara deduse ce urma. Daniel o privi cu uimire.

– Ești însărcinată!

Inima ei se frînse la auzul tonului său alb. Ochii i se umplură de lacrimi.

Mai mult decît amantă

– Da. Nu-i așa că-i interesant?

Daniel reveni cu privirea peste hîrtii.

– Întotdeauna am folosit protecție.

– Ai lipsit la lecția cu gaura din prezervativ?

Voca Sarei tremura, dar era hotărîtă să-i spună totul.

– Cred că unul dintr-ale tale a scăpat la controlul de calitate.

Năucit, Daniel o privi ca prin ceață. Era atît de șocat, încît nu mai vedea limpede.

– Însărcinată? ♦

Sara înghiți un nod. Divulgarea secretului o umplea de ușurare și îngrijorare.

– Da. Dacă te uiți prin hîrtii, vei găsi o listă de argumente pro și contra pentru a-i spune lui Daniel. A cîștigat varianta contra. Ziceai că vrei să-mi știi secretele. Ei bine, poți afla cam tot ce voiai să știi despre ultimele săptămîni, dacă le citești.

Se simțea mai rău decît dacă tocmai s-ar fi dezbrăcat complet în fața unei mulțimi de oameni. Voia să piece. Nu-i păsa unde. Ar fi mers în dormitor, în baie, într-o debara, într-o crăpătură a podelelor. Tot ce știa era că nu voia să mai rămînă acolo. Se răsuci să pornească, iar Daniel ieși din ceață și o cuprinse cu o mînă de mijloc.

– Nu vreau să le citesc, Sara. Vreau să aud.

Îi privi mîna care-i cuprindea talia îngustă. Se simțea nespus de fragilă. I se strînse inima.

– Of, Daniel, te rog, nu mă pune să fac asta.

Mă simt atît de slăbită, încît mi-e teamă că voi plînge. Și nu vreau să te văd pe tine încercînd să fii puternic, cînd de fapt ești dezamăgit. Ai fost împovărat cu responsabilități majore pentru tot restul vieții. Nu vreau să le mai înmulțesc și eu.

– Singurul lucru care-i o povară pentru mine este întrebarea cum să te cer de nevastă și să te conving să spui da.

– Poftim! se văietă ea. Iată-te, făcînd ceea ce se cuvine.

Daniel înjură.

– Ce-aș putea zice ca să te conving? Dă-mi tu cuvintele potrivite.

Îi ridică ambele mîini la piept și-i înclină bărbia, silind-o să-i înfrunte privirea furtunoasă.

– Te iubesc. M-ai făcut să simt că viața e un festin, nu o povară. M-ai ajutat să uit de toate celelalte femei din lume. Niciodată n-am mai fost cu cineva care m-a făcut să-mi doresc să fac promisiuni și să mi le respect.

Înjură din nou.

– Mă crezi puternic, dar nu sînt, Sara. Nu cînd e vorba de tine. Cînd intri tu în joc, mă înec în toate sentimentele pe care le am pentru tine.

Coborî glasul:

– Și mi-e frică să nu mă lași baltă.

Apoi, pe un ton autoironic, oftînd din greu:

– Ei, dar nu-i romantic? Te voi apăra pînă la ultima mea suflare. Voi face tot ce pot ca să te

Mai mult decît amantă

ajut să fii fericită. Mă minunez în fața ta. La dracu'. Am scris tot textul ăsta azi-noapte, iar acum sună ca un rahat. Ajută-mă să răzbesc, Sara. Nu mă pricep la dragostea cu voce tare.

Sară clipi din ochi. Pulsul lui Daniel îi bubuia în palme, iar inima i se strînsese atît de tare, încît abia mai putea să respire. *Nu te pricepi să iubești cu voce tare?* Era gata să leșine. Înghiți în sec.

– Cred, spuse ea, pe un ton nesigur, că am pierdut firul, după partea cu promisiunile și respectarea lor.

– De ce nu mi-ai spus că ești însărcinată?

– Mi-era atît de teamă, Daniel. Încă mai îmi este. Nu vreau să mă consideri o nouă povară. Și-așa ai destule pe cap. De la bun început, cu tine a fost altfel. Am încercat să țin distanța și, pînă să mă dezmeticesc, mă îndrăgostisem de tine. Și nu vorbesc despre o mică slăbiciune. Vorbesc despre o iubire de genul și-la-bine-și-la-rău, pe-ploaie-și-pe-vreme-frumoasă. Ai dat clar de înțeles că mă doreai doar ca să te distrezi. Adu-ți aminte, era vorba să fiu aventura ta pătimașă și sălbatică.

Cuvintele ei îi răsunau ca o muzică în urechi. Pentru prima oară, după treisprezece zile, întrezări o rază de speranță.

– Ei, spune-mi ceva. Dacă tu mă iubești și eu te iubesc, atunci de ce n-ar putea aventura pătimașă și sălbatică să continue la nesfîrșit? De ce

n-am putea să adăugăm două verighete și promisiuni pe care simt că deja ți le-am făcut, și să locuim împreună?

Expresia ei era atât de tristă, încît toată încrederea lui Daniel se scurse direct la canal.

– Fiindcă nu vom fi numai noi doi, îi explică ea. Va mai fi și altcineva. Iar eu am să devin grasă, mătăhăloasă și arțăgoasă. Și cînd copilul va plînge toată ziua, ai să fii și tu arțăgos, pentru că eu voi fi prea obosită ca să mai încerc să fiu și sexy.

– Nu pot să mi te imaginez altfel decît sexy. E imposibil.

• Sara își dădu ochii peste cap.

– Ba e foarte posibil. Și n-ai spus nimic despre copil.

– Nici n-am de gînd, răspunse el, luînd-o prin surprindere. Azi-noapte, mi-ai aruncat în cap o bombă, după care ai luat-o repede înapoi, fără să mă fi putut lămuri cu ea. Ai avut la dispoziție două săptămîni și – arătă el spre hîrțiile de pe masă – un teanc de hîrtoage la care să lucrezi pe ideea că ești gravidă. Tot ce-mi poți acorda sînt doar cîteva zile. Totuși, am să-ți spun acum, Sara – nimic din ce mi-ai zis nu poate schimba ceea ce simt pentru tine. Nimic din trecutul tău. Nimic din prezent. Și nimic din viitorul *nostru*. Nu mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg că ți-ai pus povestea aia cu senatorul în cea mai proastă lumină posibilă. Încerci cumva să negi?

Mai mult decît amantă

Buimăcită, nu putu decît să clatine din cap. Cum ar fi putut nega adevărul? Cum, se întrebă Sara, ajunsese Daniel s-o cunoască atît de bine?

– Hai să ne lămurim o dată pentru totdeauna. Nu pot suferi ideea că ai fi cu un alt bărbat. Auzi ce-ți spun? O detest. Și poate că și tu detești gîndul că eu aș fi cu altă femeie.

– Da, răspunse ea încordată.

Privirea lui Daniel se îmblînzi.

– În ce mă privește pe mine, Sara, nu există în viața mea nici o altă femeie în afară de tine. Iar asta înseamnă trecut, prezent și viitor.

Sara trase adînc aer în piept și lăsă să i se reverse cuvintele din inimă:

– Nici eu nu vreau să fiu cu altcineva, Daniel. Cu nimeni altul.

Daniel închise ochii, rămînînd multă vreme astfel. Apoi îi deschise, ridicînd nesigur o mîină spre obrazul ei.

– Îmi place atît de mult să te aud spunînd-o cu voce tare, dar, Sara, nu e nevoie să spui absolut nimic. Ți se citește pe față. În fiecare atingere, în fiecare zîmbet al tău.

Sara simți usturimea lacrimilor în ochi. Era copleșită total.

– Crezusem că mica mea bombă și-a făcut datoria, spuse ea cu voce senzuală.

– Te-ai înșelat.

Clătină din cap, auzind tonul lui implacabil. De-

plina acceptare a trecutului ei întinat o uluia.

– Ești un om incredibil de excepțional.

– Atunci, merit o femeie incredibil de excepțională.

Se aplecă, sărutînd-o delicat pe nas.

– Pe tine.

Vru să-i spună că merita mai mult, dar ceva dinlăuntrul ei începuse să palpite. Credința lui Daniel în ea îi stimulase o credință plină de speranțe în ea însăși. Poate era genul de femeie de care avea el nevoie. Sara își ținu respirația, agățîndu-se de infimul grăunte de speranță.

– Aștept un răspuns.

Sara își mușcă buza. Nu era gata să spună da. Avea nevoie de timp pentru a asimila totul, timp de a accepta, dacă putea, gîndul că urma să primească tot ceea ce-și dorise în viață.

– E prea repede.

– Pentru mine, nu. Dă-mi răspunsul.

Doamne, dar pretențios mai era cînd își punea mîntea. Sara își exprimă propria ei pretenție:

– Lasă-mă cîtva timp să-mi trag respirația.

– Singură? se încruntă Daniel. Tocmai ai avut o săptămînă încheiată.

Ea zîmbi, simțind roșeața împurpurîndu-i obrazii.

– Nu. Prefer să nu fiu singură.

Privirea lui Daniel se adumbri cu o părere de seducție. Își frecă degetul mare pe gura ei.

– Știi, cînd totul e zis și făcut, nu-ți mai pot

rezista. Singura scuză care mă salvează e aceea că nici tu nu pari capabilă să-mi rezisti, murmură el cu un glas profund, care o duse cu gîndul la toate intimitățile ce le împărtășiseră.

Sara dădu din cap.

– Și știi bine, c-am să te istovesc.

Simți începutul unui surîs. Pornea din adîncul ei, unde-și păstra cele mai secrete visuri, croindu-și drum spre în afară.

Daniel oftă greu.

– O.K., Sara, îți dau un avertisment cinstit. Voi face tot ce trebuie pentru a smulge un da de pe buzele astea. Înțelegi ce-ți zic?

Dădu din cap, iar Daniel îi luă gura într-un sărut ce topea mintea și încătușa inima. Iar mai tîrziu, în aceeași după-amiază, îi mărturisi cîteva secrete de-ale lui, printre care și fantezia cu Sara în furoa roșu.



Într-o noapte, tîrziu, Sara se trezi pentru a-l găsi pe Daniel privind-o din marginea cealaltă a camerei. Telefonase de cîtăva vreme, ca să-i spună că avea să întîrzie, iar ea adormise așteptîndu-l. Stătea rezemat de tocul ușii și-și scosese cămașa. În mînă îi erau cuibărite cîteva violete. Inima Sarei se întoarse pe dos. Era atît de frumos în

ochii ei, încît uneori o durea să-l privească.

În lumina din hoi, privirea lui se împleti cu a ei.

– Ești frumoasă cînd dormi.

– Ești frumos cînd respiri, replică ea, privindul cum rămînea prins între încîntare și stînghereală.

Daniel se apropie de pat, așezîndu-se lîngă ea. Apoi ridică încet mîna și i-o puse pe abdomen.

– Crezi că va fi fetiță?

Pieptul Sarei se strînsese față de intimitatea gestului. Era pentru prima oară cînd Daniel adusese vorba despre copil, de cînd îi spusese, în urmă cu o săptămînă.

– Eu mă întrebam dacă nu cumva o să fie un băiețel încăpățînat, cu ochi violeți.

– Încăpățînat? repetă el, cu o tresărire a sprîncenei. Pe-asta de unde, s-o moștenească?

– De la aceeași persoană de unde va avea și ochii violeți, răspunse ea sec. E o trăsătură a familiei Pendleton.

Daniel o trase iute de păr și-i dădu violetele.

– Mă gîndeam la copilașul nostru.

Speriată, Sara încercă să-și păstreze vocea calmă:

– Da?

– Știi, dădu el din cap, ți-am spus cum în compania ta mi se schimbă modul de a privi lucrurile? Și trebuie să-ți spun că, de la oricare alta, un copil ar fi o pacoste pe capul meu. Cu tine, însă...

Sara abandonă expresia calmă.

– Cu mine, ce?

Mal mult decît amantă

Daniel continuă, spășit:

– Pare prăfuit ca toți dracii. Cu tine însă mi se pare o aventură. Îți dai seama că îmi plac mai mult frații mei, acum, cînd faci și tu parte din viața mea? Ca și cum, venind, ai fi schimbat totul în jur.

Îl privi în ochi cu mirare.

– Dar n-ai făcut altceva decît să mă iubești.

Sara era atît de mișcată, încît avu impresia că inima ei își lua zborul.

– O, Daniel, ridică ea mîna la gură. Eram atît de îngrijorată. Mă temeam să nu-mi porți pică, să nu dorești copilul și...

Își mușcă buzele.

Simțindu-i profunda vulnerabilitate, în lupta cu teama și neliniștea, Daniel o îndemnă:

– Spune-mi. Zi.

– Mă întreb dacă voi fi în stare să mă descurc ca mamă.

Vocea îi șovăia.

– Știi ce se spune despre așchia care nu sare departe de trunchi.

Daniel se aplecă mai aproape.

– Iubito, așchia asta a și sărit departe, departe de acel trunchi.

Îl privi ochii plini de îndoială, încercînd să-i impună propria lui convingere.

– Uită-te cît ne-ai schimbat viața, mie și lui Carly. Iar acum, vom avea un bebeluș, iar tu îl sau o vei iubi. Și voi iubi și eu copilașul.

Miji ochii, care începuseră să-l ardă.

– Nu te speria, Sara. Vom avea o aventură, iar eu voi fi tot timpul lângă tine.

Pe fața ei se ivi o schimbare. Dintr-o dată, începu să radieze speranță și iubire. Daniel își spusese că spiritul Sarei era o perlă ce se formase prin ani de rezistență și durere. Al dracului să fie dacă nu-l apuca poezia față de ea. Dar, poate fiindcă știa că Sara trebuise să lupte pentru acea speranță și iubire contra unor sorți zdrobitori, era cu atât mai afectat.

– Ai atîta bunătate în tine, încît nici nu-ți dai seama. Jur, Sara, fie și de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac, te voi ajuta s-o înțelegi.

– M-ai și făcut s-o înțeleg, șopti ea cu vocea frîntă; îi cuprinse fața cu palmele, ținînd-o ca pe cel mai prețios lucru din lume pentru ea. Daniel, cred că e timpul să spun da.

Inima lui Daniel tresări atît de tare, încît trimise la dracu' lupta cu lacrimile și le lăsă să i se prelingă pe obraji.

Sara îi trase blînd capul spre ea și i le șterse cu sărutări.



Epilog

Nunta a trecut ca prin vis. Daniel a fost recunoscător pentru felul cum se comportaseră frații lui cu Sara. Știa că fusese puțin cam nervoasă, dar cînd fiecare dintre ei o sărutase și o primise cu bucurie în familie, se ivise o bucurie mai mult într-o zi care nu părea capabilă să cuprindă toată bucuria ce se petrecea între ei.

Fratele său Brick părăsise puțin cam preocupat, însă Daniel bănuia că Brick ascundea o mică romanță a lui proprie. Rînjind la acest gînd, își lărgi cravata tuxedo-ului și-și descheie nasturii de la cămașă. Îi plăcea să vadă o femeie ținîndu-l pe Brick în palmă. Da, ar fi fost o experiență distractivă. Deși nici pe departe la fel de mult, își spuse el, ca acea noapte împreună cu Sara.

Șampania se afla în frapieră, bomboanele de ciocolată pe pernă, iar mireasa lui era în baie. În pofida a tot ceea ce împărtășiseră, încă mai simțea un fior de nerăbdare. Curînd, avea s-o îmbrățișeze și să facă dragoste cu ea. De astă dată, urmau să împartă mai mult decît un pat, aveau să-și pecetluiască jurămintele. Trupul i se încordă,

imaginându-și felul cum avea să arate Sara în patul acela mare.

Frământat, umbla prin apartament, potrivind fără rost termostatul și stingînd din lumini. Nerăbdarea îi făcea toate terminațiile nervoase să stea în poziție de drepti. Începu să-i rostească numele, dar ușa băii se deschise și privirea dulce, senzuală, a miresei lui îi învăluî strîns inima, în timp ce venea spre el. Daniel nici măcar nu încercă să-și alunge rînjetul ce-i înălța colțurile gurii.

În mîna stîngă, Sara ținea o pană lungă, înfoiată, cu înfățișare moale.

Daniel începu să transpire. Doar închipuindu-și ce plănuia să înceapă cu pana aceea pufoasă, se întreba dacă avea să supraviețuiască pînă în zori.

Sara își legănă pana înainte și-napoi între sîni, cu o mișcare ispititoare.

– Sper c-a meritat să aștepți.

Apoi, își trecu pana stufoasă peste veșmîntul care-l amuțise pe Daniel. Era convins că murise și ajunsese în rai.

Purta un furou roșu, de mătase.



Sfîrșit



Mai Mult decît Amantă

Daniel – Un seducător ai cărui ochi violeți și suris de băiat rău o provocau să fie a lui...

Îi bîntuia visele îmbrăcată într-un furou roșu, chinuindu-l cu viziuni pătimașe cum nu mai cunoscuse niciodată. Daniel Pendleton își jură s-o urmărească pe Sarah Kingston pînă cînd va împărtăși cu el toată pasiunea pe care o simțea! Daniel se săturase să fie fratele cel mare, pe care te poți baza, bunul și săritorul cetățean – la urma urmei, orice bărbat merită să guste o dată din fructul oprit.

Mîinile lui care i se plimbau prin păr, au făcut-o să cedeze. Hotărîta să ascundă un trecut puțin cam întunecat, Sarah a rezistat invitațiilor lui Daniel. Fascinată de indiferența de sub aparența lui de băiat bun, a cedat ispitei! Daniel este visul ei imposibil, șansa la o iubire pe care nu o așteptase – dar va reuși el oare să o facă să creadă că va rămîne cu ea toată viața?

Love'swept